

Джон Гришам

Да пропуснеш Коледа

В залата за излитащи гъмжеше от уморени пътници. Повечето бяха принудени да стоят прави, притиснати плътно до стените, просто защото малкото на брой пластмасови столове отдавна бяха заети. Всеки пристигащ и заминаващ самолет побираше над сто човека, но въпреки това тук предлагаха седящи места за не повече от десетина.

Сякаш поне хиляда души чакаха за полета до Маями в седем вечерта. Увити в дебели дрехи, стиснали в ръце тежки чанти, преодолели изпитанието на натовареното движение, навалищата при предаването на багажа и гъстите тълпи по ескалаторите, сега тези хора чакаха някак унило. Беше четвъртък преди Деня на благодарността, най-натовареният ден от годината по въздушните маршрути, и ето че след неизбежната блъсканица и още по-плътното скупчване пред изхода мнозина се питаха, и то не за първи път, защо всъщност са избрали да пътуват именно сега.

Причините бяха най-различни и за момента без всякакво значение. Някои правеха опити да се усмихват. Други се мъчеха да четат, но тълканицата и шумът се явяваха непреодолима пречка. Трети бяха забили погледи в пода и просто чакаха. Един мършав чернокож Дядо Коледа дрънчеше наблизко с досадния си звънец и редеше празнични поздравления.

Появиха се още трима души, явно семейство; шом съзряха номера на изхода и обхванаха с поглед тълпата, предпочетоха да спрат досами плъзгащите се врати и се приготвиха за дълго чакане. Дъщерята беше млада и хубава. Името ѝ беше Блеър и очевидно тя щеше да лети. Родителите бяха дошли да я изпратят. Тримата се взряха в тълпата и в този момент също като мнозина други безмълвно се запитаха защо са избрали именно този ден за пътуването.

Бяха изплакали сълзите си, или поне повечето от тях. Блеър беше двавет и три годишна, току-що завършила престижен университет, с добра квалификация, но все още незряла за професионално поприще. Нейна приятелка от колежа бе заминала за Африка с Корпуса на мира и това бе вдъхновило Блеър да посвети следващите две години на помощ за другите. Назначението ѝ я отправяше в източната част на Перу, където предстоеше да учи дечицата на туземците да четат и пишат. Щеше да живее в барака без водопровод, електричество и телефон. И очакваше с нетърпение да започне своето пътешествие.

Самолетът щеше да я отведе в Маями, оттам с друг полет щеше да стигне в Лима, след което я очакваше триденевен преход с автобус по планински пътища, отвеждащи в друга историческа епоха. За пръв път в

своя млад, защитен от сътресения живот Блеър щеше да прекара Коледа далеч от дома си. Майката стисна ръката на дъщеря си и се опита да прояви твърдост.

Всички прощални думи бяха казани. За стотен път я бяха попитали: „Сигурна ли си, че искаш точно това?“

Баща ѝ Лутър изучаваше тълпата със смръщено лице. Ама че лудост, каза си той. Беше ги оставил пред входа, след което измина километри до един от разположените далеч от летището паркинги. Претъпкан автобус го беше върнал обратно до терминала и оттам заедно със съпругата и дъщеря си с мъка си бе проправил път до този изход. Потиснат беше, защото Блеър заминаваше, а и мразеше тая гъмжаща тълпа. Беше в ужасно настроение, очакваше го и по-лошо.

Притеснените служители край изхода се оживиха и пътниците се придвижиха напред сантиметър-два. Чу се първото съобщение, онова, което приканваше старите хора и снабдените с билети за първа класа да излязат напред. Бутането и блъскането нараснаха още повече.

– Май е време да те оставим – рече Лутър на дъщеря си, неговото единствено дете.

Отново се прегърнаха, отново преглътнаха сълзите.

– Няма да усетите колко бързо ще мине годината – рече Блеър и се усмихна. – Другата Коледа ще си бъда у дома.

Майка ѝ Нора прехапа устни, кимна и я целуна още веднъж.

– Моля те, пази се – каза тя просто защото не можеше да спре да го повтаря.

– Всичко ще бъде наред.

Родителите се отдръпнаха и безпомощно проследиха как дъщеря им се нареди на дългата опашка, как започна да напредва бавно-бавно, да се отдалечава от тях, от своя дом, сигурността и всичко познато. Ето че подаде бордната си карта, обърна се и им се усмихна за последен път.

– Това е – рече Лутър. – Няма смисъл да висим повече. Тя ще се справи.

Нора не намери какво да отвърне, просто гледаше как детето ѝ се отдалечава все повече и повече. В следващия момент двамата си тръгнаха, оставяйки човешкият поток да ги повлече по дългия труден преход през залата, покрай Дядо Коледа с дрънчащия звънец, покрай малките магазинчета, пълни с хора.

Когато излязоха изпод козирката и се насочиха към автобуса за паркинга, валеше, а когато слязоха на около двеста метра от колата си, дъждът се лееше като из ведро. Наложил се Лутър да плати седем долара,

за да изтръгне колата, а и себе си, от алчните лапи на летищните власти.

Вече пътуваха към града, когато Нора най-сетне проговори.

– Дали ще е добре? – попита тя.

Съпругът ѝ беше чувал въпроса толкова често, че машиналният отговор прозвуча като ръмжене:

– Разбира се.

– Действително ли мислиш така?

– Разбира се.

Дали си вярваше, или не, какво значение имаше в този момент? Тя беше заминала; не можеха да я спрат. Лутър стисна волана с две ръце и безмълвно наруга колите пред него, които постепенно намаляваха скорост. Не можеше да познае дали жена му плаче, или не, а всъщност не го беше и грижа. Единственото му желание бе да се добере до дома си, да облече сухи дрехи и да седне край камината с някое списание.

На три-четири километра от дома им тя внезапно обяви:

– Трябва да купя някои неща.

– Вали дъжд – отбеляза той.

– Въпреки това трябва.

– Не може ли да почакаат?

– Ти остани в колата. Няма да се бавя повече от минута. Карай към „Чип“.

Той действително пое по посока към магазина, който ненавиждаше не само заради възмутително високите цени и надутите продавачи, но и заради отвратителното разположение. Естествено, дъждът не беше спрял, а и жена му за нищо на света не би предпочела магазин на „Кроджър“, пред който човек лесно можеше да паркира и да изтича до входа. Не, тя държеше да пазарува именно в „Чип“, където трябваше да си оставиш колата на специално определеното място и да извървиш пеш доста голямо разстояние.

Само че понякога изобщо не се намираха места на паркинга. Навсякъде беше пълно. Коли имаше и по противопожарните алеи. Десет минути изминаха в напразно оглеждане и накрая Нора нареди:

– Просто ме остави на тротоара. – Беше я изнервила неспособността му да намери подходящо място.

Той се вмъкна в някаква пролука близо до павилион за хамбургери и я подкани:

– Дай ми списъка.

– Аз ще отида – рече тя, но не много настойчиво. Лутър щеше да се втурне тичешком под дъжда, което бе известно и на двама им.

- Дай ми списъка.
- Само бял шоколад и половинка шам-фъстък – отдъхна си тя.
- Това ли е всичко?
- Да. Искам шоколадът да е „Логан“. Половин килограм. Шам-фъстъкът да е с марка „Ланс Бръдърс“.
- И нито едно от тия неща ли не може да почака?
- Не, Лутър, не може. Трябва да приготвя десерта за утрешния обяд. Ако не ти се ходи, просто млъкни и ще отида аз.

Той тресна вратата. На третата крачка уцели плитка локва. Студената вода намокри десния му глезен и бързо-бързо се стече надолу в обувката. Лутър застина за миг, спрял дъха си, сетне продължи на пръсти в безнадеждно усилие да избягва локвите, като в същото време се пазеше от колите.

Веригата „Чип“ вярваше във високите цени и ниските наеми. Въпросният супермаркет се намиреше в странична уличка и всъщност не се виждаше отникъде. В съседство имаше магазин за алкохол, управляван от някакъв европейец, който твърдеше, че е французин, ала слуховете говореха, че е унгарец. Английският му беше ужасен, но пък добре бе усвоил езика на възходящото ценообразуване. Нищо чудно да се бе поучил от опита на „Чип“ в съседство. Всъщност всички магазини в Търговския район, както се наричаше кварталът, се придържаха към правилото, че колкото е по-скъпо, толкова по-отбрана ще е клиентелата.

На всичко отгоре магазините бяха претъпкани с народ. Още един Дядо Коледа дрънчеше със звънец пред витрината на деликатесния. „Рудолф, северен елен с нос червен“ ехтеше от невидима тонколона, монтирана пред „Майка природа“, където маниаците суровоядци несъмнено още бяха по сандали. Лутър ненавиждаше този магазин и кракът му не стъпваше в него. Нора купуваше оттам разни треволяци, чието предназначение така и не бе успял да разгадае. Възрастният мексиканец, собственик на магазинчето за пури, весело окачваше лампички по витрината, стиснал в зъглчето на устата си лула, от която зад него се виеше дим на фона на изкуствения сняг, който се сипеше по изкуствената елха.

Голяма беше вероятността по-късно да завали истински сняг. Купувачите не губеха нито минута, влизаха и излизаха от магазинчетата с твърда решимост. Лутър вече усещаше десния си крак като в леден ботуш.

На изхода на „Чип“ не се виждаше нито една свободна кошница, което, естествено, беше лош знак. На Лутър не му беше нужна кошница, но това означаваше, че навалицата е огромна. Пътеките между

рафтовете бяха тесни, а стоките – подредени по най-безсмислен начин. Каквото и да искаше да купи човек, налагаше се поне пет-шест пъти да кръстоса пространството от единия до другия край.

Едно момче, натоварено със зареждането, здравата се трудеше пред гондолата с коледни шоколадови фигурки. Табела пред щанда за месо приканваше всички добри клиенти да поръчат на мига своята пуйка за Коледа. Току-що бе пристигнала нова доставка коледни вина! И коледни шунки!

Що за прахосничество, рече си Лутър. Защо се тъпчем и наливаме, за да отбележим раждането на Христос? Той откри пликчетата с шам-фъстък близо до рафтовете за ядки. Да не се надяваш на такава подреденост в „Чип“. В сладкарския отдел Лутър така и не видя бял шоколад, тъй че само изруга под носа си и се потътри нататък, решен да огледа навсякъде. Блъсна го количка. Извинение не последва, ударът бе останал незабелязан. „Бог ви носи радост“ се чуваше отвисоко, сякаш това би успокоило Лутър. Същия ефект биха постигнали и със „Скрежко, снежният човек“.

През две пътеки, близо до камара ориз от всички краища на света, той откри рафтче с шоколад за готвене. Приблужи се и ето че откри опаковка от половин килограм с марката „Логан“. Направи следващата крачка, но шоколадът мигом изчезна, измъкнат изпод носа му от някаква грубиянка, която не го и погледна дори. Малкото пространство, заделено за продуктите на „Логан“, беше опустошено и в следващия, изпълнен с отчаяние миг Лутър не откри дори и най-мъничко блокче бял шоколад.

Имаше натурален, млечен, с ядки и стафиди, но бял не се виждаше.

Опашката пред касата за единични покупки се придвижваше далеч по-бавно от другите две, което си бе в реда на нещата. Скандалните цени в „Чип“ принуждаваха клиентите да купуват в малки количества, но това по никакъв начин не влияеше върху скоростта, с която те влизаха и си тръгваха. Всяка покупка биваше поемана и оглеждана, а цената се вкарваше ръчно на касовия апарат от неприятна на вид касиерка. Човек рядко можеше да разчита, че продуктите му ще бъдат сложени в плик, макар че около Коледа служителите се оживяваха по невероятен начин и с възторжени усмивки си припомняха дори имената на редовните клиенти. Това бе сезонът на подаръчетата под форма на дребни суми – още един неприятен, изпълняван по Коледа ритуал, който Лутър ненавиждаше.

Шест долара и нещо за половинка шам-фъстък. Без малко да

блъсне младока, поднесъл услужливо книжната торба, а в следващия миг му се стори, че ще се наложи дори да го удари, за да опази скъпоценната покупка. Накрая пхна плика в джоба си и бързешком напусна магазина.

Доста народ се беше скупчил да гледа как старият мексиканец украсява витрината на магазинчето за пури. Човекът тъкмо задвижваше малки роботчета, които трмаво газеха в изкуствения сняг, и тази гледка направо подлуди тълпата. Лутър се видя принуден да слезе от тротоара и в следващия момент наместо да стъпи вляво, кракът му се отметна надясно. Лявата му обувка потъна в десетина сантиметра дълбока студена кал. За част от секундата той замръзна, напълни дробовете си с хладен въздух, проклинайки мексиканеца, роботчетата, тълпата зяпачи и тъпите ядки. Вдигна крака си нагоре, проследи калната струя, процедила се по крачола му, и както стърчеше на тротоара с премръзнали крака, оглушен от ехтящи камбанки и „Дядо Коледа пристига в града“, която звучеше от тонколоната отпред, Лутър осъзна, че мрази коледния празник.

Докато стигне до колата, студената влага бе плъзнала до пръстите на краката му.

– Няма бял шоколад – сонпа се той на жена си, докато се настаняваше зад волана.

Забеляза, че тя бърше очи.

– Сега пък какво има?

– Току-що говорих с Блеър.

– Какво? Как? Добре ли е?

– Обади се от самолета. Добре е. – Нора хапеше устни, за да не се разридае.

Колко ли струва един разговор от самолет, издигнал се на десет хиляди метра над земята, запита се Лутър. Беше виждал тия телефони, монтирани в самолетите. Приемаха всякакви кредитни карти. Той беше дал една такава на Блеър, от онези, чиито сметки се препращаха на мама и татко. За връзка между клетъчен телефон някъде в небето до клетъчния тук в колата сигурно щяха да отмъкнат поне десетина долара.

И за какво? Всичко е наред, мамо. Не сме се виждали близо час. Ние всички се обичаме. И всички много си липсваме. Време е да затворя, мамо.

Двигателят работеше, макар Лутър да не си спомняше да го е включвал.

– Забрави ли за белия шоколад? – попита Нора, вече съумяла да се свърже.

– Не. Не го забравих. Нямахте.

– Попита ли Рекс?

– Кой е Рекс?

– Месарят.

– Не, Нора. Колкото и да е странно, не се сетих да попитам месаря дали не е скрил малко бял шоколад между пържолите и черния дроб.

Тя сграбчи дръжката на вратата с безмерно възмущение.

– Трябва ми, и толкова. Благодаря ти за напразното усилие. – В следващия момент изхвъркна от колата.

Дано стъпиш в някоя ледена локва, промърмори Лутър. После взе да пъшка и наговори и други неприятни неща. Включи парното, така че да му духа топло на краката, и се зазяпа в шишковците, насочващи се към павилиончето за хамбургери. По околните улици движението до толкова забавяше скорост, че сякаш постепенно замираше.

Колко хубаво би било Коледа изобщо да я няма, хрумна му изведнъж. Щракаш с пръсти и вече е втори януари. Няма елха за редене, няма търчане по магазините, няма безсмислени подаръци, няма задължителни почерпки, няма купища намачкана опаковъчна хартия, няма задръствания и тълпи, няма плодови кексчета, няма алкохол и шунка, които бездруго никому не са притрябвали, няма „Рудолф“ и „Скрежко“, няма служебно празненство, няма пропилен пари. Дълъг списък се получи. Вече усмихнат, Лутър се приведе над кормилото в очакване да го обгърне приятна топлина и се размечта за блажено бягство.

Но жена му се върна с малък кафяв плик, който хвърли до него с толкова премерено движение, че да не натроши шоколада, а в същото време да му даде ясно да разбере, че без никакво затруднение е открила онова, което той не е успял.

– Всеки знае, че трябва да се пита – отсече тя и рязко дръпна предпазния колан.

– Странен начин да предлагаш стоки – отбеляза Лутър и премести лоста на задна скорост. – Скриваш го при месаря, и то в малки количества, та хората да се избият за него. Не се съмнявам, че като е скрит, и цената му се качва.

– Млъквай, Лутър.

– Намокри ли си краката?

– Не. А ти?

– Не.

– Тогава защо питаш?

– Грижа се за теб.

- Смяташ ли, че тя ще се чувства добре?
- В момента пътува със самолета. Току-що говори с нея.
- Имах предвид там, в джунглата.
- Престани да се безпокоиш, разбрахме ли се? Корпусът на мира нямаше да я прати, ако мястото е опасно.
- Няма да бъде същото.
- Кое?
- На Коледа.

Това е повече от сигурно, без малко да изгърси Лутър. Колкото и да бе странно, лицето му се отпусна в усмивка, когато взе да си проправя път през гъстата колона.

* * *

С приятно затоплени крака, обути в дебели вълнени чорапи, Лутър заспа бързо, но и се събуди също толкова бързо. Нора бродеше из къщата. Отначало беше в тоалетната, където пушна силна струя вода, после щракна ключа на лампата, след което се насочи към кухнята да си направи билков чай. Стъпките ѝ минаха по коридора към стаята на Блеър, където сигурно зяпаше по стените и подсмърчаше за отминалите години. Накрая се върна в леглото, взе да дърпа и да подпъхва завивките, само и само да го събуди. Искаше да разговаря, искаше да има до себе си заинтригуван слушател. Искаше Лутър да я увери, че Блеър не е застрашена от ужасите на перуанската джунгла.

Лутър обаче лежеше неподвижно и нито мускулче не потрепваше на лицето му; дишаше възможно най-дълбоко, защото, ако разговорът започнеше отново, щеше да се проточи до безкрай. Той дори взе да похърква и това попари надеждите ѝ.

Минаваше единайсет, когато тя най-сетне се укроти. Лутър усещаше, че не може да заспи, стъпалата му горяха. Когато се увери, че жена му се е унесла, той се измъкна от леглото, свали дебелия чорапи, хвърли ги в ъгъла и тръгна на пръсти по коридора към кухнята да си налее вода. И чаша безкофеиново кафе.

Час по-късно той се намираше в своя кабинет в сутерена, пред бюрото, отрупано с разтворени папки, жужащия компютър и разпечатките на разходите, същински детектив, търсещ доказателства. Лутър беше данъчен експерт, счетоводител по професия, тъй че при него сметките се водеха с безмерно старание. Доказателственият материал се трупаше и той забрави за съня.

Преди година семейството на Лутър Кранк бе похарчило 6100

долара за Коледа. 6100! 6100 за украса, лампички, цветя, нов Скрежко и канадски смърч. 6100 за шунки, пуйки, орехи, сирена и сладки, които никои не хапваше. 6100 за вино, твърд алкохол и цигари в службата. 6100 за плодови кексчета от пожарникарите, календари от профсъюза на полицаите и цветни крушки от спасителния отряд. 6100 за кашмирения пуловер на Лутър, който той тайно ненавиждаше, за спортното яке, което бе облякъл два пъти, и портфейла от щраусова кожа, прекалено скъп, ужасно грозен и неприятен на пипане. 6100 за роклята на Нора, с която да присъства на служебната коледна вечеря, за още един кашмирнен пуловер, който бе изчезнал, след като тя го разопакова, и шал уникат, в който направо се беше влюбила. 6100 за платото на Блеър, за ръкавици и ботуши, за уокмен да ѝ прави компания, когато тича за здраве, и, разбира се, за последния олекотен модел клетъчен телефон. 6100 за по-дребни подаръци за далечни роднини, повечето от страна на Нора. 6100 за коледни картички от книжарничката през три магазина от „Чип“, в Търговския район, където всички цени бяха Двойни. 6100 за Празненството – ежегодната еуфория на Бъдни вечер в дома на семейство Кранк.

6100! И какво бе останало? Може би една-две полезни вещи, нищо повече.

Лутър с огромно задоволство изчисли загубите, като да бяха нанесени от някой друг. Всички доказателства се допълваха едно друго, изграждайки непоклатимата теза на обвинението.

Накрая той се пообърка с числата, обозначаващи благотворителните начинания. Дарения за църквата, играчки за сирачетата и пари за приюта за бездомни, за кухнята за бедни. Реши да не се мотае излишно с благородните жестове и се върна отново към ужасяващото заключение: 6100 за Коледа!

– Дванадесет процента от годишния ми доход – изрече невярващо той. – Шест хиляди и сто. Платени в брой. И от тях само шестстотин не подлежат на данъчно облагане.

Толкова беше отчаян, че направи нещо, което му се случваше много, много рядко. Извади бутилката коняк, която държеше в чекмеджето на бюрото си, и обърна няколко чашки.

Спа от три до шест и се съживи под душа. На масата имаше кафе и овесени ядки. Нора изгаряше от желание да си побъбрят, но Лутър не ѝ го позволи. Той си прочете вестника, посмя се на комиксите, два пъти я увери, че Блеър си прекарва чудесно, след което я целуна и хукна към службата си – мъж, твърдо решен да изпълни своята мисия.

Туристическата агенция се помещаваше във фойето на сградата,

където работеше Лутър. Той минаваше край нея поне два пъти на ден, макар че рядко поглеждаше към витрината, подредена с фотоси от плажове и планини, яhti и пирамиди. Тия примамки очакваха онези, които имаха шанса да пътуват. Лутър никога не беше влизал вътре, никога не беше и помислял да прекрачи този праг. Той и семейството му прекарваха петдневната си отпуска на брега на океана, в апартамента на един приятел. При неговата натоварена работа се радваха и на това.

Лутър се измъкна малко след десет, слезе по стълбите, за да не се налага да дава каквито и да било обяснения, и се шумгуна през вратата на агенцията. Биф го очакваше.

Тя имаше огромно цвете в косите си и лъскав бронзов тен и изглеждаше сякаш се е отбила тук за няколко часа, преди отново да отиде на плажа. Приветливата ѝ усмивка плени Лутър, а първите ѝ думи направо го зашеметиха.

– Нужно ви е пътешествие по море – рече тя.

– Как разбрахте? – успя да смутолеви той. Протегнатата ѝ ръка вече стискаше неговата, разтърсваше я, повеждаше го към дългото бюро, където го настани и седна насреща му. Дълги бронзови крака, отбеляза Лутър. Получили загар на плажа.

– Декември е най-подходящият месец в годината за морско пътешествие – поде тя и съпротивата на Лутър бе окончателно сломена. Заваляха брошури. Тя ги разгръщаше, поднасяше ги пред смаяните му очи. – Тук, в сградата, ли работите? – попита дамата, докосвайки се до деликатния въпрос за финансите.

– В „Уайли и Бек“, на шестия етаж – отвърна Лутър, без да откъсва очи от плаващите дворци и безкрайните пясъчни ивици.

– Служба „Пускане под гаранция“ ли? – запита тя. Лутър трепна, съвсем леко.

– Не. Данъчни експерти.

– Извинете – прехапа език момичето.

Бледо лице, тъмни кръгове под очите, стандартната синя риза с копчета отпред, имитация на колежанска вратовръзка. Трябваше сама да си направи изводите. Както и да е. Биф посегна към още по-лъскави брошури. – Не съм забелязала да имаме много клиенти от вашата фирма.

– На нас ни куцат почивките. Работата ни затрупва. Ето това тук ми харесва.

– Чудесен избор.

Спряха се на „Островната принцеса“, нов лъскав гигантски кораб с

каюти за шест хиляди пътници, десетина басейна, четири казина, пет хранения дневно, осем спирки на Карибите... Списъкът се нижеше безкраен. Лутър пхна под мишница тесте подобрани брошури и побърза да се прибере в стаята си шест етажа по-горе.

Акцията бе внимателно планирана. Първо, остана да работи до късно, което определено не беше необичайно, но във всеки случай помогна да подготви представлението за вечерта. Провървя му с времето, защото все още беше мрачно. Трудно е да добиеш празнично настроение, когато небето е сиво и надвиснало. И е много по-лесно да си помечтаеш за десет разкошни слънчеви дни.

Ако Нора не се тревожеше за Блеър, щеше да подходи по различен начин. Просто щеше да спомене някаква ужасяваща новина за непознат вирус или може би друго масово избиване в някое колумбийско село и това щеше да ѝ подейства достатъчно силно. Да отвлече вниманието ѝ от коледните радости. Няма да е същото без Блеър, нали?

Защо не се поотпуснем тази година? Да се скрием. Да избягаме. Да се поглезим.

Вън от всякакво съмнение Нора вече бе готова за подвизи. Прегърна го, усмихна се, опита се да скрие, че е плакала. Денят ѝ минал сравнително добре. Изтъпяла някак дамския обяд, прекарала два часа в детската клиника, част от нейната тежка доброволно поета програма.

Докато тя затопляше спагетите, той тайно пхна диск с реге в уредбата, но не натисна копчето за пускане. Най-важно бе да улучи подходящия момент.

Поговориха си за Блеър и не след дълго Нора сама отвори вратичката.

– Тая Коледа всичко ще бъде съвсем различно, нали, Лутър?

– Да, наистина – тъжно отвърна той и мъчително преглътна. – Нищо няма да е същото.

– За пръв път от двайсет и две години тя няма да бъде с нас.

– Може да е дори по-тежко, отколкото очакваме. Още по-тежко, защото е Коледа. – Лутър бързо преглътна и вилицата застина в ръката му.

– С удоволствие бих я пропуснала – рече съпругата му, изговаряйки последните думи почти беззвучно.

Лутър трепна и наостри уши.

– Какво има? – попита тя.

– Е! – драматично рече той, като побутна напред чинията си. – Щом така и така го спомена, искам да обсъдя нещо с теб.

– Нахрани се първо.

– Нахраних се – обяви той и скочи от стола. Куфарчето му бе само на няколко крачки и той се хвърли към него.

– Какво правиш, Лутър?

– Изчакай секунда.

Той се изправи пред масата, стиснал купчинки листове в двете си ръце.

– Сега ще ти изложа моята идея – изрече с гордост. – А тя е блестяща.

– Защо ми е толкова нервно?

Той разгърна една разпечатка и започна да сочи с пръст.

– Ето тук, скъпа, се вижда какво сме правили миналата Коледа. Похарчили сме шест хиляди и сто долара. Шест хиляди и сто.

– Не съм глуха, не повтаряй.

– И с почти нищо не сме се сдобили. Повечето неща са отишли на вятъра. Пропилени пари. Пък и сумата не отчита моето изгубено време, твоето изгубено време, натовареното движение, стреса, притесненията, колебанията, спречкванията, безсънието, всички онези чудесни неща, които жертваме заради празниците.

– Накъде биеш?

– Благодаря, че попита. – Лутър пусна разпечатката и с бързината на фокусник разгърна брошурата с прекрасния кораб. – Питаш накъде бия, скъпа моя, така ли? Към Карибите. Десет дни, десет нощи в пълен разкош на борда на „Островната принцеса“, най-великолепния увеселителен кораб на света. Бахамските острови, Ямайка, Пуерто Рико, изчакай само за минутка.

Лутър се втурна към уредбата, натисна копчето, изслуша първите няколко тона, нагласи силата на звука, сетне се върна в кухнята, където Нора изучаваше брошурите.

– Какво е това? – попита тя.

– Реге, там такава музика слушат. Както и да е, докъде бях стигнал?

– Скачаше от остров на остров.

– Именно, ще плуваме под вода на Големия Кайман, ще разгледаме руините от градовете на майте в Косумел, ще обиколим с платноходка Вирджинските острови. Десет дни, Нора, десет приказни дни.

– Ще трябва да отслабна.

– И двамата ще минем на диета. Какво ще кажеш?

– Всичко хубаво, но каква е цената?

– Цената е много приемлива. Пропускаме Коледа. Спестяваме пари,

този път ще ги похарчим за удоволствия. Нито цент за храна, която няма да ядем, за дрехи, които няма да носим, или за подаръци, които никому не са нужни. Нито цент. Това е бойкот, Нора, пълен бойкот на Коледа.

– Ужасно звучи.

– Напротив, чудесно е. Само тази година. Хайде да си поживеем. Блеър я няма. Тя ще се върне догодина и тогава ще можем отново да се впуснем в коледната суетня, ако това искаш. Хайде, Нора, моля те. Пропускаме Коледа, спестяваме пари и отиваме да се къпем на Карибите цели десет дни.

– Колко ще струва?

– Три хиляди долара.

– Значи спестяваме пари?

– Абсолютно.

– Кога тръгваме?

– Точно на обяд на Коледа.

Двамата дълго се гледаха един друг.

Окончателната уговорка бе постигната в леглото. Телевизорът все още работеше, макар и с намален звук, списанията бяха пръснати върху завивките, всичките непрочетени, брошурите бяха на една ръка разстояние, върху нощното шкафче. Лутър бе разгърнал финансов ежедневник, но нищо не виждаше. Нора държеше в ръце книжка с меки корици, но стоеше все на една и съща страница.

Камъчето, което заплашваше да обърне колата, бяха благотворителните им дела. Нора просто не желаше да се откаже от тях, да ги пропусне, макар Лутър да настояваше да чуе тъкмо тези думи. Макар и неохотно, тя се бе съгласила да не купува никакви подаръци. Поплака си при мисълта, че няма да имат елха, макар че Лутър зловничио й припомни колко яростно се караха всяка Коледа, когато се заемаха с украсата на тая проклетия. И няма да сложат Скрежко на покрива? Когато всяка друга къща на тяхната улица вече ще го е закрепила там? Което повдигна въпроса за подигравките от страна на познатите. Дали щяха да ги презрат, че пропускат Коледа?

И какво от това, не се уморяваше да повтаря Лутър. Приятелите и съседите отначало може би нямаше да одобрят, но тайно щяха да се пукнат от завист. Десет дни на Карибите, Нора, повтаряше той. На приятелите и съседите няма да им е весело, докато ринат сняг, нали? Няма кой да ни одумва, докато си се печем на плажа, а те тук ще се тъпчат с пуйки и мазнотии. Никой няма да посмее и гък да ни каже, когато се

върнем отслабнали и загорели, без да се плашим от сметките в пощенската кутия.

Нора рядко го бе виждала така решителен. С невероятна настойчивост сразяваше всичките ѝ възражения, едно по едно, докато накрая останаха само сумите за благотворителност.

– Ще допуснеш някакви си шестстотин долара да ни попречат да отплаваме за Карибите? – попита Лутър с жесток сарказъм.

– Не, ти се готвиш да го направиш – хладно отвърна тя. След тези думи всеки се оттегли в своя край на леглото и се опита да намери утеха в четивото си.

Измина цял час в напрегнато мълчание и накрая Лутър изрита завивките, събу вълнените чорапи и рече:

– Добре тогава. Да изпълним миналогодишната благотворителна програма, но без да надвишаваме сумата.

Нора захвърли романчето и протегна ръце към него. Прегърнаха се, целунаха се, а после тя посегна към брошурите.

* * *

Макар замисълът да принадлежеше на Лутър, Нора първа бе подложена на изпитание. То дойде под формата на телефонно обаждане в петък сутринта, след Деня на благодарността, от някакъв фукльо, когото тя не обичаше много-много. Човекът на име Оби беше собственик на „Онова нещо“, натруфена книжарничка с глупаво име и безумни цени.

След задължителните поздравления Оби премина към главния въпрос.

– Да ви кажа, тревожа се за коледните ви картички, мисис Кранк – заяви той с крайно загрижен тон.

– Защо се тревожите? – попита Нора. Не ѝ беше приятно да ѝ се натрапва някакъв вечно намусен продавач, който ѝ проговаряше само през тези броени дни.

– Ами вижте, мисис Кранк, вие винаги подбирате от най-хубавите модели, а за нас вече е време да ги поръчаме. – Не го биваше да ласкае клиентите. Сигурно на всички все едно и също пробутваше.

Според експертната оценка на Лутър от „Онова нещо“ миналата Коледа им бяха прибрали 316 долара само за картички, а в момента това изглеждаше истинско разточителство. Е, сумата не беше голяма, но какво получаваха в замяна? Лутър категорично отказваше да помага при надписването на пликовете и лепенето на марките и се разфучаваше всеки път, когато бъдеше запитан дали едно или друго име трябва да бъде

включено или зачеркнато от списъка. Освен това не благоволяваше дори да погледне картичките, които самите те получаваха, а Нора нямаше как да не си признае, че радостта от пристигането им намаляваше с всяка изминала година.

Ето тези съображения я накараха да заеме твърда позиция.

– Тази година няма да поръчваме картички. – В ушите ѝ зазвучаха аплодисментите на Лутър.

– Какво няма?

– Не вярвам да не сте ме чули.

– А мога ли да попитам защо?

– Определено не.

Оби загуби дар-слово. Смуголеви нещо неразбираемо и затвори. За миг Нора се почувства горда от себе си. Но това не трая дълго, защото си представи въпросите, които щяха да последват. От сестра ѝ, от съпругата на свещеника, от приятелките в комитета за борба с неграмотността, от леля ѝ в старческият дом – всички те щяха в някакъв момент да попитат къде са се затрили коледните картички от тяхното семейство.

Да не са се загубили по пощата? Да не би да не им е останало време?

Не. Тя щеше да им каже истината. За нас тази година Коледа не се предвижда, Блеър замина и ние отиваме на пътешествие. А ако ви е толкова мъчно за картичките, догодина ще ви пратя две.

Мобилизираща цялата си енергия с помощта на чаша димящо кафе, Нора реши да не отбягва въпроса кои хора от списъка ѝ всъщност изобщо ще обърнат внимание. Всяка година тя получаваше по няколко дузини картички, чийто брой намаляваше с времето, трябваше да признае, но не водеше сметка кой си прави труда и кой не. В суетнята около Коледа кой всъщност имаше време да се тревожи за картички, дето не са пристигнали?

А това я насочи към още едно от съпътстващите празника оплаквания от страна на Лутър – резервните бройки. Нора винаги купуваше повече от необходимото, тъй че да може веднага да откликне, ако получи неочаквана картичка. Всяка година пристигаха две-три от напълно непознати хора и няколко от познати, които за пръв път се бяха сетили, и в срок от двайсет и четири часа тя отвърщаше с поздравления от името на семейство Кранк, добавила на ръка пожелание за весело прекарване и много здраве.

Естествено, че беше глупаво.

Нора реши, че ритуалът с коледните картички няма да ѝ липсва.

Нямаше да ѝ липсва досадното изписване на благопожеланията, адресирането на стоте плика, залепянето на марките, пускането в пощата, безпокойството кого ли е пропуснала. Нямаше да ѝ липсват и трупащите се в пощенската кутия картички, припряното разкъсване на пликовете, за да прочете поздравленията от хора, не по-малко заети от самата нея.

Отърсила се от бремето на писмените поздравления, Нора се обади на Лутър, за да получи и неговата подкрепа. Той си беше на бюрото, както обикновено в петъка след Деня на благодарността. Това се и очакваше от тежката артилерия в „Уайли и Бек“. Нора предаде разговора си с Оби.

– Плазмодий – изсумтя Лутър. – А за теб моите поздравления – добави той, когато тя стигна до края.

– Отрязах го като едното нищо – повтори Нора.

– Само си представи ония слънчеви плажове, скъпа. Просто нас чакат.

– Какво яде днес?

– Нищо. Още съм на триста калории.

– Аз също.

Когато затвори, Лутър продължи започнатото. В момента не съпоставяше числа, нито пък разчепкваше данъчните разпоредби както обикновено, а съчиняваше писмо до колегите си. Своето първо коледно писмо. В него той внимателно и изкусно обясняваше защо няма да участва в празничните приготовления и в замяна изказваше надеждата, че всички просто ще го оставят на мира. Няма да купува подаръци, но няма и да очаква. Все пак благодари на всички. Няма да присъства на официалната коледна вечеря, организирана от фирмата, нито пък на пианската вакханалия, която наричаха служебно парти. Не иска коняка и шунката, които определени клиенти раздаваха на големите клечки всяка година. Не, не е сърдит никому, нито ще подвиква „Лицемер“ на всеки, който все пак го поздрави с „Весела Коледа“.

Той просто пропуска Коледата. И наместо това отива на пътешествие.

По-голямата част от тихите утринни часове посвети на това писмо, което лично натрака на компютъра. В понеделник щеше да остави копие на всяко бюро в кабинетите на „Уайли и Бек“.

Доколко значим бе техният замисъл, семейството разбра три дни по-късно, малко след вечеря. Излизаше, че е напълно възможно да се радваш на празника и без картички, без събирания и вечери, без нелепи подаръци, без много неща, които по една или друга причина

задължително се свързваха с раждането на Христос. Ще минем и без елха, така решиха. Ако успееха, щяха да постигнат и всичко друго.

Раздигаха масата, макар да нямаше почти нищо за вдигане. Като ти поднесат печено пиле и домашно сирене не остава много за разчистване. Лутър бе все още гладен, когато на вратата се позвъни.

– Аз ще отворя – рече той. През прозореца на хола видя камиона, спрял на улицата, и тутакси съобрази, че следващият четвърт час ще се окаже крайно неприятен. Отвори вратата и насреща му засияха три замени лица – две момчета, облечени в стегнатите униформи на скаутския отряд, и зад тях мистър Сканлън, неизменният водач на отряда в квартала. Той също носеше униформа.

– Добър вечер – поздрави Лутър децата.

– Здравейте, мистър Кранк. Аз съм Ранди Боган – рече по-височкото. – И тази година продаваме коледни елхи.

– Вашата е ей там, в камиона – добави по-дребното момченце.

– Миналата година взехте канадски смърч – отбеляза мистър Сканлън.

Лутър погледна над главите им към дългата каросерия без странични прегради, в която дърветата бяха подредени на две спретнати купчини. Малката армия скаути ги разтоварваше и разнасяше по съседите на Лутър.

– Колко? – попита Лутър.

– Деветдесет долара – отвърна Ранди. – Наложил се да вдигнем малко цените, защото ги получаваме по-скъпо от доставчика.

Миналата година бяха осемдесет, без малко да изрече Лутър, но си прехапа езика.

Нора изникна изневиделица и опря брадичка в рамото му.

– Толкова са сладки – прошепна тя.

Момчетата или дръвчетата, без малко да попита Лутър. Защо ли не си стоя в кухнята и не го остави сам да намери изход от затруднението?

Лепнал на лицето си широка фалшива усмивка, Лутър рече:

– Съжалявам, но тази година няма да купуваме елха.

Недоумяващи лица. Озадачени физиономии. Тъжни погледи. Вопъл някъде над рамото му, когато жестоките му думи стигнаха до съзнанието на Нора. Загледан в момчетата, усещайки дъха на Нора във врата си, Лутър Кранк разбра, че това е ключовият момент. Поддадеш ли сега, бентът ще се отприщи. Купи елха, украси я, сетне някак естествено ще се досетиш, че никоя елха не изглежда истинска без купчинката подаръци отдолу.

Бъди твърд, човече, опитваше се да удържи положението Лутър, но прошепнатото „О, господи!“ в ухото му го сепна.

– Шшшт – просьска той с ъгълчето на устата си. Момчетата го гледаха, сякаш беше обрал и последните монети от джобовете им.

– Съжалявам, че се наложи да вдигнем цената – рече Ранди.

– За нас остава по-малко на парче в сравнение с миналата година – услужливо додаде мистър Сканлън.

– Не е въпросът в цената, момчета – рече Лутър и отново надяна усмихнатата маска. – Тази година ние пропускаме Коледа. Заминаваме. Елха просто не ни е нужна. Все пак благодаря.

Момчетата наведоха глави и забиха погледи в обувките си, както правят обидените деца, а мистър Сканлън доби съкрушен вид. Нора се включи с още едно тъжно стенание, а Лутър, на ръба на паниката, бе осенен от блестяща идея.

– Ако не се лъжа, вие, момчета, всяка година през август ходите на скаутска среща някъде на запад, в Ню Мексико, струва ми се. Май така пишеше на една ваша диплома, а?

Беше ги сварил неподготвени, но и тримата кимнаха бавно.

– Ами ето какво ви предлагам. От елхата се отказвам, но заповядайте през лятото и ще ви дам сто долара за пътуването.

Ранди Боган успя да смутолеви едно „благодаря“, но само по задължение. Малката група внезапно се разбърза.

Лутър бавно затвори вратата, но не влезе навътре. Тримата постояха на стъпалата още малко, после затытриха крака по алеята, като току поглеждаха през рамо.

Като стигнаха до камиона, предадоха новината на някакъв друг мъж, също в униформа. Чуха я и други и много скоро движението около камиона замря, а скаутите и техните наставници се събраха в края на алеята пред дома на Кранк и се вторачиха в къщата, като че ли на покрива бяха кацнали извънземни.

Лутър приклезна и надникна иззад пердето.

– Какво правят? – прошепна Нора и също приклезна до него.

– Зяпат, какво друго.

– Май трябваше все пак да я купим тази елха.

– Не, не трябваше.

– Не е задължително да я украсяваме.

– Тихо.

– Щяхме да я оставим в задния двор.

– Млъкни, Нора. Какво си се разшептяла? Това си е нашият дом.

– Говоря тихо по същата причина, поради която и ти се криеш зад пердето.

Лутър се изправи и дръпна завесите. Скаутите си тръгнаха; камионът запълзя надолу по улицата, тъй като всички елхи по Хемлок Стрийт бяха вече разнесени.

Лутър сложи дърва в камината и се настани в люлеещия се стол да почете, пак нещо за данъците. Остана сам, защото Нора се цупеше, беше малко нещо сърдита, но щеше да ѝ мине до сутринта.

Щом се беше опънал на скаутите, нима някой можеше да го уплаши? Без съмнение предстояха и други сблъсъци и това бе една от причините Лутър да намрази коледните празници. Всеки нещо ти продава, гледа да изкара и отгоре, да получи бакшиш, премия, нещо, нещо, нещо на всяка цена. У него отново се надигна възмущение и то беше добре дошло.

Измъкна се от къщата след час. На тротоара, където свършваше Хемлок Стрийт, той забави крачка. Всъщност нямаше определена цел. Студеният въздух леко влизаше в дробовете. След няколко метра той спря до пощенската кутия на Бекър и погледна към прозореца на хола им. Вътре украсяваха елхата и той сякаш чуваше препирните. Нед Бекър се беше покачил на последната стъпенка на малка стълба и нагласяше кабела с цветните лампички, а Джуд Бекър, отстъпила крачка назад, раздаваше инструкции. Майката на Джуд, истинско чудо на природата на незначителна възраст, още по-страховита и от дъщеря си, даваше своя принос във врявата. И тя не пестеше на нещастния Нед залпове указания, които бяха в пълно противоречие с тези на Джуд. Завържи ги тук, не, ей там ги завържи. На това клонче, не на другото. Нима не виждаш каква дупка се е получила? Къде гледаш, за бога? Междувременно Роки Бекър, двайсетгодишният им син, изключен от колежа поради слаб успех, седеше на канапето с кутийка бира в ръка, хилеше се и също предлагаше съвети, на които никой не обръщаше внимание. Единствен той се смееше всъщност.

Тази сцена накара Лутър да се усмихне. Тя затвърждаваше увереността в собственото му мъдро решение, караше го да се гордее, че си е наумил да махне с ръка на цялата дандания.

Той продължи нататък, важно-важно изпълвайки дробове с хладен въздух, щастлив от мисълта, че за пръв път в живота си пропуска плашещия ритуал по подреждането на елхата. Две къщи по-нататък отново спря да погледа как кланът Фромайър атакува близо триметров смърч. Мистър Фромайър имаше две момчета от предишния си брак. Мисис

Фромайър бе довела и три свои, после си родиха още едно – това правеше общо шест, най-голямото от които не бе навършило дванайсет. Цялата тази дружина окачваше играчки и гирлянди. Всеки декември Лутър неизменно чуваше коментара на някоя от съседките колко ужасно изглеждала елхата на Фромайър. Сякаш много го интересуваше.

Ужасна или не, сега те се забавляваха чудесно с окачването на сложните елементи от украсата. Фромайър се занимаваше с научна работа в университета; 110 000 печелел годишно, твърдяха слуховете, но с тия шест деца май не му оставаха пари за друго освен за най-необходимото. Тази елха щеше да бъде изхвърлена последна в квартала.

Лутър се завъртя кръгом и тръгна към къщи. В хола на семейство Бекър Нед седеше на канапето, притиснал плик с лед на рамото си, а Джуд се суетеше край него и назидателно размахваше пръст. Стълбата беше на земята, подложена на щателен оглед от страна на тъщата. Каквато и да бе причината за падането, без съмнение вината щеше да се стовари върху горкия Нед.

Страхотно, рече си Лутър. А сега ще трябва поне четири месеца да слушам подробности около поредната болестка. Като си помислиш, Нед Бекър и по-рано беше паднал от тая стълба, преди пет-шест години май. Беше се блъснал в дървото и го беше съборил. Изпочупил беше любимите играчки на Джуд, пазени с години. Тя му се сърди цяла вечност.

Ама че лудост, рече си Лутър.

* * *

Нора и двете ѝ приятелки едва успяха да си намерят маса в своето любимо кафене, доскоро бензиностанция, където все още се продаваше бензин, но предлагаша и сандвичи собствено производство, и кафе с мляко по три долара чашката. Както винаги по обяд и сега имаше навалица, а дългите опашки като че ли привличаха още повече хора.

Ртите приятелки бяха дошли на работна среща. Те съставляваха комитета, излъчен да проведе търга за музея на изкуствата. На повечето маси всъщност се бяха събрали подобни групички напористи благотворителки.

Клетъчният телефон на Нора звънна. Тя се извини, че е забравила да го изключи, но Мери настоя да си проведе разговора. И бездруго отвред се чуваха мелодиите на подобни машинки.

Отново звънеше Оби и в първия момент Нора се сепна, че той знае номера ѝ. Но пък тя го даваше на всеки.

– Оби от „Онова нещо“ – обясни тя на Канди и Мери, като по този

начин ги приобщи към разговора. И двете кимнаха с безразличие. Предполагаше се, че всеки познава Оби от „Онова нещо“. Едва ли друг можеше да се похвали с по-високи цени, тъй че всеки негов клиент удряше в земята останалите по отношение на картички, пликове и тям подобни.

– Пропуснахме да обсъдим поканите за вашето празненство – рече Оби и Нора изтръпна. Съвсем бе забравила за поканите, а нямаше никакво желание да ги обсъжда пред Мери и Канди.

– А, да – отвърна тя. Забеляза, че Мери се е заговорила с доброволка от съседната маса. Канди оглеждаше масите, за да отбележи кой не присъства. – Те също няма да са ни нужни.

– Няма да каните гости? – Гласът на Оби издаваше безкрайно любопитство.

– Не, тази Коледа няма да празнуваме.

– Е, в такъв случай...

– Благодаря, че се обадохте, Оби – тихо изговори Нора и побърза да натисне копчето за прекъсване на връзката.

– Какво няма да ти е нужно? – попита Мери, като внезапно прекрати разговора си и обърна към Нора загрижено лице.

– Тази Коледа няма да празнувате? – включи се и Канди, вперила в Нора очи като радар. – Какво се е случило?

Стисни зъби и не се предавай, мислено си даде кураж Нора. Представяй си слънчеви плажове, топла солена вода, десет дни в рая.

– Ами нищо. Просто тази година наместо коледно тържество ще си направим пътешествие. Нали знаете, Блеър замина, тъй че имаме нужда да се поразсеем.

Всички присъстващи внезапно притихнаха или поне на Нора така й се стори. Канди и Мери се намръщиха, опитвайки се да смелят новината. Сякаш заслушана в гласа на Лутър, Нора се хвърли в атака.

– Десет дни на борда на луксозния лайнер „Островна принцеса“. Бахамските острови, Ямайка, Големия Кайман. Вече отслабнах килограм и половина – обяви с весело доволство тя.

– Няма да празнувате Коледа? – повтори недоумяващо Мери.

– Именно.

Мери беше голяма критикарка, тъй че още преди години Нора се бе научила бързо-бързо да й затваря устата. Сега се стегна, готова да посрещне острите думи.

– Как може да не се празнува Коледа? – засече я Мери.

– Ами пропускаш я – отвърна Нора, като че ли това обясняваше всичко.

– Звучи чудесно – вметна Канди.

– А ние какво ще правим на Бъдни вечер? – не се даваше Мери.

– Все ще измислите нещо – отвърна Нора. – И други организират тържества.

– Но твоите са несравними.

– Колко си мила.

– Кога тръгвате? – поиска да узнае Канди, размечтала се за безкрайни плажове, където няма роднини, които да ти се мотаят в краката цяла седмица.

– На Коледа. По обяд.

Странен час за тръгване, беше си помислила, когато Лутър направи резервацията. Ако ще пропускаме Коледа, скъпи, беше му намекнала тя, защо да не тръгнем няколко дни по-рано? Щом сме го решили веднъж, да пропуснем и Бъдни вечер. Цялата бясна дандания.

– Ами ако Блеър се обади на Бъдни вечер? – бе отвърнал той. Освен това Биф била направила отстъпка от 399 долара заради незначителния брой желаещи да започнат пътешествието си именно на двайсет и пети. Както и да е, приказките били излишни, защото всичко било уговорено и платено и връщане назад нямало.

– Защо тогава да не празнуваме у вас на Бъдни вечер? – попита Мери. Усещаше, че звучи малко нахално, но се боеше да не се наложи тя да организира тържество в собствения си дом.

– Защото нямаме желание, Мери. Как не разбираш, ние си даваме почивка. За цяла година. Никакви коледни приготвления. Нищо. Нито елха, нито пуйка, нито подаръци. Взимаме всичките тия пари и ги хвърляме за пътешествието. Схващаш ли?

– Схващам – рече Канди. – Как ми се иска Норман да измисли нещо подобно. А не вярвам и насън да му хрумне, защото ще го е страх да не пропусне двайсетина мача по бейзбол. Колко ти завиждам, Нора.

Мери отхапа от сандвича с авокадо. Прехвърли залъка един-два пъти в устата си и се огледа. Нора знаеше точно какво си мисли. На кого да съобщи първо? Семейство Кранк пропускат Коледа! Никакво тържество! Никаква елха! Заделят си всичките пари, та да ги изхарчат за морско пътешествие.

Нора също посегна към сандвича си с пълното съзнание, че щом прекрачи вратата, клоките ще гръмнат и още преди вечеря всички ще са узнали. И какво от това, каза си тя. Беше неизбежно, тъй че защо толкова го раздуват? Половината щяха да минат в лагера на Канди, изгарящи от завист, размечтали се също като нея самата. Другата половина щяха

да застанат зад Мери, привидно възмутени от самата идея да се пропусне Коледа, но дори в тази група негодуващи Нора предполагаше, че мнозина тайничко ще пожелаят подобно пътешествие.

А след три месеца нима някой щеше да се интересува?

След още няколко хапки трите отместиха встрани чиниите със сандвичите и извадиха списъците. Не се спомена и дума повече за Коледа, поне не в присъствието на Нора. Когато се качи в колата, тя се обади на Лутър, за да научи и той за последната им победа.

Лутър се люшкаше в своите настроения. Секретарката му, петдесетгодишна проклетия на име Докс, бе подметнала леко заядливо, че явно ще се наложи сама да си купи евтиния парфюм, щом като Дядо Коледа нямало да дойде тази година. На два пъти го нарекоха чичо Скрудж, след което избухваше смях. Много оригинално, няма що.

Малко преди обяд Янк Слейдър връхлетя в кабинета му, като че подгонен от гневни клиенти. Затвори вратата но не и преди внимателно да огледа терена. После седна.

– Ти си гений, човече – произнесе едва ли не шепнешком той.

Експертът по амортизациите Янк се плашеше дори от сянката си и обожаваше осемнайсетчасовите работни дни, защото жена му беше голямо зло.

– Самата истина – отвърна Лутър.

– Прибирам се снощи у дома, късничко беше, и след като жената си легна, аз направих също като теб. Прегледах цифрите, банковите извлечения, сметките, и излезе, че сме похарчили близо седем хиляди. Твоите коледни разходи на колко възлизаха?

– Малко над шест хиляди.

– Просто не е за вярване, от толкова пари нищичко да не остане. Направо ми призлява.

– Иди на морско пътешествие – подхвърли Лутър с пълното съзнание, че съпругата на Янк за нищо на света не би допуснала подобна глупост. За нея празниците започваха в края на октомври и бавно набираха мощ за големия удар, десетчасовия маратон на първия ден на Коледа, когато масата се слага и раздига четири пъти, а къщата е пълна с гости.

– Пътешествие – сякаш на себе си промърмори Янк. – По-страшно изпитание не мога и да си представя. Захвърлен на някой кораб в компанията на Абигейл цели десет дни. Като нищо ще взема да я удавя.

Никой не би те упрекнал, мислено отбеляза Лутър.

– Седем хиляди долара – повтори Янк.

– Пълна глупост, нали? – подхвърли Лутър и за няколко мига

двамата счетоводители си позволиха да потъгуват за пропилените на вятъра пари, които не се печелеха лесно.

– Това морско пътешествие първото ли ще ти е? – попита Янк.

– Да.

– И аз никога не съм плавал с кораб. Дали записват соло?

– Сигурно. Не е задължително да сте двама. Мислиш сам да тръгнеш, а?

– Не мисля, Лутър, само си мечтая.

И той наистина се отнесе – в безжизнените му очи проблесна надежда, някаква закачливост, каквато никой досега не беше зървал. Той просто изхвъркна навън, полетя към Карибите, към блаженото усамотение, далеч от Абигейл.

Лутър не попречи на колегата си да помечтае, ала скоро мисълта, че е надникнал в душата му, някак го смути. За щастие телефонът издърнча и Янк мигом се върна в жестокия свят при амортизационните отчисления и свадливата си жена. Изправи се на крака и понечи да се изниже безмълвно. На вратата обаче се спря.

– Ти си моят герой, Лутър! – заяви той.

Вик Фромайър научи клюката от мистър Сканлън, водача на скаутите, и от племенницата на жена си, чиято съквартирантка работеше по няколко часа на ден при Оби Онова нещо", и накрая от свой колега в университета, чийто брат ползваше услугите на „Уайли и Бек“, когато станеше време за подаване на данъчната декларация. Три независими източника, следователно нямаше как да не е истина. Кранк можеше да прави каквото си ще, но пък Вик и останалите обитатели на Хемлок Стрийт нямаше да стоят със скръстени ръце.

Фромайър бе негласно избраният кмет на квартала. Свободният режим на работа в университета му предоставяше време да си пъха носа навсякъде, а заради неизчерпаемата енергия той рядко се свърташе у дома си и непрестанно организираше нещо. В неговото семейство имаше шест деца – повече, отколкото във всяко друго, – тъй че домът му бе и основен сборен пункт. Вратите бяха вечно отворени, винаги беше в ход някоя игра, в която да се включиш. По тази причина моравата имаше доста неугледен вид, макар домакиният упорито да се трудеше над цветните лехи.

Именно Фромайър канеше политиците на барбекю в задния си двор и организираше публика за предизборните им речи. Фромайър се грижеше за събирането на подписки за една или друга кауза, не го мързеше да обикаля от врата на врата, за да осигури мощен отпор срещу

одържавяването на земя или в подкрепа на гарантираните заеми за обзавеждане, против строежа на някоя четирилентова магистрала на километри от квартала или в подкрепа на нова канализационна система. Не друг, а Фромайър викаше службата по чистотата, когато боклукът на някой съсед останеше неприбран, и благодарение на неговата намеса нещата бързо се оправяха. Появеше ли се Улично куче, озовало се тук от друг квартал, едно обаждане от Вик Фромайър бе достатъчно и хората от Службата за бездомни животни се появяваха начаса. Ако пък дойде нещо изпуснато от родителите хлапе, дългокосо и татуирано, със злобен поглед на малолетен престъпник, по даден от Фромайър знак полицаите се явяваха, побутваха го с пръсти в гърдите и задаваха въпроси.

Попаднаше ли някой от тяхната улица в болница, семейство Фромайър съставяше графика за посещенията, приготвяше храна или дори косеше моравата пред къщата. При смъртен случай фамилията набавяше цветя за погребението и организираше посещения на гробището. Изпаднал в нужда съсед винаги можеше да разчита на това семейство.

Скрежковците също бяха идея на Вик, макар той да не си приписваше изцяло заслугата, тъй като за пръв път бе зърнал такива човечета в Еванстън. Досущ еднакви Скрежковци на всеки покрив по протежение на цялата Хемлок Стрийт, към два метра и половина на ръст, глуповато ухилени, с нахлупени черни цилиндри и дебели паласки на кръста, целите светещи, захранвани от 200-ватови крушки, монтирани някъде в корема. Дебютът на Скрежковците по Хемлок се бе състоял преди шест години и бе пожънал невероятен успех. Двайсет и една къщи от едната страна, дваайсет и една от другата, цялата улица в подравнен шпалир от издигнати на дванайсетина метра Скрежковци. Цветна снимка, придружена от хитроумна дописка, се появи на първа страница във вестника. Два телевизионни екипа предадоха репортажи на живо.

На следващата година Стантън Стрийт на юг и Акърман Стрийт на север се опитаха да ги засенчат с Рудолфовци и сребърни звънчета, а Общинският съвет, под мълчаливото давление на Фромайър, обяви награда за квартала с най-хубавата коледна украса.

Преди две години се бе разразило цяло бедствие, когато буря събори Скрежковците и ги отнесе чак в съседния район. Неуморният Фромайър мобилизира съседите и на следващата година леко умалени Скрежковци украсяваха Хемлок. Само две от къщите на улицата се бяха отказали да участват.

Всяка зима именно Фромайър решаваше на кой ден Скрежковците ще бъдат извадени на показ, тъй че щом чу слуха за ексцентричния

Кранк и предстоящото пътешествие, той реши веднага да пристъпи към действие. След вечеря напечата кратко съобщение за съседите, нещо, което му се случваше поне два пъти месечно, размножи го в 41 екземпляра и изпрати своите шест деца да ги предадат лично във всеки дом по протежение на улицата. Текстът гласеше: „Съседе, за утре прогнозите обещават ясно време, тъкмо подходящ момент за пореден път да съживим Скрежко. Обади се на Марти или Джъд или просто ми звъни, ако имаш нужда от помощ. Вик Фромайър“.

Лутър пое писмото от усмихнатото дете.

– Кой е? – провикна се Нора от кухнята.

– Фромайър.

– За какво?

– За Скрежко.

Жена му бавно пристъпи в хола, където Лутър държеше срязания наполовина лист, сякаш бе призовка за съда. Двамата се спогледаха уплашено и Лутър бавно поклати глава.

– Трябва да го направиш – заключи Нора.

– Не, не трябва – твърдо отсече Лутър и всяка сричка бележеше нарастващия му гняв. – Нищо не ме задължава. Няма да се оставя Вик Фромайър да ми нарежда да украсявам къщата си за Коледа.

– Само Скрежко, какво толкова.

– Не е само той, за нещо повече става дума.

– За какво?

– За принципа, Нора. Нима не разбираш? Щом сме решили, пропускаме Коледата, да му се не види и...

– Не ругай, Лутър.

– И никой, дори Вик Фромайър, не е в състояние да ни спре. Няма да се оставя да се разпореждат с мен. – Той сочеше с пръст към тавана, а с другата ръка размахваше писмото. Нора се оттегли в кухнята.

* * *

Скрежковците на Хемлок Стрийт се състояха от четири части – широка кръгла основа, една по-малка топка, която влизаше в основата, сетне торс и накрая главата с нахлупена шапка. Всеки елемент бе оразмерен така, че влизаше в следващия по-голям, за да се съхранява лесно през единайсетте месеца затишие. При цена от 82,99 долара плюс разходите по доставката всеки проявяваше нужното старание, за да съхрани своя Скрежко.

Дойдеше ли време да бъде изваден на бял свят, наставаше буйна

радост. През целия следобед части от тумбестото човече се виждаха под навесите за колите по цялата Хемлок Стрийт – Скрежковците се почистваха и проверяваха за изправност на частите. След което биваха сглобявани, топките се поставяха една върху друга, като при истински снежен човек, докато двуметровата фигура станеше готова за покрива.

Самото монтиране не беше лека задача. Нужни бяха стълба и въже, а и помощта на някой съсед. Първо, на покрива трябваше да се качи човек с вързано на кръста въже, после Скрежкото, изработен от твърда пластмаса с тегло около двайсет килограма, биваше изтеглен, бавно и внимателно, за да не се издраска в покривните плочи. Когато достигнеш желаня връх, Скрежко биваше привързан за комина с брезентовата лента, изобретение на Вик Фромайър. На определеното място във вътрешната кухня се поставяше двеставатова крушка, а дългият кабел се спускаше откъм задната част на покрива.

Уес Трогдън, който беше борсов агент, този ден си бе взел болничен, за да изненада децата си, като първи в квартала закрепил на покрива бялата фигура. Веднага след обяда заедно със съпругата си Триш той изми Скрежко, а после под строгия ѝ взор се покатери на покрива и се бори с обемистото човече и лентата, докато накрая не се поздрави с успех. От близо дванайсетметровата височина той гордо огледа цялата Хемлок Стрийт в двете посоки, доволен, че тази година е изпреварил всички, дори Фромайър.

Триш отиде в кухнята да приготви топъл шоколад, а Уес слезе в мазето, откъдето заизнася кашони с цветни лампички, които стовари на алеята. После се зае да провери здрави ли са кабелите. Никой от тяхната улица не окачваше повече лампички от семейство Трогдън. Те опасваха с тях целия двор, увиваха храстите, окичваха дърветата, после обикаляха къщата и накрая украсяваха прозорците. Миналата година имаха 14 000.

Фромайър си тръгна рано от работа, за да надзирава дейността на своята улица, и с огромно задоволство отбеляза видимата активност. Жегна го, че Трогдън го е изпреварил, но всъщност какво значение имаше? Много скоро те двамата заработиха в екип пред дома на мисис Елън Мълхоланд, симпатичната вдовица, която вече бе пъхнала коледните сладки във фурната. Покачиха нейния Скрежко за нула време, излапаха сладките и тръгнаха да предлагат помощта си другаде. Към тях се присъединиха и дечурлига – включително и дванайсетгодишният Спайк Фромайър, наследил от баща си таланта да организира всяка общественополезна дейност – и в късния следобед групата тръгна от врата на

врата, за да приключат започнатото, преди да се е стъмнило.

Спайк натисна звънеца на входната врата у Кранк, но отговор не получи. Лексусът на мистър Кранк не се виждаше, което за пет следобед си беше в реда на нещата, ала аудито на мисис Кранк си стоеше под навеса – сигурен знак, че съпругата си е у дома. Пердетата и щорите бяха спуснати. Никой не отвори, тъй че групата продължи към дома на Бекър, където завариха Нед да бърше своя Скрежко в предния двор, подканян от залповете вещи указания на тъщата, заела позицията на стъпалата.

– Тръгват си – прошепна Нора в слушалката на телефона в спалнята.

– Защо шепнеш? – подразни се Лутър.

– Защото не искам да ме чуят.

– Кои са те?

– Вик Фромайър, Уес Трогдън, с тях май е и онзи Бриксли от долния край на улицата и сума деца.

– Същинска банда разбойници, а?

– По-скоро на гангстери приличат. Сега са у Бекърви.

– Господ да им е на помощ.

– Къде е нашият Скрежко?

– Там, където го прибрахме през януари. Защо питаш?

– Ами... не знам.

– Но това е смешно, Нора. Шептиш в телефона, заключила си се къщи, защото съседите ни ходят от врата на врата да предлагат помощта си за поставянето на някакъв нелеп бутафорен пластмасов снежен човек, който Между другото няма нищо общо с Коледа. Това да ти е хрумвало досега?

– Не.

– Ние гласувахме за Рудолф, помниш ли?

– Не.

– Това е смешно.

– Не и за мен.

– Скрежко пропуска тая година, разбрахме ли се? Отговорът ми е „не“.

Лутър внимателно затвори и се опита да се съсредоточи върху работата си. Беше вече тъмно, когато тръгна с колата към къщи. Не преставаше да си повтаря колко глупаво е да се коси човек за нещо толкова незначително като това да качиш снежен човек на покрива си. И през цялото време мислеше за Уолт Шийл.

– Хайде, Шийл – мъмореше си той. – Не ме разочаровай.

Уолт Шийл бе основният му съперник на Хемлок Стрийт, напусен човечец, който живееше точно насреща им. Две деца, завършили колеж, съпруга, бореща се с рак на гърдата, тайнствена работа за някакъв белгийски концерн, доход, който като че ли клонеше към горната граница сред живеещите на Хемлок, но независимо колко изкарваше, Шийл и съпругата му очакваха съседите да си мислят, че е много повече. Лутър си купи лексус, а Шийл си науми, че не може да остане по-назад. Белингтън си направи басейн, Шийл внезапно обяви, че и той трябвало да плува в задния си двор, по лекарско предписание. Сю Кроп от западния край оборудва кухнята си по дизайнерски проект – 8000 долара, ако можеше да се вярва на слуховете – и ето че само месец по-късно Бев Шийл пръсна 9000.

Бев беше безнадежден случай в кулинарията, а свидетели твърдяха, че след обновлението ястията ѝ добили още по-отвратителен вкус.

Всичкото им перчене обаче престана, когато преди около година и половина лекарите откриха, че съпругата има рак на гърдата. Семейството бе като попарено. Състезанието със съседите бе загубило смисъл. Всичко изглеждаше напразно. Те понесоха удара със сдържано достойнство и както обикновено съседите по улица предложиха подкрепа, като да бяха роднини. Година след първата химиотерапия белгийският концерн претърпя реорганизация. Каквато и да бе предишната работа на Уолт, той трябваше да слезе на по-ниско стъпало.

Миналата Коледа в дома на Шийл си имаха толкова грижи, че украсата мина на заден план. Не си покачиха Скрежко, купиха някаква хилава елхичка, метнаха на предния прозорец само няколко лампички, колкото да не е без хич.

Предишната година само две къщи на улицата бяха останали без Скрежковци – тази на Шийл и една в западния край, собственост на пакистанско семейство, които живяха там само три месеца, след което се изнесоха. Къщата им бе обявена за продан и Фромайър току го засърбяха ръцете някоя нощ да вземе да качи на покрива резервния Скрежко, който държеше в мазето си.

– Хайде, Шийл – все така мърмореше Лутър зад волана. – Остави си Скрежкото да кротува.

Идеята за тия снежни човечи се бе възприела с ентузиазъм, когато Фромайър я предложи за пръв път. Сега вече се усещаше като досадно задължение. И все пак, бе принуден да признае пред себе си Лутър, на децата никак не им беше досадно. Той самият тайно бе изпаднал във възторг, когато преди три години напорът на бурята разчисти покривите

и пръсна Скрежковците из половината град.

Лутър сви по своята улица и още отдалеч забеляза редицата досущ еднакви снежни човеци, побити като светещи стражи над къщите. В безупречната линия имаше само две зеещи дупки – къщите на Шийл и на Кранк.

– Благодаря ти, Шийл – прошепна Лутър.

Край него минаваха деца на велосипеди. Съседите бяха наизлезли, подреждаха светещите гирлянди, бъбреха през оградите от жив плет.

Шумна тъппа се е събрала под навеса при Шийл, отбеляза Лутър, когато паркира и бързешката се шумгна у дома си. Без никакво разтакаване стълбата бе издигната и Фромайър изпълзя нагоре, сякаш цял живот бе работил по покривите. Лутър надникна през щорите на входната врата. Уолт Шийл стоеше в предния двор с още десетина души, Бев стърчеше на стъпалата, загърната в пенъоар. Спайк Фромайър се бореше с някакъв кабел. Чуваха се викове, смях, всички сякаш даваха насоки на Фромайър и ето че предпоследният Скрежко се издигна на определеното място.

Не говориха много на вечерята, която се състоеше от спагети без никакъв сос и домашно сирене. Нора бе отслабнала с килограм и половина, Лутър – с два. След ритуала с чиниите той слезе в сутерена и в продължение на петдесет минути се бяхта на бягщата пътечка, изгаряйки 340 калории – повече, отколкото беше погълнал току-що. Взе си душ и се опита да почете.

Когато улицата опустя, той излезе да се поразходи. Отказваше да се превърне в затворник в собствения си дом. Отказваше да се крие от съседите. Нямахше причини да се страхува от тези хора.

Жегна го леко угризение, когато обхвана с поглед двете спретнати редици снежни човеци, извисили се на стража над тихата уличка. У семейство Трогдън продължаваха да затрупват елхата с играчки и гледката извика няколко отдавнашни спомена от детството на Блеър в онова далечно време. Лутър не беше от хората, които въздишат носталгично по минали неща. Вярваше, че човек живее днес, а не утре, и определено не вчера, винаги го беше казвал. Сгрыващите спомени бяха набързо пропъдени от мисли за изнервящо тичане по магазините, за пъплене в натоварено движение и пилеене на пари. Лутър се чувстваше безмерно горд с решението си тази година да пропусне скъпо струващата дандания.

Усещаше колана си приятно хлабав. Плажовете го зовяха.

Изневиделица се появи велосипед, който изскърца и спря.

– Здравейте, мистър Кранк.

Това беше Спайк Фромайър, без съмнение на път за вкъщи след някое тайно младежко събиране. Това момче спеше по-малко и от баща си, из квартала се разправяха куп истории за нощните му похождения. Добро беше хлапето, само дето не се къпеше често.

– Здравсти, Спайк – рече Лутър задъхано. – Какво те води насам?

– А, просто да видя как стоят нещата – отвърна момчето, като да беше официално назначено за нощен пазач.

– Какви неща, Спайк?

– Татко ме прати на Стантън Стрийт да проверя колко Рудолфовци са се появили.

– И колко са? – попита Лутър, налучкал подходящия тон.

– Нито един. Пак ги издухахме.

Какъв победоносен завършек на този ден за клана Фромайър, рече си Лутър. Ама че глупости.

– Вие ще сложите ли вашия Скрежко, мистър Кранк?

– Не, Спайк. Тази година заминаваме, няма да има Коледа за нас.

– Не знаех, че е възможно.

– Живеем в свободна страна, Спайк, с малки изключения човек може да прави каквото си пожелае.

– Ама вие не тръгвате преди първия ден на Коледа.

– Моля?

– Доколкото разбрах, заминавате около обяд. Достатъчно време имате да вдигнете Скрежко. Така ще можем отново да спечелим наградата.

Лутър се замисли за миг и отново остана удивен от скоростта, с която някой съвсем личен въпрос можеше да бъде старателно разчепкан из целия квартал.

– Не бива да се стремим към победа на всяка цена, Спайк – мъдро рече той. – Нека някоя друга улица спечели тази година.

– Сигурно сте прав.

– Хайде бягай.

Момчето натисна педалите и подкара колелото.

– До скоро – викна то през рамо.

Бащата на хлапето му бе устроил засада близо до дома си.

– Добър вечер, Лутър – рече Вик, като че ли се срещаша напълно случайно. И се подпря на пощенската кутия.

– Добър вечер, Вик – поздрави Лутър и без малко да се спре. В последната секунда обаче реши да продължи. Мина леко встрани, но Фромайър нямаше да го пусне току-така.

– Как е Блеър?

– Добре е, Вик, благодаря ти. Как са децата?

– В чудесно настроение. Това е най-хубавото време през годината, Лутър. Ти не мислиш ли така? – Фромайър бе тръгнал успоредно с него и сега двамата вървяха редом.

– Без съмнение. Най-щастливите дни. Макар че, ще ти кажа, мъчно ми е за Блеър. Няма да е същото без нея.

– Естествено.

Спряха пред дома на Бекър, съседа на Лутър, и се загледаха в нещастния Нед, който едва се крепеше на най-горната стъпенка на стълбата в безплодното усилие да бодне огромна звезда на върха на елхата. Жена му стоеше зад него и всячески му помагаше с указания, но не се и сещаше да хване стълбата, а тъщата бе отстъпила няколко крачки, та да има поглед върху цялостната картина. Много скоро неминуемо щеше да се стигне до бой.

– Все пак някои неща около Коледата няма да ми липсват – рече Лутър.

– Значи наистина ще пропуснете празниците?

– Правилно си разбрал, Вик. Благодаря ти за съдействието.

– Нещо обаче ме кара да смятам, че не е редно.

– Решението в случая не взимаш ти, нали?

– Прав си.

– Лека нощ, Вик.

Лутър го остави да се радва на идилията у Бекърови.

* * *

Сутрешната кръгла маса в центъра за помощ на малтретираните жени завърши зле за Нора, когато Клодия, която тя не би назовала своя най-близка приятелка, най-неочаквано изтърси:

– И тъй, Нора, у вас тази година не се предвижда тържество на Бъдни вечер, а?

От осемте жени, с които беше Нора, точно пет бяха канени на нейното тържество предишни години. Три досега не бяха присъствали и тъкмо те в момента се чудеха как да се измъкнат от неловката ситуация, както впрочем и самата Нора.

Гадна нахалница, помисли си Нора, а на глас побърза да каже:

– Боя се, че не. Пропускаме празниците тази година. – На което я сърбеше езикът да добави: „А ако някога събера гости у дома, Клодия, скъпа, ти хич не чакай покана.“

– Научих, че заминавате на пътешествие – рече Джейн. Тя бе една от трите низвергнати и в момента се опитваше да отклони темата.

– Всъщност тръгваме на първия ден на Коледа.

– Значи всичките коледни празници пропускате? – уточни Бет, друга случайна позната, която всяка година получаваше покана само защото фирмата на съпруга ѝ имаше общи дела с „Уайли и Бек“.

– Съвсем всички – натърти Нора заядливо и стегна мускулите на стомаха си.

– Хубав начин да се спестят пари – обади се и Лайла, най-голямата кучка от цялата група. Начинът, по който наблегна на думата „пари“, целеше да внуши, че финансите в семейство Кранк са разклатени. Нора усети как страните ѝ пламват. Съпругът на Лайла беше педиатър, от най-ниско платените медици, но все пак лекар. Лутър знаеше със сигурност, че са затънали в дългове – голяма къща, големи коли, членство във всякакви клубове. В семейството влизаха много пари, но още повече изтичаха.

Та като се сети за Лутър, къде беше той в тези тъй тежки моменти? Защо тя поемаше ударите, предизвикани от неговото глупаво хрумване? Защо тя стоеше на предна линия, докато той най-доволно си седеше на спокойствие в кабинета и се разправяше с хора, които бяха или негови подчинени, или се страхуваха от него? Клуб на единомишленици, това беше „Уайли и Бек“. Ония надуты стиснати счетоводители сигурно приветстваха Лутър за смелостта да обърне гръб на Коледа и да спести някой и друг долар. Ако предизвикателството му можеше да намери последователи, то те определено щяха да са сред счетоводителите.

Ето че нея пак я сочеха обвинително с пръст, а Лутър си стоеше на топло в службата и сигурно се чувстваше като герой.

Наистина, Коледата беше грижа на жените, не на мъжете. Съпругите пазаруваха, украсяваха, готвеха, организираха тържества, разпращаха картички и се притесняваха за неща, за които мъжете не се и сещаха. Всъщност защо Лутър толкова много държеше да пропуснат Коледата, след като бездруго приносът му беше нищожен?

Нора кипеше вътрешно, но предпочете да замълчи. Нямаше смисъл да се хващат за косите тук, в центъра за помощ на малтретирани жени.

Някой подхвърли да се срещнат по друго време и Нора първа изхвърча от стаята. В колата на път за вкъщи още повече се ядоса – заради Лайла и нейните намеци за пари. Още по-мрачни мисли бяха насочени към съпруга ѝ и неговия мъжки егоизъм. Огромно бе изкушението да се подаде, да се втурне и да украси къщата още преди да се е прибрал. За

два часа щеше да поръча и да окичи елхата. Не беше късно и празненството да спретне. А Фромайър на драго сърце щеше да се погрижи за нейния Скрежко. Спестявайки подаръците и другите неща, пак щяха да имат достатъчно пари да си платят пътешествието.

Сви по Хемлок и, естествено, първото, което се набиваше на очи, бе гледката на подредените Скрежковци, сред които липсваше само един – на техния покрив. Ето какво последва, като остави Лутър да решава: сега три седмици нямаше да имат мира. Тяхната спретната двуетажна тухлена къща единствена се открояваше, сякаш бяха индустри или будисти, които не зачитат Коледа.

Нора стоеше в хола и гледаше през прозореца, точно от мястото, където всяка година се кипреше чудна елха, и ето че за пръв път този неин дом ѝ се стори неприветлив, празен. Тя прехапа устна и посегна към телефона, но Лутър бе отскочил за сандвич. В купчинката, която взе от пощенската кутия, между две поздравителни картички забеляза нещо, от което сърцето ѝ подскочи. Въздушна поща от Перу. На клеймото думи на испански.

Нора седна и разкъса плика. Отвътре извади два листа, изписани с красивия почерк на Блеър, всяка дума свидна за майчиното ѝ сърце.

Прекарвала си чудесно сред дивата природа на Перу. За по-хубаво нещо не можела и да мечтае, да живее сред някакво индианско племе с неколкохилядна история. Много бедни били според американските стандарти, но пък това не им пречело да са здрави и щастливи. Отнело ѝ повече от седмица, докато привикне с липсата на всички онези неща, за които те не били и чували. Отначало децата били по-скоро боязливи, но сега вече свиквали с нея и проявявали желание да се учат. По-нататък Блеър надълго и широко разказваше за децата.

Тя самата живеела в колиба от трева със Стейси, нейната нова приятелка от Юта. Други двама доброволци от Корпуса на мира живеели наблизко. Били създали малкото училище преди четири години. С две думи, тя била здрава, хранела се добре, нямало опасност от заразни болести или страшни зверове, а работата била истинско предизвикателство.

Последният параграф дойде като прилив на сили, от които Нора тъкмо се нуждаеше отчаяно.

„Зная, ще ви е мъчно без мен на Коледа, но, моля ви, не бъдете тъжни. Малките дечица тук не знаят нищо за Коледа и, честно казано, на мен ще ми е приятно да я пропусна заедно с тях. Те имат толкова малко и искат толкова малко, че се чувствам някак виновна заради безсмисления материализъм на нашата цивилизация. Тук няма нито календар,

нито часовник, тъй че сигурно дори няма да усетя кога ще дойде празникът и кога ще отmine.

(А нека не забравяме, че догодина ще можем да си наваксаме, нали?)“

Каква умница. Нора прочете отново писмото и внезапно се изпълни с гордост не само защото бе отгледала такава мъдра, вече зряла дъщеря, но и заради собственото си решение да отхвърли, макар и само тази година, безсмисления материализъм на нашата цивилизация.

Тя отново позвъни на Лутър и му прочете писмото.

Петък вечер в търговския център! Това съвсем не беше любимото място на Лутър, но беше усетил, че Нора има нужда да я изведе. Вечеряха в бутафорна кръчма в единия край, после с мъка си проправиха път през тълпата до другия, където предстоеше премиерата на романтична комедия с цяло съзвездие нашумели актьори. По осем долара билета за два часа скука със скъпо платени клоуни, които се хият от началото до самия край на блудкавия сюжет. Нищо не можеше да се направи, Нора обичаше киното, а той, макар и неохотно, я придружаваше, за да има мир. Въпреки огромните тълпи отвън, салонът беше празен, което безкрайно зарадва Лутър, който осъзна, че всички са по магазините и пазаруват ли, пазаруват. С пуканките в ръка, той потъна в стола си и заспа.

Събуди го лакът в ребрата.

– Хъркаш – изсъска Нора.

– Какво от това. Тук няма никой.

– Млъквай, Лутър.

Той загледа филма, но след пет минути усети, че не издържа повече.

– Ей сега се връщам – прошепна и напусна салона. Предпочиташе да го блъска и тъпче тълпата, наместо да седи да гледа оная глупост. Взе ескалатора за мецанина, където се облегна на парапета и заляпа хаоса под себе си. Дядо Коледа бе заел мястото си на трона, а опашката едва-едва пристъпваше. На ледената пързалка музиката трещеше от пресипнали тонколони, стотина деца, костюмирани като елфи, се пързаляха около някакво пухкаво животно, което приличаше на северен елен. Всеки родител наблюдаваше картинката през визъора на видеокамера. Уморени купувачи влачеха крака, натоварени с обемисти торби, залитаха, бутяха се, караха се на децата си.

Лутър се изпълни с безмерна гордост.

Отсреща зърна нов магазин за спортни стоки. Насочи се към него и още през витрината забеляза, че за тази навалица вътре обслужващите

каси са съвсем недостатъчни. Той обаче искаше само да разгледа какво има. В дъното откри шнорхелите, но асортиментът не беше особено богат – в края на краищата беше декември. Банските костюми модел „Спийдо“ до един бяха безумно тесни, вероятно предназначени само за плувци олимпийци, ненавършили двайсет години. Човек по-лесно би се напъхал в ръкавица. Лутър не посмя дори да ги докосне. Реши да си вземе каталог и да поръча каквото му е нужно от безопасната крепост на своя дом.

На излизане от магазина дочу зараждащ се скандал, някаква поръчана стока не беше пристигнала. Ама че глупаци.

Той си купи обезмаслено кисело мляко и за да убие времето, обиколи и горния етаж, като тайничко се подсмиваше на измъчените души, които с настървение пилееха парите си. Спря се, зашеметен от огромен постер на приказно младо създание с безупречен загар по миниатюрни бикини. То го приканваше да прекрачи в малък салон, наречен „Тен завинаги“. Лутър се огледа, като че влизаше в порно книжарница, после се пъкна вътре, а там, зад едно списание, го очакваше Дейзи. Бронзовото ѝ лице се разтегли в механична усмивка, която понабръчка челото и кожата около очите. Зъбите ѝ бяха избелени, косата изсветлена, кожата потъмнена и за миг Лутър се запита как ли е изглеждала преди интервенцията.

Той не се изненада, когато Дейзи заяви, че този бил най-подходящият ден от годината за заплащане на процедурата. Специалната коледна програма включвала 18 сеанса за 90 долара. Само по един сеанс на ден, като се започне с петнайсетминутна продължителност, която нараства максимално до половинчасова. След приключване на програмата Лутър ще притежава прекрасен загар, с който може да посрещне всяка лудория на карибското слънце.

Той последва момичето до редицата кабинки – малки отделения с леки прегради. В момента правели промоция на последния модел „Бронзомат 2000“, току-що получен от Швеция, сякаш шведите бяха всепризнатите експерти по слънчевите бани. На пръв поглед бронзоматът ужаси Лутър. Дейзи обясни, че трябвало да се съблече, да, всичко да свали, промърка тя, пъкна се вътре и хлопна капака. Жестът извика у Лутър асоциация с металната форма за гофрети. Печеш се двайсет минути, таймерът ти дава знак, че си приключил, ставаш, обличаш се. Толкова е просто.

– Много ли се поти човек? – попита Лутър, който някак не можеше да възприеме мисълта, че тялото му ще лежи безпомощно, докато 80

лампи го пекат отвсякъде.

Дейзи обясни, че вътре наистина ставало горещо. Накрая трябвало просто бронзоматът да се напръска със специалния спрей и да се забърше с хартиена салфетка, след което щял да е напълно готов за следващия желязец.

Рак на кожата? – бе следващият въпрос. Момичето се изкикоти превзето. В никакъв случай. Може би при старите модели, когато още не била усъвършенствана технологията за отстраняване на ултравиолетовото лъчение и другите вредни странични ефекти. Новите уреди всъщност били по-безопасни и от слънцето. Тя самата поддържала така своя тен от единайсет години.

За това кожата ти прилича на изгорял чорт, отвърна ѝ Лутър безгласно.

Накрая се договори да плати 120 долара за двама души. И напусна салона с твърдото намерение да се сдобие със загар, колкото и неудобства да обещаваше процедурата. Подсмихна се при мисълта как Нора ще бъде принудена да се съблече чисто гола зад тънката като хартия преграда и да се напъха в бронзомата.

* * *

Полицаят на име Салино се появяваше всяка година. Този едър мъжага не носеше оръжие, нямаше и бронжилетка, нито нервнопаралитичен спрей, палка, фенерче или сребърни куршуми, белезници или радиостанция – никой от задължителните атрибути, с които колегите му обичаха да се кичат. На Салино не му стоеше добре полицейската униформа, и то открай време, тъй че вече никой не му обръщаше внимание. Той патрулираше района на югоизток, кварталите около Хемлок, заможните предградия, където престъпленията се свеждаха до някой откраднат велосипед или каране с превишена скорост.

Партньорът на Салино за тази вечер беше набит младок с масивна, неподвижно застинала челюст и внушителни мускули, които издуваха тъмносинята риза. Името му беше Трийн и за разлика от Салино ходеше екипиран с всички всяващи уважение такъми, които службата предлагаше.

Когато ги видя през стъклото на входната врата как се готвят да натиснат звънеца, Лутър се сети за Фромайър. Този човек бе в състояние да призове полицаите на Хемлок Стрийт по-бързо и от собствения им шеф.

Лутър отвори вратата и след обичайните поздравии и любезности

покани двамата да влязат. Не ги искаше в къщата си, но добре знаеше, че няма да си тръгнат, докато не изпълнят целия ритуал. Трийн държеше в ръка бял тубус, в който беше новият календар.

Нора, която допреди миг бе гледала телевизия в компанията на съпруга си, внезапно бе изчезнала, макар Лутър да знаеше, че е заела позиция зад остъклената врата към кухнята и скрита там, попива всяка дума.

Обикновено говореше единствено Салино. По простата причина, че непохватният възедър младок разполага с ограничен речников багаж, реши Лутър. Полицейското благотворително дружество отново работело с пълна пара в полза на обществото. Играчки за най-малките. Кошнички с коледни лакомства за изпадналите в нужда. Посещения на Дядо Коледа. Празненства на ледената пързалка. Излети до зоологическата градина. Освен това приготвяли подаръци за самотниците в старческите домове и ветераните в приютите. С годините Салино бе усъвършенствал тирадата си, отбеляза Лутър, който добре я познаваше.

С оглед да се покрийт разходите по тези благородни начинания през годината Полицейското благотворително дружество отново се погрижило да изработи календар за следващата, по чиито страници можели да се видят някои от членовете, уловени в един или друг миг на самоотвержена служба. По даден знак Трийн измъкна календара, предназначен за Лутър, разстла го и взе да отгръща големите листове, докато Салино коментираше заснетото. Над колонките с януарските дати топло усмихнат служител на пътната полиция превеждаше през някакво кръстовище групичка мъничета от детска градина. Снимката за февруари изобразяваше по-як и от Трийн полицай, който помагаше на закъсал моторист да смени спуканата си гума. Правейки тези усилия, полицаят бе успял и да се усмихне. Изборът за март бе напрегнат момент след среднощна катастрофа – виждаха се проблеснали светлини, а трима намръщени мъже в сини униформи напрегнато разговаряха.

Лутър безмълвно съзерцаваше нижещите се пред очите му фотографии.

Защо не виждам слипове с леопардова шарка? – искаше да попита той. Защо не виждам сауната? А също и спасителя на плажа, метнал само една кърпа на кръста си? Преди три години дружеството се бе поддадо на модните увлечения и бе изработило календар, съставен от снимки на по-младите и по-стройни свои членове едва ли не по адамово облекло, глуповато ухилени срещу обектива и в същото време заели измъчените пози на отегчени фотомодели. Начинанието бе заклеймено като скандално на първа страница на местния вестник.

Надигна се невероятен вой. В общината заваляха оплаквания и кметът се видя в чудо. Шефът на дружеството бе незабавно уволнен. Нераздадените календари бяха иззети и публично изгорени, а телевизията предаваше на живо от мястото на събитието!

Нора скри техния екземпляр в мазето, където тайно му се радваше някъде докъм септември.

Порнографският календар се оказа финансова катастрофа за всички участници в мероприятиято, но пък осигури интереса на гражданството за следващата Коледа. Продажбите се удвоиха.

Лутър си купуваше календар всяка година само защото така бе прието. Колкото и да е странно, върху календарите не беше отбелязана цена, поне върху онези, които биваха лично разнасяни по къщите от хора като Салино и Трийн. Личният им подход очевидно струваше нещичко отгоре, допълнителна доза добронамереност, която хора като Лутър се очакваше да предложат просто защото така си беше редно. Тъкмо това едва ли не насилствено, откровено изнудване дразнеше Лутър. Миналата година бе написал чек за сто долара в полза на благотворителното дружество, но сега си бе наумил да откаже.

Когато тирадата приключи, Лутър се изпъна и заяви:

– На мен няма да ми трябва.

Салино наклони глава настрани, сякаш не можеше да схване смисъла на думите. Вратът на Трийн се изду с още два сантиметра.

На лицето на Салино цъфна дяволита усмивка. Може и да не ти трябва, казваше тя, но все пак ще си го купиш.

– Защо? – попита той.

– Вече си имам календар за догодина. – Това беше новост за Нора, която си гризеше ноктите със затаен дъх.

– Такъв обаче си нямаш – избоботи Трийн. Салино го стрелна с поглед и нареди:

– Ти мълчи!

– Имам два календара в кабинета и два на бюрото – обясни Лутър. – Окачили сме един и до телефона в кухнята. Часовникът ми показва точно коя дата сме, а също и компютърът. От години не съм се обърквал.

– Събираме пари за сакати деца, мистър Кранк – рече Салино с внезапно омекнал дрезгав глас. Нора усети, че сълзи парят очите ѝ.

– Ние сами подпомагаме сакатите деца, господин полицаи – озъби се Лутър. – Посредством дружеството „Общ път“, чрез нашата църква и данъците, които плащаме, ние подпомагаме всяка група нуждаещи се,

която би ви дошла на ума.

– Нима не се гордеете с полицаите, които ви пазят? – грубо се наме- си Трийн, очевидно наизустил тази реплика от многобройните увеща- ния на Салино в други подобни случаи.

Лутър млъкна за миг и успя да овладее нарастващия гняв. Сякаш покупката на календар бе единственото мерило за това доколко се гор- дее с местния участък. Сякаш доброволното даване на подкуп тук, в собствения му хол, бе доказателство, че той, Лутър Кранк, изцяло подк- репя момчетата в сини униформи.

– Миналата година платих хиляда и триста долара общински данъ- ци – заяви той и впи блесналите си от гняв очи в лицето на младия Трийн. – Част от които са отишли за вашите заплати. Друга част са отишли при пожарникарите, шофьорите на линейки, учителите в учили- ще, работниците по чистотата, метачите, кмета, многобройната армия общинари и медицинските служители в болница „Мърси“. Всички те вършат чудесна работа. Вие също, сър, вършите чудесна работа. Гордея се с всеки един от трудещите се в този град. Но какво общо има тук ня- какъв си календар?

Естествено, до този момент никой не бе излагал въпроса така ло- гично, тъй че Трийн не разполагаше с готов отговор. Впрочем Салино също. Последва напрегнато мълчание.

Неспособен да съчини смислен отговор на нападката, Трийн също се разгорещи и реши да запомни номера на колата на Кранк, за да го причака някъде. Все ще го хване да кара с превишена скорост или да подминава задължителния знак „Стоп“. Ще му махне да отбие и да спре, ще го измъкне навън, ще го просне на капака, ще му щракне белезници- те и ще го тикне в ареста.

Тия приятни мисли извикаха усмивка на лицето му. Салино обаче съвсем не се усмихваше. Беше чул слуховете за Лутър Кранк и плана му да пропусне Коледата. Фромайър му беше докладвал. Предната вечер беше видял, че една от най-хубавите къщи в квартала е лишена от за- дължителния за сезона Скрежко – единствена тя се отличаваше от обща- та картина, излъчвайки странно спокойствие.

– Съжалявам, че гледате така на нещата – тъжно рече Салино. – Е, ние просто се опитваме да посъберем някакви допълнителни пари, за да помогнем на нещастните дечица.

Нора без малко да се втурне през вратата с думите:

– Ето ви чек! Дайте календара! – Не го направи, защото последс- твията никак нямаше да са приятни.

Лутър кимна – беше стиснал здраво челюсти, очите му гледаха упорито – и ето че Трийн с драматичен жест взе да навива календара, за да атакува с него някоя друга жертва. В огромните му лапи твърдата хартия скърцаше, докато добиваше нужната форма. Най-сетне се получи желаното тънко руло, Трийн го напъха обратно в тубуса и сложи капачката. Церемонията бе приключила, следователно време бе да си вървят.

– Весела Коледа – рече Салино.

– Полицията все още ли спонсорира футболния отбор на сирачетата? – попита Лутър.

– Да, разбира се – отвърна Трийн.

– В такъв случай заповядайте през пролетта и ще ви дам сто долара за нови екипи.

Обещанието ни най-малко не умилюва полицаите. Не можах да изрекат едно „благодаря“. Наместо това кимнаха и се спогледаха.

Сковано се отправиха към вратата, без да кажат и дума – чуваше се единствено дразнещият звук на удрящия се в крака на Трийн тубус, все едно отегчено ченге, въоръжено с палка, търси да опуха някого.

– Нищо и никакви си сто долара – остро рече Нора, когато съпругът ѝ се върна. А той надничаше през пролуките на щорите, да се увери, че посетителите няма да се върнат.

– Не, скъпа, става дума за нещо много повече – загадъчно самодоволно отвърна той, сякаш единствен се бе ориентирал в някаква свръхложна ситуация. – Искаш ли да хапнем кисело мляко?

Когато човек е подложен на глад, мисълта, че му се предлага храна, пропъжда всички други мисли. Всяка вечер те двамата се угощаваха с по една малка кофичка блудкаво обезмаслено кисело мляко с изкуствен аромат на плодове, което поглъщаха като за последно. Лутър бе отслабнал с четири килограма, Нора – с три.

Обикаляха квартала в открит камион и си търсеха подходяща плячка. В каросерията върху купчини сено се бяха наредили десет хлапета, които пееха песни. Държаха се за ръце под юрганите, бедрата им се удряха в такт с ритъма, но по най-безобиден начин, поне засега. В края на краищата те принадлежаха към лутеранската църква. Водачката им седеше зад волана, а до нея – съпругата на свещеника, която свиреше на орган в неделя сутрин.

Камионът зави по Хемлок и ето че целта сама им се предостави. Забавиха ход, приближавайки неукрасения дом на семейство Кранк. За щастие Уолт Шийл бе отвън и се бореше с удължителя – не му достигаха повече от два метра, за да свърже контакта в гаража с храстите чимшир,

в които внимателно бе закрепил 400 нови зелени лампички. Щом Кранк отказваше да сложи каквато и да било украса, Шийл бе почувствал допълнителен прилив на ентузиазъм.

– У дома ли са си? – попита шофьорката, като кимна към къщата на Кранк и спря камиона.

– Да. Защо? – поинтересува се Уолт.

– А, ние просто излязохме да попеем на въздух. Младите отзад са от лутеранската църква „Сейнт Марк“.

Уолт внезапно се ухили и пусна удължителя на земята Колко хубаво, рече си той. Кранк само си въобразява, че може да избяга от Коледата.

– Евреи ли са? – продължи да пита жената.

– Не.

– Да не са будисти или някакви такива?

– А, не. Методисти са всъщност. Тая година се опитват да пропуснат коледните празници.

– Моля?

– Не ме ли чухте? – Ухилен до уши, Уолт бе застанал откъм вратата при волана. – Шантав човек, ако питате мен. Лишава се от Коледата, та да спести пари за морско пътешествие.

Шофьорката и жената на свещеника изгледаха строго и продължително къщата на Кранк. Децата отзад бяха спрели да пеят и попиваха всяка дума.

– Групата песнопойци добре ще им дойде, струва ми се – услужливо додаде Шийл. – Продължавайте, не спирайте.

Децата опразниха камиона и хорът се подреди на тротоара, досами пощенската кутия на Кранк.

– Дайте по-напред – провикна се Шийл. – Много ще ви се зарадват.

Послушаха го и застанаха в непосредствена близост До любимата цветна леха на Лутър. Шийл изтича до дома си да поръча на Бев да се обади на Фромайър.

Лутър обираше с лъжицата дъното на своята кофичка Мляко, когато го стресна невъобразима врява. Певците гръмко подхванаха първия куплет на „Бог ви носи радост“ и семейство Кранк побързаха да се покрият. Ниско приведени, двамата побегнаха от кухнята, Лутър напред, следван от Нора, и оттам в хола, където се залепиха на прозореца, чиито щори, слава богу, бяха спуснати.

Хористите яростно размахаха ръце, щом зърнаха Лутър да наднича между пролуките.

– Коледари – изсъска Лутър и отстъпи назад. – Още малко, и ще изпотъпчат хвойната.

– Колко хубаво – тихо въздъхна Нора.

– Хубаво ли? Та те влизат в частна собственост. Това е заговор.

– Никъде не влизат, ако искаш да знаеш.

– Ти нищо не разбираш. Навлезли са в нашата собственост, без да сме ги канили. Някой им е подшушнал да дойдат, сигурно Фромайър, а може и Шийл да е.

– Коледарите не са нарушители – зайнати се Нора, макар все още да шепнеше.

– Знам аз какво говоря.

– Ами тогава обади се на приятелите си в полицейския участък.

– Може и така да направя – замислено рече Лутър и отново надникна навън.

– Не е късно да си купим календар.

Кланът Фромайър дотърча в пълен състав, предвождан от Спайк, който бе качен на своя скейтборд. Докато те се наредят зад хористите, у Трогдън бяха чули шумотевицата и също се включиха. Последваха ги Бекърови с тъщата в ариергард и неудачника Роки по петите й.

Следващата песен бе „Пейте, звънчета“, в по-бързо темпо и на повисок глас, което се дължеше на всеобщото вълнение. Диригентката на хора даде знак на съседите да се присъединят, което те сториха на драго сърце, и докато подхванат „Тиха нощ“, групата наброяваше трийсетина и повече. Хористите поне се стараеха да пеят вярно, докато съседите пет пари не даваха фалшиво ли е, или не. Извисяваха гласове, та да накарат стария Кранк да се гърчи от чувство за вина.

Изминаха двайсет минути и ето че нервите на Нора не издържаха. Тя отиде да си вземе душ. Лутър се престори, че чете списание в любимия си фотьойл, но всяка нова песен се подемаше все по-гръмко и това го караше да кипи и да ругае под носа си. Последния път, когато надникна навън, моравата отпред бе пълна с хора, всичките усмихнати до уши и дерящи гърла.

Когато подхванаха „Скрежко, снежният човек“, той слезе в кабинета си в сутерена и извади бутилката коняк.

* * *

Сутрешната програма на Лутър не се бе променяла вече осемнайсет години, откакто живееше на Хемлок Стрийт. Ставаше в шест, нахлузваше чехлите, обличаше халата, слагаше кафето и през вратата на гаража

излизаше на алеята, където вестникарчето Милтън час по-рано бе оставило новия брой на „Газет“. Знаеше с точност колко крачки са от кафеварката до вестника, плюс-минус две-три. После се прибираще, слагаше си мъничко сметана в кафето и отгръщаше на спортната страница, преглеждаше прогнозата за времето, бизнес-информацията и накрая, в този неизменен порядък, четеше местните и международните новини. По средата на ритуала наливаше кафе в бледолилавата чаша, пускаше две бучки захар и го отнасяше на обичната си съпруга.

Сутринта след импровизирания коледарски концерт на моравата пред къщата му Лутър се потътри сънен по алеята и тъкмо да вдигне вестника, с крайчеца на околото си зърна ярко цветно петно. Насред тревата се мъдреше табела. ОСВОБОДЕТЕ СКРЕЖКО призоваваше тя с тлъсти черни букви. Проклетият надпис бе поставен върху бяла дъска с червени и зелени линии по края и рисунка на Скрежко, овързан и окован някъде на тавана, без съмнение в неговия дом. Това беше или нескъпото дело на някой възрастен безделник, или твърде добро постижение на някое хлапе, надзиравано от своята майка.

Лутър внезапно усети вперени в него очи, множество очи, ето защо небрежно пхна вестника под мишница и с отмерена крачка се прибра в къщата, сякаш нищо не е видял. Взе да мърмори, както си наливаше кафето, процеди някоя и друга ругатня и накрая се настани на стола. Не изпита познатото удоволствие от спортната страница, нито от прогнозата за времето, дори некролозите не успяха да привлекат вниманието му. В следващия момент реши, че Нора не бива да вижда табелата. Тя щеше да се разтревожи много повече от него.

Всяко ново посегателство върху правото му да постъпва както намери за добре затвърждаваше решението му да обърне гръб на коледната шумотевица. Нора обаче се притесняваше. Той нямаше да се пречупи, но се боеше, че тя може да се поддаде. Ако жена му повярваше, че съседските деца вече открито изразяват своя протест, имаше опасност просто да рухне.

Лутър реши да действа без отлагане – измъкна се през гаража, заобиколи, тръгна направо през мократа, ледено студена трева, изтръгна рязко колчето с наглата табела, хвърли я в килера и остави окончателната разправа за по-късно.

Занесе на Нора чашата кафе, после отново седна пред кухненската маса и напразно се опита да се съсредоточи върху написаното в „Газет“. В гърдите му бушуваше гняв, краката му бяха премерзнали.

Скоро запали колата и потегли за работа.

Веднъж се беше опитал да популяризира идеята да затворят кантората от средата на декември до 1 януари. Бездруго никой не работи, бе изтъкнал той своя блестящ аргумент на едно от фирмените съвещания. Секретарките трябваше да напазаруват, затова рано-рано излизаха в обедна почивка, после неизменно закъсняваха, а и напускаха час преди края на работното време, за да отменат някоя и друга задача от дългия си списък. Нека всеки от нас си вземе отпуската през декември, бе настоял той. Един вид двуседмично прекратяване на работа, със заплащане, разбира се. И бездруго приходите в този период рязко намаляват, обясни той, като подкрепи думите си с таблици и графики. Клиентите на фирмата също не седят в офисите си, тъй че нито една справка не може да бъде извършена преди първата седмица от януари. „Уайли и Бек“ пък ще си спестят някой и друг долар, отменяйки официалната вечеря и коледното парти в кантората. Дори си бе направил труда да размножи и раздаде една статия от „Уолстрийт Джърнъл“, посветена на крупна фирма от Сиатъл, която възприела подобен подход и резултатите били забележителни, или поне така се твърдеше в статията.

Лутър бе изложил идеята по блестящ начин. Във фирмата гласуваха единайсет на един против предложението му и той цял месец не можа да преглътне провала. Единствен Янк Слейдър го бе подкрепил.

Лутър се приготви да изтърпи още една досадна сутрин, макар да усещаше, че мисълта му се отплесва към снощния концерт сред хвойновите храсти и табелата, бодната в предния му двор. Той харесваше квартала, погаждаше се с всички свои съседы, дори с Уолт Шийл, и сега се тормозеше, че се е превърнал в прицел на недоволството им.

Биф, хубавицата от туристическата агенция, повдигна настроението му, когато с плавна стъпка влезе в кабинета, без дори да почука – секретарката му Докс беше забила нос в някакви каталози, – и му донесе билетите заедно с подробна програма и най-новата брошура за „Островна принцеса“. Тя изчезна само след секунди; уви, твърде кратко посещение според Лутър, който, щом получише възможност да се възхити на фигурата и тена ѝ, неусетно се размечтаваше за безкрайната върволица бикини, държащи се на две незабележими връвчици, които много скоро щяха да радват погледа му. Той заключи вратата и скоро потъна в топлите си води на Карибите.

За трети път тази седмица Лутър се измъкна малко преди обяд и се втурна към търговския център. Паркира колкото е възможно по-далеч от комплекса, защото имаше нужда да походи. Отслабнал беше с четири килограма и се чувстваше изпълнен с енергия. Сега влезе през входа

към „Сиърс“ заедно с тъпла отскочили в обедната почивка жадни да харчат пари купувачи. Само че Лутър отиваше да подремне.

Скрит зад плътни тъмни очила, той се шмугна в „Тен завинаги“ на горния мецанин. Дейзи с бронзовата кожа бе заместена от Даниела, бледа червенокоска, чието постоянно печене само бе уголемило и сгъстило луничките ѝ. Тя перфорира картата му, насочи го към кабинка № 2 и се произнесе мъдро като висококвалифициран дерматолог:

– Според мен за днес двайсет и пет минути ще са достатъчни, Лутър.

Момичето беше поне с трийсет години по-младо от него, но ни най-малко не се смущаваше да му говори на малко име. Тя бе още дете, на временна работа срещу минимално заплащане, тъй че дори не ѝ хрумна, че би могла да се обръща към него с „мистър Кранк“.

Защо не двайсет и шест минути? – искаше да я засече Лутър. А може би двайсет и четири?

Той запази недоволството за себе си и влезе в отредената кабинка.

„Бронзomat 2000“ бе хладен на пипане, което беше добър знак, защото иначе на Лутър би му било крайно неприятно да се пъхне вътре след някой, който току-що се е измъкнал оттам. Той бързо напръска повърхността с „Уиндекс“, после енергично я излъска, повторно провери дали вратата е заключена, след което боязливо се съблече, сякаш някой все пак можеше да го види, и внимателно се пъхна в обещаващия завиден загар уред.

Изпъна тяло, нагласи се колкото е възможно по-удобно, после спусна капака, натисна копчето за включване и печенето започна. Нора бе идвала два пъти и май с толкова щеше да приключи, защото наред втория сеанс някой бе разтърсил бравата и я беше стреснал. Тя избълвала нещо, дори не си спомняше точно какво, защото здравата се била изплашила, а когато инстинктивно понечила да се изправи, си ударила челото в капака.

И тази вина бе стоварена върху главата на Лутър. Опитът да изкара всичко на смях се бе оказал неуспешен.

Много скоро Лутър се отнесе, отпусна се в люлеещата прегръдка на „Островна принцеса“ с неговите шест басейна и загорелите стегнати тела на другите пътници, насочи се към белите пясъчни плажове на Ямайка и Големия Кайман, гмурна се в топлите ласкави води на Карибско море.

Някакъв звънец го стресна. Неговите двайсет и пет минути бяха изтекли. След този четвърти сеанс Лутър най-сетне забеляза видимо

подобрение в кривото огледало на стената. Въпрос на време, преди някой от службата да пусне приказка за тена му. Колегите до един бяха завистници.

Той се отправи с бързи крачки към кантората, усещайки кожата си още топла, а стомаха още по-плосък заради пропуснатия обяд. Заваля суграшица.

* * *

Лутър се улови, че го е страх да се прибере. Всичко си беше наред, преди да свие по Хемлок. Съседът Бекър добавяше лампички в храстите и от чиста злоба ограждаше края на своята морава откъм гаража на Лутър. Трогдън бе научил толкова много лампички, та не се знаеше дали е възможно да сложи още, но тъкмо в това го заподозря Лутър. На отсрещната страна на улицата, точно до Трогдън, Уолт Шийл продължаваше да добавя все нови и нови украси. И то точно той, който допреди година и гирлянди не слагаше.

Ето че и Суейд Кър, съседът му от източната страна, бе внезапно обхванат от коледно настроение и увиваше мършавите си клонки чимшир с чисто нови червени и зелени мигащи лампички. Семейство Кър не вярваше много-много на училищата, обучаваше многобройната си челяд у дома и най-често държеше децата заключени в сутерена. Майката и бащата отказваха да гласуват, занимаваха се с йога, хранеха се само със зеленчуци, носеха дебели чорапи и сандали през цялата зима, дори дума не отваряха да се хванат на работа и твърдяха, че са атеисти. Странностите им бяха повече, отколкото би понесъл човек, но пък бяха добри съседи. Шърли, съпругата на Суейд, чието фамилно име се изписваше с тире, беше получила добро наследство.

– Обсадили са ме отвсякъде – промърмори си Лутър, когато паркира колата в гаража, после на бегом се втурна вкъщи и заключи вратата след себе си.

– Я погледни тия нещица – рече Нора намръщено след кратката целувка и задължителното: „Как мина денят?“

Два плика в пастелен оттенък, естествено, какво друго.

– Какво съдържат? – рязко попита Лутър. Точно в този момент въобще не желаше да го занимават с коледни картички и техните налудничави послания. Лутър искаше храна, която тази вечер щеше да се сведе до парче печена риба и задушени зеленчуци.

Той извади и двете картички, всяка с нарисован Скрежко. Нямахше подпис. На плика нямаше и адрес на подателя.

Анонимни коледни картички.

– Много смешно – рече той и ги хвърли на масата.

– Смятах, че ще ти харесат. Пуснати са тук, в града.

– Това е работа на Фромайър – изръмжа Лутър и рязко разхлаби вратовръзката си. – Пада си той по такива номера.

Не бяха свършили с вечерята, когато на вратата се позвъни. Още две солидни хапки, и Лутър щеше да омете чинията си, ала Нора все опяваше колко полезно било да се яде бавно. Макар да усещаше глад, той стана и мърморейки кой ли пък е точно сега, тръгна да отвори.

Пожарникарят се казваше Кистлър, а фелдшерът – Кендъл, и двамата млади, слаби и в чудесна форма благодарение на безбройните часове, прекарани във фитнесзалата на участъка. На разноски на данъкоплатците без съмнение, каза си Лутър, когато ги покани да влязат, но не отстъпи повече от няколко крачки навътре. Този също спадаше към ежегодните ритуали, още един красноречив пример за това какво куца по Коледа.

Униформата на Кистлър беше в морскосиньо, а на Кендъл – в маслиново. Червено-белите шапки на Дядо Коледа изобщо не се връзваха с облеклото им, но пък кой ли обръщаше внимание? Шапките бяха с игриво клюмнали върхове, но Лутър изобщо не се усмихна. В отпуснатата до тялото си ръка фелдшерът държеше книжна торба.

– Тази година отново продаваме плодови кексчета, Мистър Кранк – занарежда Кистлър. – Всяка година ви наобикаляме.

– Парите отиват за разнасянето на подаръци – добави Кендъл като заучен рефрен.

– Поставили сме си задача да съберем девет хиляди.

– Миналата година едва прехвърлихме осемте хиляди.

– Тая година здравата ще се постарам.

– В коледната нощ ще зарадваме с играчки шестстотин деца.

– Грандиозен проект.

Аз на тебе, ти на мене. Добре трениран в подаването отбор.

– Да можехте да видите личицата им.

– Гледката е несравнима.

– Както и да е, първо трябва да съберем пари, и то бързо.

– Носим от прочутите плодови кексчета на Мейбъл. – Кендъл размахна торбата пред Лутър, сякаш той би посегнал да надникне в нея.

– Прочути по целия свят.

– Правят ги в Хърмансбърг, Индиана, там е пекарната на Мейбъл.

– Половината град работи в нея. Само кексчета правят.

Горките, рече си Лутър.

– Рецептата се пази в тайна, използват само съвсем пресни съставки.

– Най-вкусните плодови кекчета на света.

Лутър мразеше плодовите кекчета. С фурми, смокини, сливи, ядки, парченца изсушени оцветени плодове.

– Осемдесет години вече ги правят.

– Най-търсените кекчета в страната. Продали са Шест тона през миналата година.

Лутър бе застинал напълно неподвижно, решен да не отстъпи, а очите му се стрелкаха ту към единия, ту към другия натрапник.

– Никакви химикали, никакви консерванти.

– Умът ми не го побира как успяват да ги съхраняват така добре.

С химикали и консерванти, беше на езика на Лутър.

Загложди го внезапен пристъп на глад. Коленете му омекнаха, добре овладяното лице без малко да се изкриви в гримаса. В продължение на две седмици обонянието му се бе изострило, без съмнение вследствие на строгата диета. Може би бе доловил аромата на специалитета на Мейбъл, не беше сигурен, ала съвсем осезаемо усети страшен апетит. Внезапно разбра, че трябва да сложи нещо в уста, и то веднага. Дося му се да грабне торбата от Кендъл, да разкъса хартията и да заръфа някое кекче.

В следващия момент пристъпът взе да се уталожва. Стиснал здраво челюсти, той изчака да му премине напълно, после се отпусна. Кистлър и Кендъл бяха толкова увлечени в бърборене, че не бяха забелязали нищо.

– Взимаме колкото можем да носим.

– Толкова се харчат, че трябва да ги разпределяме.

– Радваме се, когато успеем да се сдобием с деветстотин.

– Десет долара парчето, и ето ти девет хиляди за играчките.

– Миналата година купихте пет, мистър Кранк.

– И тази ли толкова?

Да, пет купих миналата година, спомни си Лутър. Три отнесох в офиса и тайно ги оставих на бюрата на трима колеги. До края на седмицата толкова пъти си ги бяха преподарявали, че пликчетата се протриха. Докс ги изхвърли на боклука, преди да затворим офиса за празниците.

Нора подари другите две на фризьорката си, сто и петдесет килограмова канара, която по Коледа получаваше десетки и запасите ѝ стигаха чак до юли.

– Не – рече накрая Лутър. – Тази година пропускам.

Добре смазаният отбор се смълча. Кистлър погледна към Кендъл, Кендъл погледна към Кистлър.

– Какво казахте?

– Тази година не искам плодови кексчета.

– Пет много ли са ви? – попита Кистлър.

– И едно ми е много – отвърна Лутър, после бавно скръсти ръце пред гърдите си.

– Нито едно ли? – невярващо заекна Кендъл.

– Нито едно – отсече Лутър. Младозите добиха най-нерадостен вид.

– Вие, момчета, още ли организирате на Четвърти юли състезание по риболов за децата с увреждания?

– Всяка година – отвърна Кистлър.

– Чудесно. Заповядайте през лятото и ще имате от мен сто долара за състезанието.

Кистлър успя да отрони едно немощно „благодаря“.

Още минута-две изминаха в неловко споглеждане, преди Лутър да успее да ги изкара през вратата. После той се върна в кухнята, ала на масата не завари нищичко – нямаше я Нора, нямаше я и чинията му с последните две хапки риба, нямаше я и чашата му с вода, нито пък салфетката. Всичко бе изчезнало. Кипящ от гняв, той се втурна в килера, където откри бурканче фъстъчено масло и пликче поостарели солени бисквити.

* * *

Бащата на Станли Уайли бе основал „Уайли и Бек“ през 1949 година. Бек бе починал толкова отдавна, че вече никой не знаеше защо името му все още стои на табелата на вратата. Всъщност добре звучеше – „Уайли и Бек“, – пък и би излязло доста скъпо да се променя логото на фирмата върху всички бланки и другите канцеларски материали. Учудващо бе, че една счетоводна фирма, която функционираше близо половин век, се е разраснала толкова малко. В отдел „Данъци“ имаше десетина съдружници, сред които и Лутър, а двацет други бяха одитори. Клиентите бяха предимно средно големи фирми, които не можеха да си позволят да ползват услугите на известните в цялата страна счетоводни къщи.

Ако преди трийсетина години Станли Уайли бе проявил повече амбиция, нищо чудно старата фирма да се бе изкачила на гребена на

вълната, за да се превърне в истинска сила. Но не му беше достигнала настойчивост да разшири дейността и сега тя претендираше, че е доволна да бъде определяна като „бутикова фирма“.

Лутър тъкмо планираше поредния бърз набег до търговския център, когато Станли внезапно се появи изневиделица, понесъл продълговат сандвич с листа маруля, стърчащи навън от краищата на франзелата.

– Ще ми отделиш ли минутка? – попита той с пълна уста и се настани на стола пред бюрото, преди Лутър да успее да каже „да“, „не“ или в пристъп на дързост „бъди по-кратък, ако обичаш“. Станли се издокарваше със смешни папийонки, ала евтината му синя риза обикновено бе омацана с безброй петна – от мастило, от майонеза от кафе. Беше си мърльо, няма що, а кабинетът му представляваше буннице, в което с месеци се губеха документи и цели папки. „Провери в кабинета на Станли“ на вътрешнофирмен жаргон означаваше, че търсеното нещо е изчезнало завинаги.

– Чух, че пропускаш утрешната коледна вечеря – рече сега той, без да спира да дъвче. Имаше този навик да обикаля коридорите по обяд със сандвич в едната ръка и чаша сок в другата, сякаш е толкова зает, че не може да отдели време да седне да се нахрани като хората.

– Много неща пропускам тази година, Станли – отвърна Лутър. – С което не искам никого да обидя.

– Значи е вярно.

– Да. Просто няма да сме тук.

Станли преглътна с намръщена физиономия, после огледа сандвича, за да реши откъде да отхапе. Всъщност той бе управляващ съдружник, но не му беше шеф. Лутър беше съдружник от шест години. Никой в „Уайли и Бек“ не можеше да го принуди да направи нещо против волята си.

– Съжалявам, че няма да дойдете – продължи Станли. – Джейн ще бъде разочарована.

– Ще ѝ се извиня с писмо – рече Лутър.

Вечерята не беше никакво страшно изпитание, напротив – приятна обстановка в стар ресторант в центъра, в специално ангажирана зала на горния етаж, хубава храна, прилични вина, някой и друг тост, оркестър и танци до късно през нощта. Мъжете обличаха смокинги, жените се стараеха да се засенчат една друга с тоалети и бижута. Джейн Уайли бе възхитителна жена, която заслужаваше много повече, отколкото Станли бе в състояние да ѝ предложи.

– Някаква специална причина ли има? – попита Станли с нотка на

любопитство.

– Тази година пропускаме цялото представление, Станли, ще останем без елха, без подаръци, без суетня. Спестяваме парите и отиваме на морско пътешествие за десет дни. Блеър замина, а ние имаме нужда от промяна. Догодина ще си наваксаме, предполагам, а ако не догодина, то по-следващата тогава.

– А празникът идва всяка година, нали?

– Да, наистина.

– Чух, че си взел да отслабваш.

– Дотук пет килограма. Плажовете ме зоват.

– Чудесно изглеждаш, Лутър. Ходиш и на процедури за тен, доколкото разбрах.

– Искам да пробвам как ще изглеждам леко загорял. Не мога да се оставя слънцето да ми вгорчи почивката.

Станли отхапа огромен залък франзела, натъпкана с шунка; ивички зелени листа увиснаха между устните му. После той измърмори:

– Всъщност идеята не е лоша. – Или нещо в този смисъл.

Представата на Станли за почивка се ограничаваше до едноседмичен престой в неговата вила на брега на океана, всъщност наследствена, в която той за трийсет години не беше вложил нищичко. Лутър и Нора бяха прекарвали една ужасна седмица там по покана на семейството, което зае голямата спалня, а тях настани в „апартамент за гости“, малка стаичка с тесни единични легла и без климатик. Станли изпиваше първия си джин-тоник още преди обяд и продължаваше да се налива до късния следобед, тъй че кожата му така и не виждаше слънце.

Той най-сетне си тръгна, като не спираше да ломоти с пълна уста, ала преди Лутър да успее да се измъкне, при него връхлетя Янк Слейдър.

– Дотук четири хиляди и двеста – обяви той. – И краят не му се вижда. Абигейл току-що платила шестстотин долара за роклята, с която ще се появи на вечерята. Представа нямам защо да не облече миналогодишната или онази от предната година, но как сега да се караме? За обувки отидоха сто и четирийсет. За чантичка още деветдесет. Гардеробите ни са пълни с чанти и обувки, но нека не задълбавам. При това разточителство ще отидат повече от пет хиляди. Моля те, вземете и мен на пътешествието.

Вдъхновен от примера на Лутър, Янк държеше точна сметка за пораженията, които коледната треска предстоеше да нанесе върху финансите на семейството. Два пъти седмично идваше да му докладва. А

какво щеше да прави, когато получи окончателния резултат, не беше ясно. По всяка вероятност нищо нямаше да предприеме и той самият го знаеше.

– Ти си моят герой! – за пореден път възкликна той и изфуча нанякъде.

Всички ми завиждат, каза си Лутър. До важния ден има само седмица, лудницата вече е неудържима, представям си как се пукат от завист. Някои, като Станли например, не биха си признали. Други, като Янк, не скриваха колко се гордеят със замисъла на Лутър.

Късно беше за един сеанс за почерняване, затова Лутър застана пред прозореца и обгърна с поглед града, треперещ под пелена от студен дъжд. Сиво небе, пусти улици, тук-там шепа листа, подгонени от вятъра, пъплещи по улиците коли. Колко хубаво, рече си той доволно. И потупа плоския си корем, след което слезе долу да изпие един диетичен сок в компанията на Биф от туристическата агенция.

* * *

Часовникът, отмерващ времето, издрънча. Нора рязко изскочи от бронзомата и грабна хавлиената кърпа. По принцип мразеше да се поти и затова сега яростно затърка тялото си.

Беше си сложила съвсем изрязани червени бикини, които стояха чудесно на изящното младо създание в каталога; знаеше си, че никога не би се появила в този вид пред хора, но Лутър бе настоял да ги купи. Дълго се бе блещил на снимката и я бе заплашил, че сам ще ги поръча, ако тя продължи да упорства. Не бяха много скъпи, тъй че Нора се бе сдобила с тях.

Погледна се в огледалото и отново се изчерви при вида на своето тяло в това оскъдно облекло. Да, наистина беше поотслабнала. Освен това имаше и лек загар. И все пак трябваше пет години да гладува и да се поти в някой гимнастически салон, за да се хареса с тая червена препаска.

Облече се набързо, навличайки панталоните и пуловера си направо върху бикините. Лутър се кълнесе, че се пъхал в бронзомата чисто гол, но тя за нищо на света нямаше да го стори.

Дори облечена се чувстваше като евтина проститутка. Това нещо й стягаше на най-неподходящите места, а тръгнаше ли да върви, е, не можеше да се похвали, че се чувства особено удобно. Нямаше търпение час по-скоро да се прибере, да свали тая шуротия и за дълго да се отпусне в горещата вана.

Смяташе, че се е отдалечила незабелязано от „Тен завинаги“, когато внезапно се озова лице в лице с преподобния Дъг Забриски, свещеника в тяхната църква. Неговите ръце бяха пълни с покупки, а тя носеше единствено палтото си. Той беше блед, тя поруменяла, все още сгорещена и потна. Дъг се чувстваше удобно в старото си сако от туид, с палто, кожена яка и черна риза. Нора усещаше как бикините са се врязали в тялото ѝ и заплашват окончателно да спрат кръвообращението ѝ. Прегърнаха се от любезност.

– Липсвахте ми миналата неделя – рече свещеникът, подавайки се на дразнещия маниер на общуване, който бе придобил преди години.

– Бяхме ужасно заети – отвърна Нора и попипа влажното си чело.

– Добре ли сте, Нора?

– Чудесно дори – рязко отвърна тя.

– Изглеждате позадъхана.

– От ходенето е – излъга тя.

Кой знае защо, той погледна обувките ѝ. А Нора определено не носеше маратонки.

– Можем ли да поговорим? – попита свещеникът.

– Да, разбира се.

Близко до парапета имаше свободна пейка. Преподобният натрупа обемистите торби отстрани и седна. Когато Нора се настани до него, мъничките червени бикини, избрани от Лутър, се разместиха, нещо се скъса, ластикът навярно, точно над хълбока ѝ, и се плъзна надолу. Панталоните ѝ поне бяха широки, изобщо не ѝ стягаха, тъй че вече можеше спокойно да се движи.

– Чух доста слухове – кротко поде свещеникът. Той притежаваше неприятния навик да завира лицето си в лицето на своя събеседник. Нора кръстоса левия върху десния си крак, после обратно, ала всяка маневра още повече влошаваше нещата.

– Какви слухове? – притеснено попита тя.

– Ще бъда напълно откровен, Нора. – Той се накланяше все по-близо до нея. – От сигурен източник научих, че вие с Лутър сте решили да пропуснете тази Коледа.

– Ами да, в известен смисъл.

– За пръв път чувам подобно нещо – мрачно отбеляза преподобният, сякаш семейство Кранк бяха открили нов вид грях.

Нора внезапно застина, ала въпреки това не я напусна усещането, че бикините ѝ ще се плъзнат по крачола и ще паднат на земята. Капчици влага избиха на челото ѝ.

– Добре ли сте, Нора? – отново настоя свещеникът насреща ѝ.

– Добре съм, и двамата с Лутър сме добре. Все още вярваме в Коледа, в празнуването на Рождество Христово, просто тази година ще минем без суетнята. Блеър замина и ние решихме, че ни е нужна промяна.

Свещеникът дълго и усърдно размишлява върху думите ѝ, а в това време тя леко се дръпна настрана.

– Малко налудничаво е, нали? – Преподобният се беше загледал в купа торби с покупки, струпани отстрана.

– Аха. Вижте, при нас всичко е наред, Дъг, уверявам ви. Щастливи сме, здрави сме, просто решихме, че ни е нужна почивка. Това е всичко.

– Разбрах, че заминавате.

– Да, за десет дни. На морско пътешествие.

Забриски поглади брадата си, сякаш не можеше да реши дали одобрява идеята, или не.

– Няма да пропуснете службата в полунощ, нали? – попита с усмивка той.

– Нищо не обещавам, Дъг.

Той потупа коляното ѝ и се сбогува. Нора изчака да се скрие от погледа ѝ и едва тогава събра кураж да се изправи на крака. Запроправя си път към изхода, като мълком ругаеше Лутър и неговите бикини.

Съпругата на Вик Фромайър имаше братовчедка, чиято най-малка дъщеря развиваше активна дейност в католическата църква, към която принадлежеше семейството и която имаше голям детски хор. По празниците хлапетата обичаха да пеят из града. Няколко телефонни обаждания, и съставът бе свикан.

Вече валеше лек сняг, когато концертът започна. Хорът се подреди в полумесец на алеята, близо до уличната лампа и по даден знак поде „В малкия град Витлеем“. Певците помахаха на Лутър, щом го зърнаха да наднича през щорите.

Скоро зад тях се събра цяла тълпа, деца от квартала, съседите Бекър, кланът Трогдън. Анонимно обаждане докара и репортер от „Газет“, който погледа минута-две, после събра кураж и позвъни на вратата на Кранк.

Лутър отвори рязко, готов да нанесе гневно кроше на натрапника.

– Какво има?

Недалеч звучеше „Бяла Коледа“.

– Вие ли сте мистър Кранк? – попита репортерът.

– Аз съм, а вие кой сте?

– Брайън Браун от „Газет“. Мога ли да ви задам няколко въпроса?

– В каква връзка?

– Ами за тая история с пропускането на Коледа.

Лутър се вторачи в тълпата пред дома си. Някой от онези в тъмното го беше издал. Някой от съседите му се беше обадил във вестника. Фромайър или Уолт Шийл.

– Нищо няма да кажа – заяви той и тресна вратата. Нора отново беше под душа, тъй че той отиде в сутерена.

* * *

Лутър предложи да вечерят в „Анджело“, техния любим италиански ресторант, който се намиреше в приземния етаж на стара сграда в центъра, далеч от тълпите, опустошаващи магазините и супермаркетите, на цели пет пресечки от пътя на шествието. Добре беше тази вечер да са далеч от къщи.

Поръчаха си салата с лека заливка и спагети с доматиен сос, никакво месо, никакво вино, никакъв хляб. Нора бе направила седем сеанса за почерняване, а Лутър – десет, и ето че отпивайки от газираната вода, те с удоволствие разглеждаха загорелите си лица и се усмихваха съжалително на всяка бледа физиономия. Една от прабабите на Лутър бе половин италианка и неговите средиземноморски гени се бяха оказали податливи на почерняване. Кожата му бе доста по-тъмна от тази на Нора. Приятелите му вече го бяха забелязали. Пет пари не даваше. Нали всички знаеха, че са се запътили към островите.

– Сега започва – рече Нора, като си погледна часовника.

Лутър погледна своя. Показваше седем.

Всяка година коледното шествие започваше от Парка на ветераните в центъра. С открити платформи, на които имаше живи картини, с пожарни и маршируващи оркестри, по неизменен сценарий. Дядо Коледа винаги завършваше шествието на шейна, изработена от ротарианците и ескортиран от осем охранени представители на благотворителния клуб „Шрайнърс“ на велосипеди. Цялата процесия завиваше на запад и оттам минаваше близо до Хемлок. През всяка от последните осемнайсет години семейство Кранк и техните съседи бяха заемали позиция по пътя на шествието и му се радваха въодушевено. Това беше една празнична вечер, която Лутър и Нора сега искаха да избегнат.

По цялата Хемлок щяха да се шурат деца, певци и кой знае какви други ентузиаста. Нищо чудно яхнали велосипеди банди хлапаци да задююкат „Освободете Скрежко“, нищо чудно невръстни терористчета да побият и други табели на моравата им.

– Как е минала коледната вечеря на фирмата? – попита Нора.

– Доколкото разбрах, както обикновено. Същата зала, същите сервитьори, същото филе, същото суфле. Слейдър ми каза, че Станли се напил като прасе още с коктейлите.

– Че аз не съм го виждала да остава трезвен след коктейлите.

– Казал си обичайната реч – колко страховотно работим, как постъпленията се покачват, догодина ще сме на върха, „Уайли и Бек“ е едно задружно семейство благодарение на всеобщите усилия. Не е като да не си я чувала. Радвам се, че я пропуснахме.

– Някой друг да е отклонил поканата?

– Слейдър спомена, че Мопин от счетоводството не се появил.

– Какво ли е облякла Джейн?

– Ще питам Слейдър. Той сигурно си е водил бележки. Донесоха им салатите и двамата едновременно зяпнаха купчинката пресен спанак, като да бяха гладуващи бежанци. Все пак се въздържаха, бавно и внимателно добавиха заливката, малко сол и пипер и започнаха да се хранят, сякаш не проявяваха и най-малък интерес дали ще заситят глада си.

На „Островна принцеса“ щяха да ги хранят по пет пъти на ден. Лутър си обеща да се тъпче до пръсване.

На една маса недалеч от тяхната седеше хубаво тъмнокосо момиче със своя кавалер. Нора я забеляза и остави вилницата си.

– Смяташ ли, че тя е добре, Лутър?

– Кой? – сепна се Лутър и огледа ресторанта.

– Блеър.

Той бавно прехвърли хапката си в другата си буза, преглътна и се направи, че мисли върху въпроса, който сега вече му се задаваше само три пъти на ден.

– Сигурно е добре, Нора. И си прекарва страховотно.

– Дали не я застрашава нещо? – Друг стандартен въпрос, поставен в точно определен момент, като че Лутър бе длъжен да знае дали дъщеря им е в безопасност, или не именно сега, в този миг.

– От трийсет години сред доброволците към Корпуса на мира няма жертви. Взели са всички възможни мерки, Нора. Хайде, яж.

Тя разбута зелените листа в чинията си, хапна набоденото на вилницата и като че ли загуби интерес. Лутър омете своята чиния и жално погледна нейната.

– Това няма ли да го ядеш?

Размениха си чиниите и само след миг Лутър бе погълнал и втората салата. Донесоха им спагетите и Нора придърпа своята купа. След

няколко оскъдни хапки тя внезапно спря, виллицата ѝ застина във въздуха. В следващия момент я остави и възкликна:

– Как можах да забравя!

Лутър дъвчеше настървено.

– Какво има? – стресна се той от ужаса, изписан на лицето на жена му. – Какво има, Нора? – повтори и преглътна мъчително.

– Онези членове на журито не се ли появяваха след шествието?

Сега вече и на Лутър му просветна. И той остави поднесената към устата си вилица, пийна глътка вода и нещастно се загледа в празното пространство. Да, това беше самата истина.

След шествието комисия от „Паркове и озеленяване“ обикаляше кварталите върху платформа, теглена от трактор „Джон Диър“, и проверяваше състоянието на коледното настроение. Раздаваха индивидуални награди в различни категории – „Оригинално хрумване“, „Празнично осветление“ и тъй нататък. Присъждаха и награда за най-хубаво украсена улица. Хемлок бе печелила синята панделка два пъти.

Предишната година бе класирана на второ място най-вече защото, както гласеше клюката, върху две от всичките четирийсет и четири къщи не бяха поставени Скрежковци. Три пресечки по на север Боксуд Лейн най-неочаквано беше подредила по цялото си протежение захарни пръчки – Алея захарни пръчки, така я бяха нарекли – и затова грабна вместо Хемлок наградата. Цял месец след това Фромайър им разпращаше паметни записки.

Чудесно замислената вечеря вървеше към провал, Двамата отново хванаха виллиците и взеха да ровят из спагетите колкото да минава време. Поръчаха си кафе без кофеин, което пиха дълго време. Когато ресторантът се опразни, Лутър плати сметката. Двамата се качиха в колата и поеха с възможно най-бавна скорост.

* * *

Естествено, Хемлок отново изтърва първото място. Лутър излезе да си прибере вестника, преди да се е развиделило, и се стресна още от първата страница. Наградените бяха изброени до един – на първо място Чери Авеню, Боксуд Лейн на второ, Стантън на трето. Трогдън, съседът отсреща с неговите 14 000 лампички, бе заел четвърто място в категорията „Празнично осветление“.

В центъра на страницата се мъдреше огромна цветна снимка на тяхната собствена къща, заснета отдалеч. Лутър внимателно я разгледа, като се стараше да определи от какъв ъгъл е бил насочен обективът.

Фотографът бе постигнал доста голям обхват, все едно бе щракал от въздуха.

При съседите Бекър лампите грееха ослепително. От другата страна къщата на Кър, заедно с моравата, бе обрамчена от строен ред червени и зелени лампички, които вече наброяваха хиляди.

Домът на Кранк тънеше в мрак.

На изток се виждаха домовете на Фромайър, Нъджънт и Голди, грейнали приветливо, всичките с по един самодоволен Скрежко на покрива. На запад къщите на Дент, Мактиър и Белингтън искряха с подобаващо коледно великолепие.

Домът на Кранк тънеше в мрак.

– Шийл – измърмори под нос Лутър. Снимката бе направена точно отсреща. Уолт Шийл бе позволил на фотографа да се покатери на покрива на двуетажната му къща и да снима с широкоъгълен обектив. Навярно цялата улица се бе събрала да го приветства.

Под фотографията имаше кратка дописка, озаглавена „Да пропуснеш Коледа“, която гласеше:

Тази Коледа домът на мистър и мисис Кранк е доста мрачен. Докаато съседите им от Хемлок Стрийт подреждат украсата и се готвят да посрещнат Дядо Коледа, семейство Кранк, по сведения от анонимен източник, пропускат празниците и се готвят за морско пътешествие. У тях няма елха, няма цветни лампички, на покрива не се вижда Скрежко; това е единствената къща от цялата улица, която го държи на тавана. (Хемлок Стрийт, по традиция победителка в конкурса на „Газет“ за най-добре украсена улица, тази година завърши на съвсем незадоволително то шесто място.)

„Надявам се, че най-сетне са останали доволни“, оплака се един от съседите.

„Осъдителна проява на егоизъм“, коментира друг.

Ако разполагаше с автомат, Лутър би изтичал навън и би изпразнил по един пълнител във всяка къща.

А понеже нямаше дори пушка, той дълго седя със свит стомах, като се опитваше да си внуши, че и това ще мине. Оставаха четири дни до заминаването, а когато се върнеха, Скрежковците щяха да са прибрани, лампичките и елхите също. Една по една щяха да завалят сметки и извлечения от кредитни карти и може би тогава всички тези чудесни съседи щяха да проявят повече разбиране.

Той разлисти вестника, но умът му бе другаде. Накрая събра кураж, стисна зъби и отиде да съобщи лошата новина на жена си.

– Ужасно е точно това да ти поднесат на събуждане – рече Нора, като се опита да хване на фокус снимката във вестника. Разтърка очи, сетне примижа.

– Смахнатият Шийл е позволил на фотографа да се покатери на покрива у тях – обясни Лутър.

– Сигурен ли си?

– Разбира се, че съм сигурен. Виж снимката.

Тя наистина се опитваше. Най-сетне хвана на фокус бележката и я прочете. Изразът „осъдителна проява на егоизъм“ я накара да ахне.

– Това кой го е казал? – попита.

– Или Шийл, или Фромайър. Откъде да знам. Отивам в банята.

– Как смеят! – възкликна Нора, все още загледана в снимката.

А така, мойто момиче, каза си Лутър. Ядосай се. Изправи гръб. Остава тук някакви си четири дни – няма да се предаваме я.

Същата вечер, след като хапнаха и се опитаха да се разсеят с телевизия, Лутър реши да излезе на разходка. Облече се дебело, на врата си уви вълнен шал; температурата навън беше под нулата, май се канеше да завали сняг. Двамата с Нора бяха едни от първите, закупили къща на Хемлок, и той за нищо на света нямаше да се крие в своя дом. Това беше неговата улица, неговият квартал, неговото обкръжение. Много скоро този епизод щеше да бъде забравен.

Лутър тръгна с тромава крачка, пъхнал ръце надълбоко в джобовете, вдишвайки ободрителния студен въздух.

Стигна до пресечката при Мос Пойнт, преди Спайк Фромайър да надуши следата и да го настигне със своя скейтборд.

– Здравейте, мистър Кранк – рече той и спря.

– Здравей, Спайк.

– Какво ви води насам?

– Просто излязох да се поразходя.

– Да се порадвате на коледната украса?

– Естествено. А ти защо си навън?

– Просто наглеждам улицата – отвърна Спайк, после се озърна, сякаш вражеското нападение бе неизбежно.

– Какво ще ти донесе Дядо Коледа?

Момчето се усмихна, позамисли се.

– Не съм съвсем сигурен, но трябва да е нова електронна игра, стик за хокей и комплект барабани.

– Доста голяма ще да е торбата.

– Е, аз вече не вярвам в Дядо Коледа. Майк обаче е само на пет,

заради него се преструваме.

– Разбирам.

– Време е да вървя. Весела Коледа.

– Весела и на теб, Спайк – отвърна Лутър, изричайки забраненото пожелание за пръв и последен път тази година. Спайк се изгуби по Хемлок – без съмнение бързаше към къщи да докладва на баща си, че мистър Кранк е напуснал дома си и вилнее по тротоара.

Лутър спря пред декора у Трогдън – 14 000 лампички, накачени по дървета, храсти, прозорци и колони. На покрива при Скрежко беше и Дядо Коледа с неговия елен Рудолф – разбира се, с ярко просветващ нос – всичките оброчени с бели лампички. Самият покрив бе ограден с Два реда последователно примигващи крушки в червено и зелено. Коминът също просветваше – стотици сини звездички излъчваха трепкащо сияние, което обливаше стария Скрежко. Край храстите хвойна близо до къщата отряд метални войници стояха на стража, всеки с ръста на истински мъж, увит в многоцветни лампички. В центъра на моравата бе аранжиран декорът от сцената на рождеството, не липсваха бали сено и коза с помахваща нагоре-надолу опашка.

Старателно подготвено представление.

Лутър чу шум, сякаш стълба падна край навеса у съседа на Трогдън, и в сенките успя да различи Уолт Шийл, който се бореше с нов кабел нанизани светлинки. Приближи се и май го стресна.

– Добър вечер, Уолт – поздрави любезно Лутър.

– И това ако не е старият чичо Скрудж – отвърна Уолт с фалшива усмивка.

Стиснаха си ръцете и взеха да си блъскат главите кой пръв ще измисли нещо хапливо и остроумно. Лутър отстъпи крачка назад, вдигна глава и рече:

– Как успя да се покатери фотографът толкова нависоко?

– Кой фотограф?

– Онзи от „Газет“.

– А, за него ли питаш...

– За него, да.

– Покатери се.

– Без майтап. А ти защо му позволи?

– Не знам. Каза, че искал да хване цялата улица.

Лутър изсумтя и махна с ръка.

– Ти ме изненада, Уолт – рече той, макар ни най-малко да не се беше изненадал. Цели единайсет години се беше държал уж сърдечно,

никога не бе искал да враждуват. Лутър обаче не обичаше Уолт, защото му се виждаше надут и прекалено напорист. А Уолт пет пари не даваше за мнението на Лутър, защото от години подозираше, че изкарват едни и същи пари.

– Ти също ме поизненада – не остана дължен Уолт, макар и двамата да знаеха, че нищо такова не се е случило.

– Една лампичка там май ти е изгоряла – отбеляза Лутър като посочи някакъв храст, задушен от поне стотина малки крушки.

– Ей сега ще я подменя.

– До скоро – махна Лутър и си тръгна. – Весела Коледа – викна Уолт след него.

– Тъй, тъй.

* * *

Коледното парти в кантората на „Уайли и Бек“ щеше да започне с обяд, доставен от двама враждуващи помежду си братя гърци, които правеха най-хубавата баклава в града. Барът се отваряше точно в 11,45 ч; всъщност баровете бяха цели три и много скоро теренът щеше да се разкаля. Станли Уайли пръв щеше да направи главата – за което щеше да обвини яйцето в първия си коктейл – и щеше да стъпи на един кашон в края на голямата маса за съвещания и да произнесе същата онази реч, която бе изрекъл седмица по-рано на официалната коледна вечеря. После щяха да му поднесат подарък, ловна пушка, стик за голф или някой друг непотребен сувенир, над който той щеше да се просълзи, а месеци по-късно тайно да подари на някой клиент. Щяха да се раздадат и други подаръци, щяха да се произнесат и други речи, да се чуят шегички, някоя и друга песен, вдъхновена от алкохола. Веднъж се бяха появили двама младежи стриптизьори и под оглушителната музика от уредбата се бяха съблекли по леопардови препаски, при което мъжете от кантората хукнаха да се крият, а секретарките запищяха от удоволствие.

С писмена заповед Станли бе забранил друг път да се канят стриптизьори. Докс, секретарката на Лутър, бе пищяла най-пронизително и все още си пазеше снимките на ония момчета.

Вече към пет часа някои от най-задръстените счетоводители в „Уайли и Бек“ щяха да предприемат макар и плахи опити да опипат по-грозничките секретарки. Да се натряскаш на тоя ден си бе в реда на нещата. Купонджиите щяха също така да завлекат Станли в кабинета му и да го наляят с кафе, преди да го пуснат да си върви. Фирмата наемаше коли, тъй че на никого не се налагаше да шофира.

В крайна сметка се получаваше голяма бъркотия. На съдружниците обаче им харесваше, защото можеха здравата да се натряснат, и то далеч от съпругите си, получили своята доза развлечение на официалната вечеря и недопускани на служебното парти. На секретарките още повече им допаднаше, защото за тези няколко часа виждаха и чуваха неща, които можеха хубавичко да запомнят и да използват като арсенал за изнудване цяла година.

Лутър бе мразил служебното парти дори в добрите години. Той пиеше малко, никога не се напиваше и всяка година се гърчеше от неудобство, като гледаше как изглупяват колегите му.

Затова той си остана в кабинета, заключи вратата и се зае с последните възникнали дребни задачи. Малко след единайсет сутринта чу музика от дъното на коридора. И реши, че това е най-подходящият момент да изчезне. Денят бе 23 декември. А той щеше да се върне тук едва на петия ден от януари и тогава всичко щеше да си тече в обичайното русло.

Чудесно бе, че намери начин да се отърве.

Влезе в туристическата агенция да се сбогува с Биф, но тя вече бе отлетяла към някакъв приказан нов курорт в Мексико, където предлагаша изгодни цени. С бърза крачка се отправи към колата си, повече от горд, задето пропуска дивацината, развихрила се на шестия етаж. Потегли към салона за един последен бронзиращ сеанс и един последен поглед към тълпата перковци, чакали до последния момент, за да изкупят къде каквото е останало по магазините. Бавно напредваше в натовареното движение, а когато най-сетне спря пред търговския център, видя, че на входа пази полицаи. Паркингите били пълни. И едно място не можело да се намери. Да кара нататък.

С удоволствие, рече си Лутър.

Нора го чакаше за обяд в една претъпкана пицария в центъра. Всъщност бяха направили резервация, нещо нечувано през останалата част от годината. Лутър закъсня. И забеляза, че жена му е плакала.

– Заради Бев Шийл – обясни тя. – Вчера ходила на контролен преглед. Ракът отново се развива, за трети път вече.

Макар Лутър и Уолт изобщо да не общуваха помежду си, съпругите им успяваха да поддържат добри отношения през последните година-две. В интерес на истината от много време никой от Хемлок Стрийт не беше имал вземане-даване със семейство Шийл. Те се скъсваха да работят, за да печелят повече и повече, а високия си доход използваша най-вече за да се фукат.

– Плъзнал е към белите дробове – каза Нора и избърса очите си. Поръчаха си газирана вода. – Има съмнение, че може и бъбреците, и черният дроб да са засегнати.

Лутър направи гримаса, сякаш с очите си виждаше настъпването на коварната болест.

– Направо ужас – промърмори той.

– Това може да е последната й Коледа.

– Лекарят ли го е казал? – поиска уточнение той, заподозрял аматьорска преценка.

– Не, аз го казвам.

Дълго говориха за семейство Шийл и когато на Лутър му дойде до гуша, той просто заяви:

– Тръгваме след четирийсет и осем часа. Наздраве. Чукнаха се с пластмасовите чашки и Нора най-сетне се усмихна.

Вече ядяха салатата, когато Лутър попита:

– Да съжаляваш за нещо?

Тя поклати глава, преглътна и рече:

– Е, случва се да ми домъчнее за елхата, за украсата, за музиката, а и за спомените май. Но не и за блъсканицата по улиците и магазините, нито за напрежението. Идеята е страхотна, Лутър.

– Аз съм гений.

– Не се главозамайвай. Смяташ ли, че Блеър изобщо ще се сети за Коледа?

– Не и ако има късмет. Съмнявам се – добави той с пълна уста. – Тя тя работи с някакви диваци езичници, които обожествяват реки и разни такива работи. Откъде-накъде ще почитат Коледата?

– Малко грубо прозвуча, Лутър. Защо да са диваци?

– Пошегувах се, скъпа. Не се съмнявам, че са кротки добри хора. Няма причина за безпокойство.

– Пише, че изобщо не поглежда календара.

– Виж, това е интересно. Аз имам три календара и все забравям кой ден сме.

Изневиделица се появи Мили от Женската консултация, прегърна Нора и пожела весела Коледа на Лутър, който иначе би се подразнил от натрапничеството, ала тази Мили беше слабичка и много сладка за жена на нейните години. Ще рече, в началото на петдесетте.

– Нали разбра за Бев Шийл – прошепна Мили, сякаш Лутър внезапно бе изчезнал. Сега вече той наистина се подразни. Отправи молитва никога да не го сполита някоя ужасна болест, не и в този град.

Доброволките щяха Да научат преди него.

Инфаркт или катастрофа, нещо с бърз край, това искам аз. Нещо, за което да не могат да шушукат зад гърба ми, докато линия.

Най-сетне Мили си тръгна и те си доядоха салатите. Лутър продължаваше да усеща стомаха си празен, докато плащаше сметката, и се улови, че отново се е размечтал за блюдата деликатеси от брошурите, посветени на „Островна принцеса“.

Нора имаше списък от неща, които искаше да свърши, Лутър нямаше такъв. Той се прибра с колата на Хемлок Стрийт, паркира на алеята пред къщи и почувства известно облекчение, като видя, че наоколо не се мотаят съседи. В пощенската кутия бяха попаднали още четири анонимни коледни картички с образа на Скрежко, пуснати от Рочестър, Форт Уърт, Грийн Бей и Сейнт Луис. Колегите на Фромайър от университета доста пътуваха, тъй че Лутър ги заподозря в съучастничество в игричките на съседа. Фромайър вечно го сърбяха ръцете да се захване с едно или друго, а и не му липсваше въображение да измисли подобен номер. Бяха получили вече трийсет и една картички със Скрежко, две чак от Ванкувър. Лутър ги пазеше, дори си представяше как ще се върне от Карибите, ще ги пхне в голям плик и ще ги прати анонимно, разбира се, на Вик Фромайър, през две къщи надолу по улицата.

– Ще му пристигнат заедно с всички неплатени сметки – измърмори Лутър и се запъти да прибере и тия картички при другите в чекмеджето. После запали камината, седна в любимия си стол, зави се с одеялото и заспа.

Бурна нощ се развихри по Хемлок. Вилнеещи банди шумни певци се редуваха пред дома на Кранк. В някакъв момент викове „Искаме Скрежко!“ се нададоха от хора на Лайънс Клъб.

Появиха се табели „Освободете Скрежко“. Първата бе побита от кого мислите – от Спайк Фромайър. Той се появи с малкия си отряд на скейтбордове и велосипеди; хлапетата засноваха напред-назад по Хемлок, като огласяха цялата улица с крясъците на предколедната еуфория.

Започна се импровизирано квартално тържество. Триш Трогдън приготви горещ шоколад за децата, докато съпругът ѝ Уес нареди микрофони край алеята. Скоро в нощта зазвучаха „Скрежко, снежният човек“ и „Пейте, звънчета“, на които се сложи край едва когато пристигна истински хор да направи серенада на семейство Кранк. Уес пусна подбрани любими песни, ала изборът му най-често попадаше на „Скрежко“.

Къщата на Кранк остана тъмна и тиха, заключена и недостъпна. Нора опаковаше багажа в спалнята. Лутър се беше усамотил в кабинета

си в сутерена и се опитваше да чете.

* * *

Бъдни вечер. Лутър и Нора спаха докъм седем, когато телефонът ги събуди.

– Мога ли да говоря със Скрежко? – попита пубертетски глас и още преди Лутър да изстреля ядния си отговор, линията прекъсна. Все пак той намери сили да се засмее, скочи от леглото, потупа плоския си корем и оповести:

– Островите ни зоват, скъпа. Дай да стягаме багажа.

– Донеси ми кафето – каза Нора и се пхна още по-надълбоко под завивките.

Утрото настъпваше облачно и студено, с реален шанс кварталът да посрещне бяла Коледа. Нещо, което Лутър определено не желаше. Завалеше ли сняг в навечерието на Коледа, Нора щеше да изпадне в носталгия. Тя бе израсла в Кънектикът, където по нейните думи всяка Коледа била снежнобяла.

Лутър пък не желаше времето да попречи по някакъв начин на утешния им полет.

Той се изправи до предния прозорец, там, където обикновено стоеше елхата, отпи от кафето си и огледа моравата да се увери, че не е била опустошена от Спайк Фромайър и неговата банда вандали, сетне хвърли поглед и към дома на Шийл отсреща. Въпреки всичките лампички и гирлянди къщата си беше мрачна. Уолт и Бев бяха вътре, пиеха кафе, като някакви сомнамбули подхващаха утринния ритуал и макар да не го изричаха на глас, и двамата знаеха, че това може да е последната им Коледа заедно. За миг Лутър усети да го жегва угризение, задето пропуска празника, но бързо му премина.

У съседа Трогдън настроението бе съвсем друго. Там следваха старата традиция символично да посрещат Дядо Коледа още сутринта преди Бъдни вечер, двайсет и четири часа преди целия останал свят, след което се товареха в семейния микробус и отправяха на едноседмична ски ваканция в някаква хижа. Една и съща хижа всяка година. Трогдънови разказваха как на Коледа им поднасяли вечеря в облицована с камъни стаичка пред бумтяща камина в компанията на още трийсет души със същото фамилно име. Много уютно, чудесни условия за ски, децата си умирали от радост, цялото семейство прекарвало чудесно.

Различни гледни точки.

Та семейство Трогдън бяха вече на крака и разопаковаха купища

подаръци. Лутър забеляза раздвижването около елхата и се досети, че много скоро ще почнат да товарят кашони и чанти в микробуса, а сетне щяха да последват виковете. Децата щяха да бъдат натоварени, преди разни роднини да ги заразпитват защо Дядо Коледа се е оказал толкова щедър към тях.

А иначе по улицата бе все още тихо, всички се готвеха за празниците.

Лутър отпи още глътка кафе и се усмихна доволно. Ако и те празнуваха както всяка друга година, Нора щеше да скочи от леглото още с изгрева, и то въоръжена с два дълги списъка задачи – един за нея и още по-дълъг за него. До седем щеше да е пъкнала пуйката във фурната, къщата щеше да блести от чистота, приборите по масите – наредени за поканените гости, а сломеният ѝ съпруг Щеше да се лута някъде из градската джунгла, мъчейки се да надбяга времето и да изпълни целия списък. Щяха да си крещят един на друг не само в къщата, но и по клетъчните телефони. Лутър все нещо щеше да забрави и щеше отново да бъде отпратен по улиците. Нямахше начин да не счупи нещо и това щеше да приближи края на света.

Пълен хаос. Някъде към шест, когато и двамата щяха да са напълно изтощени и щеше да им е дошло до гуша от празнични приготовления, щяха да пристигнат гостите. Тия хора също щяха да бъдат пребити от умора, защото щяха да са били подложени на не по-малки изпитания по собствените си домове, но все пак щяха да положат всички усилия да се забавляват.

Традиционното коледно празненство у семейство Кранк бе започнало преди години с десетина приятели, поканени на чаша хубаво питие и дребни деликатеси. Миналата година гостите наброяваха петдесет.

Доволната усмивка се разля по цялото му лице. Той се радваше на усамотението в дома си, на предстоящия ден, през който единствената му задача щеше да се сведе до това да нахвърля малко дрехи в някой куфар и да се приготви за плажа.

Позволиха си късна закуска, която се състоеше от безвкусни житни ядки и кисело мляко. Разговорът около новия брой на „Газет“ се водеше тихо и приятно. Нора мило се стараше да пропъжда спомените от минали Коледи. И полагаше усилия да се вълнува за предстоящото пътуване.

– Смяташ ли, че е в безопасност? – попита накрая тя.

– Смятам – отвърна Лутър, без да вдига поглед.

Застанаха край прозореца, поговориха си за нещастieto у Шийл,

погледаха раздвижането у Трогдън. По улицата се появиха коли, явно не бяха малко онези, решили се за последен път да се втурнат в лудницата по магазините. Пред тяхната къща спря камионетка за доставки. Бъч понесе някаква кутия, затича се към вратата и тъкмо щеше да звъне, когато Лутър отвори.

– Весела Коледа – троснато рече той и без малко не замери Лутър с кутията. Седмица по-рано, по време на една не тъй изнервяща доставка, Бъч се бе засутил в очакване на годишната си премия. Лутър му бе обяснил, че тази година той и съпругата му не празнуват Коледа. Нали виждаш, нямаме и елха, Бъч. Няма и украса. Няма подаръци. Няма лампички в храстите, няма Скрежко на покрива. Тази година всичко пропускаме, Бъч. И календарите на полицайте, и плодовите кекчета на пожарникарите. Абсолютно всичко, Бъч.

Бъч си бе тръгнал с празни ръце.

Кутията съдържаеше поръчан по пощата екип, наречен „Бока Бийч“, който Лутър бе открил в Интернет. Сега той отнесе кутията в спалнята, заключи вратата и облече комплекта риза и шорти, който на снимката му се бе сторил малко ексцентричен, но сега върху тялото му изглеждаше направо крещящ.

– Какво става, Лутър? – попита Нора и заудря по вратата.

Цветната шампа в жълто, аквамарин и кафяво изобразяваше подводния свят – огромни тлъсти риби, от чиито усти излизаха мехурчета. Шантава приумица, да. Глупава, да, да.

Лутър реши на мига, че ще се хареса в това облекло и Ще го носи гордо около басейна на борда на „Островна принцеса“. Рязко отвори вратата. Нора сложи ръка на устата си и изпадна в истерия. Той тръгна по коридора, последван от разстроена си съпруга. Мургавите му крака рязко се открояваха на бежовия мокет. Влезе в хола и гордо застана пред прозореца, та цялата улица да го види.

– Няма да ги носиш за нищо на света! – крещеше Нора зад гърба му.

– Тъкмо напротив!

– Тогава аз оставам тук!

– Както искаш.

– Отвратителни са.

– Ти просто ми завиждаш, защото нямаш същите.

– Просто си умирам от радост, че не са мои.

Той я привлече в прегръдките си и двамата затанцуваха из стаята. Нора всеки миг щеше да се разреве. Съпругът ѝ, този суров данъчен

счетоводител със строгото облекло, наложено от „Уайли и Бек“, бе положил неимоверни усилия да заприлича на плажен сваляч. И бе претърпял главоломен провал.

Телефонът извънтя.

Както Лутър щеше да си спомни по-късно, първо спряха да танцуват, до второто извънтяване продължиха да се смеят, може би дори до третото, после, кой знае защо, едновременно се вторачиха в апарата. Той отново звънна и Лутър вдигна слушалката. Възцари се внезапна тишина, времето потече като в забавен кадър, което също щяха да си припомнят едва впоследствие.

– Ало – рече Лутър. По необяснима причина слушалката натежа в ръката му.

– Татко, аз съм.

В първия момент се сепна, но бързо се съвзе. Изненада се, че чува гласа на Блеър, но пък какво изненадващо имаше във факта, че дъщеря му е намерила начин да се добере до телефон, за да се обади на родителите си и да им пожелае весела Коледа. В края на краищата в Перу сигурно имаха поне телефони.

Думите обаче долетяха съвсем ясни, отчетливи. Лутър някак не можа да си представи любимото си дете приседнало на някой дънер в джунглата да крещи в миниатюрната мембрана на клетъчен апарат.

– Блеър! – възкликна той. Нора тутакси се залепи до него.

Следващата дума, която проникна в съзнанието на Лутър, бе „Маями“. Предхождаха я и я следваха други, но тази се открии в бързия поток. Секунди след началото на разговора Лутър сякаш бе нагазил в дълбоки води и всеки момент щеше да се удави. Всичко около него се завъртя с шеметна бързина.

– Как си, скъпа? – попита той.

Няколко думи, после отново онази: „Маями“.

– Ти си в Маями? – повтори Лутър с извисен, грачещ глас. Нора премести тежестта си от единия на другия крак, тревожните ѝ втречени очи бяха на сантиметри от неговите.

Лутър се овладя и се заслуша. После взе да повтаря, за да се убеди, че чува правилно.

– Ти си в Маями, прибираш се у дома за Коледа. Прекрасно, Блеър!

Нора зяпна от изумление и застина неподвижно. Той се помъчи да чуе какво му се говори, а после заповтаря като папагал:

– Кой? Енрике? – Сетне добави с пълен глас: – Твоя годеник! Какъв годеник?!

Колкото и да е странно, Нора успя да съобрази по-бързо от него и натисна копчето, включващо говорителя на телефона. Гласът на Блеър сега се чуваше ясно, думите ѝ огласиха стаята.

– Той е лекар, перуанец, запознахме се преди три седмици. Направо е чудесен. Влюбихме се от пръв поглед и до края на седмицата решихме да се оженим. Той никога не е бил в Щатите и ужасно се вълнува. Разказах му всичко за нашата Коледа, за елхата, за украсата, за Скрежко на покрива, за коледното празненство, абсолютно всичко. Вали ли сняг, татко? Енрике никога не е виждал сняг.

– Не, миличко, още не. Ето, говори с майка ти. Лутър предаде слушалката на Нора, която я пое, макар че при включен говорител не ѝ беше нужна.

– Блеър, къде си, скъпа? – попита Нора, успяла да придаде на гласа си известно въодушевление.

– На летището в Маями, мамо. Пристигаме в шест и три минути. Няма начин да не обикнеш Енрике, мамо, страхотен сладур е, направо неотразим. Влюбени сме безумно. Ще уговорим сватбата, може да я направим още през лятото, нали?

– Е, ще видим.

Лутър бе рухнал на канапето, като да бе получил сериозен сърдечен пристъп.

– Разказала съм му как празнуваме Коледа на нашата улица – не млъкваше Блеър, – за децата, за Скрежковците, за голямото празненство у дома. Поканила си гости, нали, мамо?

Лутър простена, сякаш береше душа, а Нора допусна първата грешка. При обзелата я паника нищо чудно, че мислите ѝ се объркаха. Би трябвало да каже – или поне по-късно твърдеше, че това ѝ е било на езика, което и Лутър по-късно повтаряше, вече с прояснена глава, че е трябвало да каже: „Виж, мила, тази година празненство няма да има.“

В този момент обаче, напълно изумена, Нора заяви:

– Но да, разбира се.

Лутър отново простена. Жена му го погледна – един рухнал от своя пиедестал плажен свалач в нелеп костюм, проснат като повален от куршум. Тя определено сама би го гръмнала, стига да имаше шанс да улучи.

– Страхотно! Енрике откога си мечтае да види с очите си как се празнува Коледа в Щатите. Всичко съм му разказала. Кажи, мамо, изненадата е чудесна, нали?

– О, миличко, толкова се вълнувам – успя да изстреля Нора и то

достатъчно убедително. – Ще прекараме вълшебно.

– Нека отсега се разберем, мамо, без подаръци. Моля те обещавай ми. Искях да ви изненадам с това мое ненадейно завръщане, но съвсем не ми се ще вие с татко да хукнете да купувате подаръци. Обещавах ли?

– Обещавам.

– Чудесно. Нямам търпение да си дойда у дома.

Замина едва преди месец, мислено отбеляза Лутър.

– Сигурна ли си, че всичко ще бъде наред, мамо?

Сякаш Лутър и Нора изобщо имаха някакъв избор. Сякаш можеха да кажат: „Не, Блеър, не можеш да си дойдеш у дома за Коледа. Обърни се кръгом и се върни в джунглите на Перу.“

– Трябва да затварям. Летим оттук за Атланта, оттам към къщи. Ще ни посрещнете ли?

– Разбира се, мила – отвърна Нора. – Няма проблем. Та казваш, лекар бил?

– Да, мамо, страхотен е.

Лутър седеше на ръба на канапето, захлупил лицето си с ръце, и май че плачеше. Нора стискаше слушалката, опряла ръце на кръста, и се взираше в мъжа на канапето, сякаш се колебаеше дали да не го замери с нея.

Макар да ѝ се искаше, послуша разума си и се отказа от тази идея.

Лутър разтвори длани и само попита:

– Колко е часът?

– Единайсет и четирийсет и шест, на двайсет и четвърти декември.

Възцари се продължително хладно мълчание, което Лутър след време се осмели да наруши:

– Защо ѝ каза, че ще имаме гости?

– Защото ще имаме.

– Аха.

– Не зная кой ще дойде, нито какво ще има за ядене но празненството ще се състои.

– Не съм съвсем сигурен...

– Не започвай отново, Лутър. Тази глупава идея поначало беше твоя.

– Вчера ме нарече гений заради същата тази идея.

– Днес обаче коренно си променям мнението. Ще поканим гости, мистър Плажен сваляч, ще имаме елха, с лампички, гирлянди и прочие, а ти ще си вдигнеш загорелия задник и ще качиш Скрежко на покрива.

– Не!

– Да!

Още една продължителна пауза и до слуха на Лутър достигна звънкото тиктакане на часовник откъм кухнята. Или може би това бяха ударите на сърцето му. Погледът му попадна върху пъстрите шорти. Преди минути ги беше нахлузил, предвкусвайки вълшебното пътешествие към рая.

Нора остави слушалката върху телефона и отиде в кухнята, откъдето веднага след това се разнесе трясък от отваряне и затваряне на чекмеджета.

Лутър продължи да съзерцава пъстрите си шорти. Имаше чувството, че от тях му призлява. Свършено бе с пътешествието, плажовете, островите, топлата солена вода и петте екзотични менюта на ден.

Как тъй едно обаждане по телефона бе променило толкова много неща?

* * *

Лутър бавно тръгна към кухнята. Жена му седеше на масата и вече правеше списъци.

– Може ли да поговорим? – помоли той.

– За какво да говорим, Лутър? – сръза го тя.

– Ами за това да й кажем истината.

– Още една тъпа идея.

– Истината винаги е по-добрият избор.

Тя спря да пише и го изгледа гневно.

– Чуй каква е истината, Лутър. Разполагаме с шест часа да приготвим този дом за едно истинско посрещане на Коледа.

– Трябваше по-рано да ни се обади.

– Не, просто е била сигурна, че ние ще сме си тук, при елхата и подаръците, във вихъра на празненството, както винаги. Кой би предположил, че двама иначе разумни възрастни хора ще пропуснат Коледа, за да хукнат на морско пътешествие?

– Пак можем да тръгнем.

– Поредната тъпа идея, Лутър. Дъщеря ни се прибира У Дома с годеника си. Това успя ли да го схванеш? Сигурна съм, че ще останат една седмица. Поне така се надявам. Забрави пътешествието. В момента имаш по-важни проблеми.

– Няма да сложа Скрежко.

– Напротив, ще го сложиш. Ще ти кажа и нещо друго. Блеър никога няма да научи за пътешествието, ясно ли ти е?

– Слушам, госпожо.

Тя му тикна в ръцете лист хартия.

– Това е планът, глупчо. Върви да купиш елха. Аз ще сваля от тава-на лампичките и играчките. Докато украсяваш елхата, ще обиколя мага-зините да видя дали е останало нещо, с което да нахраним хората.

– Кой ще дойде?

– Дотам още не съм стигнала. Хайде, действай. И се преоблечи, че в тоя костюм си истинска карикатура.

– Перуанците не са ли мургави?

За секунда Нора замръзна. Спогледаха се, после и двамата еднове-менно извърнаха очи.

– В момента това няма значение, струва ми се – отвърна Нора.

– Но тя не се кани сериозно да се омъжва, нали? – невярващо попи-та Лутър.

– Ако преживеем Коледата, тогава ще се тревожим за сватбата.

Лутър се втурна към колата си, рязко завъртя ключа, даде бързо на заден и потегли. Тръгването не беше трудно. Виж, завръщането обеща-ваше да е мъчително.

Много скоро потокът коли се сгъсти, Лутър почти спря, взе да се поти от притеснение и да сипе ругатни. Хиляди мисли прехвърчаха в из-терзаната му глава. Допреди час се наслаждаваше на спокойното утро, пиеше си третото кафе и изобщо... А сега вече се беше превърнал в един от върволицата неудачници, попаднали в задръстването, докато часов-никът продължаваше да препуска напред.

Момчешкият скаутски отряд продаваше елхи на паркинга пред „Кроджър“. Лутър спря, задницата му леко поднесе и в следващия мо-мент той беше навън. Завари едно момче, един скаутски водач, с една-единствена елха. Сезонният бизнес бе на приключване.

– Весела Коледа, мистър Кранк – пожела водачът, който му се сто-ри смътно познат. – Аз съм Джо Сканлън, същият, който ви донесе елха преди няколко седмици.

Лутър уж слушаше какво му се говори, ала в същото време зяпаше последното останало дърво, криво хилаво борче, изостанало по очевид-ни причини.

– Ще го взема – рече той, като го посочи.

– Наистина ли?

– Щом ти казвам. Колко?

Ръчно изработена табела, облегната на открит камион, съдържаше колонка с цени, която бе започнала със 75 и постепенно бе достигнала

15 долара. Всички числа, включително и това последното, бяха зачеркнати.

След кратко колебание Сканлън обяви:

- Седемдесет и пет.
- А защо не петнайсет.
- По закона за търсенето и предлагането.
- Та това е жив обир.
- Парите отиват за младите скаути.
- Ще ти дам петдесет.
- Седемдесет и пет, или сделката отпада.

Лутър отброи парите и момчето простря смачкан кашон върху покрива на лексуса. Двата положиха елхата отгоре, после я привързаха с въже. Лутър внимателно наблюдаваше момчето, макар непрестанно да си гледаше часовника.

Когато елхата най-сетне бе здраво закрепена, цялата кола бе засипана с борови иглички.

– На дървото е нужна вода – отбеляза важно Сканлън. После продължи: – Бях останал с впечатлението, че пропускате Коледа.

– Весела Коледа – сърдито отвърна Лутър и се метна в колата.

– На ваше място бих се придържал към ниските скорости.

– Защо?

– Тия борчета са много крехки.

Навлязъл отново в плътната колона, Лутър се приведе зад волана и запъпли едва-едва. Не отместваше поглед встрани, сякаш това щеше да помогне. На поредния светофар едно камионче за разнасяне на безалкохолни напитки се изравни с него и спря. Той чу викове, погледна наляво, после смъкна с няколко сантиметра стъклото на прозореца. Двама здравенци му се хилеха отвисоко.

– Ей, приятел, по-грозно дърво не намери ли? – викна единият.

– Нали е Коледа, не се стискай! – присъедини се и другият и двамата гръмко се засмяха.

– Това дърво се скубе по-бързо и от краставо куче – беше следващият коментар. Лутър вдигна стъклото. Продължи да чува смеха им.

Като наближи Хемлок, пулсът му се ускори. С малко повече късмет може би щеше да успее да се промъкне у дома си незабелязан. Късмет ли? Нима можеше да се надява?

И все пак щастието му се усмихна. Той профуча край къщите на съседите, зави в своята алея на две колела и закова под навеса. Дотук не беше срещнал жива душа. Изскочи бързо навън, хвана въжетата и

задърпа. В следващия момент не можа да повярва на очите си. Дървото беше напълно голо – останали бяха само криви вейки и по-големи кло-ни, но всичката зеленина беше изчезнала. Крехките борови иглички, за които го бе предупредил Сканлън, все още се носеха из въздуха по Хем-лок Стрийт.

Дървото бе жалка гледка върху смачкания картон – все едно без-жизнен ствол, изхвърлен на някой бряг.

Лутър огледа моравата, после и улицата, смъкна дървото и го по-тътри към задния двор, далеч от чужди погледи. Хрумна му да драсне клечка кибрит и да сложи край на окаяното му съществуване, но сега нямаше време за церемонии.

Слава богу, Нора бе излязла. Лутър влезе в къщата и едва не се блъсна в стената от кутии, които тя бе довякла от тавана – всяка една с четлив надпис: нови играчки, стари играчки, гирлянди, лампички за ел-хата, лампички за навън. Общо девет кутии, а на него бе поставена не-посилната задача да ги изпразни от съдържанието и да украси елхата. Та това би отнело цели дни!

Ама че елха!

На стената до телефона жена му бе оставила бележка с имената на четири семейства, на които да се обади. Всички те бяха близки прияте-ли, на които можеш да признаеш каква е истината и да ги помолиш: „Вижте, всичко оплескахме. Блеър си идва. Моля ви, простете ни и за-повядайте на празненството у дома.“

Искаше му се да поотложи обажданията. На бележката обаче пише-ше да се заеме незабавно със задачата. И той се подчини, като набра но-мера на Джийн и Ани Леърд, най-старите им приятели в града. Вдигна Джийн и се наложи здравата да вика, защото от другата страна явно се правеше опит за бунт.

– Внуци! – изохка той. – Цели четирима. Да има едно свободно местенце на онзи кораб, приятелю?

Лутър стисна зъби, накратко обясни как стоят нещата и отправи поканата.

– Ама че приумица! – кресна Джийн. – Пътува насам, така ли?

– Точно така.

– И води перуанец?

– Правилно си схванал. Дойде ни като гръм от ясно небе. Ще може-те ли да помогнете?

– Съжалявам, приятелю. От пет щата пристигат куп роднини.

– А, вземете и тях. Колкото по-голяма компания, толкова по-добре.

– Чакай да питам Ани.

Лутър тресна слушалката, огледа деветте огромни кутии и ето че получи осенение. Идеята може и да не беше блестяща, но в момента с друга не разполагаше. Той се втурна към навеса и оттам надникна към къщата на Трогдън. Микробусът бе натъпкан с багаж, на покрива стърчаха закрепени безброй чифтове ски. Уес Трогдън се появи откъм гаража, понесъл раница, която също трябваше да смести някъде. Лутър тръгна направо през моравата на Бекър и се провикна:

– Ей, Уес!

– Здравей, Лутър. Весела Коледа.

– А, весела и на теб.

Озоваха се зад микробуса. Лутър знаеше, че разполага с броени секунди.

– Виж, Уес, здравата съм закъсал.

– Закъсняваме, Лутър. Трябваше да тръгнем още преди два часа.

Едно мъниче от клана се появи изневиделица, насочило лъчев пистолет към невидим противник.

– Няма да ти отнема повече от минута – на един дъх изрече Лутър. Опитваше се да се владее, ала не можеше да преглътне унижението от необходимостта да се моли за услуга. – Блеър се обади преди час. Довечера си идва. Нужна ми е елха.

Притесненото изражение напусна лицето на Уес, появи се усмивка. После той се засмя.

– Знам какво ще кажеш – призна Лутър поражението си.

– А със загара какво ще правиш? – захапа го Уес, който не преставаше да се смее.

– Виж, Уес, на всяка цена трябва да имам елха. Навсякъде са се свършили. Мога ли да взема твоята на заем?

Триш се разкрещя откъм гаража:

– Уес! Къде се запиля?

– Тук съм! – викна той в отговор. – Значи искаш моята?

– Да, ще я върна на мястото ѝ, преди да се приберете. Кълна ти се.

– Но това е смешно.

– Смешно е, не отричам, но нямам избор. На всички други елхите ще им трябва за тая вечер и утре.

– Не ме будалкаш, нали?

– Не, разбира се. Хайде, съгласи се, Уес.

Уес извади връзка ключове от джоба си и отдели този за гаража.

– Не казвай на Триш – предупреди той.

- Гроб съм, кълна ти се.
- А ако счупиш някоя играчка, смятай, че и двамата сме мъртви.
- Тя изобщо няма да разбере, Уес, обещавам ти.
- Ама това наистина е смешно, ще знаеш.
- А аз защо не се смея?

Стиснаха си ръцете и Лутър побърза да се прибере. Не успя обаче да изпревари Спайк Фромайър, който влетя в двора, яхнал велосипед.

- Какво става тук? – поиска да узнае той.
- Не разбирам за какво говориш.
- За вас и мистър Трогдън.

– А ти защо не си гледаш своята... – Лутър си прехапа езика, съзрял откритата се възможност. В момента му бяха нужни съюзници, а не врагове и Спайк бе сред най-желаните. – Виж, Спайки – продължи той далеч по-сърдечно, – нужна ми е помощ.

- За какво става въпрос?
- Трогдънови заминават за една седмица, а аз ще им пазя елхата.
- Защо?

– Ами елхите лесно пламват, особено когато лампичките са в повече. Мистър Трогдън се тревожи дървото да не се нагрее прекалено много, затова ще го преместя у нас за няколко дни.

- По-лесно ще е да изключите лампичките.

– Ама кабелчетата ще останат, нали? Опасно е все пак. Мислех си да те помоля да ми помогнеш за пренасянето. Ще ти дам четирийсет долара.

- Четирийсет долара! Дадено!
- Нужна ни е малка количка.
- Ще взема на заем от Клем.
- Побързай. И не казвай на никого.
- А защо?
- Това е част от уговорката, ясно?
- Дадено. Както кажете.

Спайк натисна педалите, вдъхновен от мисията си. Лутър си пое дълбоко дъх и огледа Хемлок Стрийт в двете посоки. Чувстваше следящите го очи, от две седмици не го изпусаха и за миг. Как тъй се бе превърнал в най-страшния злодей на собствения си квартал? И защо бе толкова трудно поне понякога да действа на своя глава? Да предприеме нещо, което никой друг не би посмял? Защо бе тази враждебност от страна на хора, които познаваше и харесваше от години?

Каквото и да се случеше през следващите няколко часа, той се

зарече, че няма да се унижава да моли съседите си да дойдат на празненството. Първо на първо, те нямаше да дойдат, защото му бяха сърдити. И второ, той нямаше да им достави удоволствието да му откажат.

Повторно вдигна слушалката, за да се обади на семейство Олбритън, стари приятели от църквата, които живееха на един час път от тях. Лутър си изля болката и когато привърши, Райли Олбритън вече се смееше с глас.

– Лутър е – обясни той на някого, най-вероятно на Дорис. – Блещер току-що се обадила. Прибира се довечера. – Дорис, или който там бе край него, едва не изпадна в истерия.

Лутър съжали, че се е обадил.

– Очаквам помощ от теб, Райли – примоли се той. – Ще можете ли да дойдете на празненството у дома?

– Съжалявам, приятелю. Отиваме на вечеря у Макълвейн. Поканиха ни по-отрано, нали разбираш.

– Добре тогава – рече Лутър и затвори.

Апаратът тутакси нададе звън. Обаждаше се Нора, безкрайно изнервена.

– Къде си? – попита тя.

– Ами в кухнята. А ти къде си?

– Има задръстване на Брод, близо до търговския център.

– А ти защо си тръгнала натам?

– Защото не можах да намеря къде да паркирам по-на-долу, дори на улицата не успях да изляза. Нищо не купих. Имаме ли елха?

– Да, имаме чудесна елха.

– Започна ли да я украсяваш?

– Да, Пери Комо ми пее коледни песни, аз си пийвам яйчен коктейл и кича елхата. Мъчно ли ти е, че не си тук?

– Обади ли се на някого?

– Да, у Леърд и Олбритън, поели са ангажимент.

– Аз се обадох на Пинкъртън, Харт, Малоун и Бъркланд, няма да могат. Пит Харт направо ми се изсмя, прасето му с прасе.

– Ще му хвърля един бой заради теб. – Спайк вече чукаше на вратата. – Хайде, че ме чака работа.

– Май най-добре ще е да почнеш да звъниш по съседите – рече Нора с треперещ писклив гласец.

– Защо?

– Как защо, за да ги поканиш.

– За нищо на света, Нора. Време е да затварям.

– Значи Блеър не се е обадила.

– Тя е в самолета, Нора. Звънни ми по-късно. Спайк бе успял да осигури количка, всъщност червен „Рейдио Флайър“, който бе видял и по-добри времена. От пръв поглед Лутър прецени, че е прекалено малка, а и твърде стара, но друга не им се предлагаше.

– Аз ще ида пръв – обясни той, сякаш знаеше точно какво прави. – Изчакай пет минути, после докарай количката. И гледай никоой да не те види, нали?

– Къде са ми четирийсетте долара?

Лутър му подаде двайсетачка.

– Половината сега, остатъка, като свършим.

Влезе в дома на Трогдън през вратата на гаража и за пръв път в живота си се почувства като крадец. Включи се аларма, която пищя десет секунди, десет безкрайни секунди, в които сърцето на Лутър замря, цялата му кариера, целият негов живот се извъртя пред очите му. Сипан, арестуван, осъден, с отнет лиценз, прогонен от „Уайли и Бек“, опозорен. Когато настъпи тишина, той изчака още десет секунди, преди да посмее да напълни дробовете си с въздух. На панела до задната врата се появи зелена светлинка. Чисто.

Ама че бъркотия. Къщата представляваше разхвърляно бунище, красноречиво свидетелство за още едно успешно посещение на добричкия Дядо Коледа. Триш Трогдън щеше да удуши съпруга си, ако узнаеше, че е дал ключ на Лутър. В хола той се спря и зяпна елхата.

На обитателите на Хемлок бе добре известно, че Трогдънови не си дават много труд за украсата на елхата. Оставяха децата да окачат каквото и където им падне. Виждаха се безброй лампички, неподходящи си гирлянди, лепящи се картинки, червени и зелени висулки, дори нанизи пуканки.

Нора ще ме убие, каза си Лутър. Но пък нямаше друг избор. Планът беше толкова прост, трябваше да успее. Двамата със Спайк щяха да свалят чупливите играчки, гирляндите, на всяка цена и пуканките и щяха да ги оставят по канапето и столовете, след което нямаше да е чак толкова трудно да изнесат елхата както си е с лампичките, да я закрепят при Лутър и да ѝ сложат истинска украса. В някакъв неопределен засега следващ момент Лутър, евентуално отново с помощта на Спайк, щеше да оголи елхата до предишния вид, да я върне на място и да я накичи с Трогдъновите дрънкулки. И всички щяха да бъдат доволни.

Изпусна първата играчка и тя се пръсна на десетки парченца. Ето че цъфна и Спайк.

– Гледай нищо да не се случило – нареди Лутър, почиствайки останките от първото поражение.

– Ще загазим ли заради тази? – поинтересува се Спайк.

– Не, разбира се. Хайде на работа. Побързай.

Двадесет минути по-късно всичко чупливо бе свалено от елхата. Лутър откри мръсна кърпа в прането, легна по корем под дървото и успя да придърпа металната стойка върху кърпата. Приведен над него, Спайк внимателно местеше ствола ту на една, ту на друга страна. Лутър се изправи на четири крака и така успя да приплъзне дървото към помощника си по дървения под, по плочките в кухнята, оттам в тясното коридорче до пералното помещение, където клоните задраскаха по стените и игличките се посипаха в тънка нишка.

– Всичко ще оплескате – услужливо коментира Спайк.

– После ще почистя – отсече Лутър, който се потеше като спринтьор.

Елхата, разбира се, се оказа в средната си част по-широка от отвора на гаражната врата – каквито всъщност бяха всички истински елхи. Спайк придърпа количката. Лутър подхвана ствола, привдигна го с усилие, избута го през вратата и после дръпна останалата част. Когато я наместил на безопасно място в гаража, Лутър задиша по-спокойно и успя дори да се усмихне на Спайк.

– Защо сте толкова черен? – попита момчето. Усмивката изчезна от лицето на Лутър. Той си спомни за пътешествието, което в крайна сметка нямаше да предприеме. Погледна си часовника – един и четирийсет. Един и четирийсет, а още не бе осигурил нито един гост за празненството, нямаше храна, нямаша Скрежко на покрива, нямаша пръснати тук-там цветни лампички, нямаша Дори елха, макар че тя поне бе на път към мястото си. В Момента положението изглеждаше безнадеждно.

Няма да се предаваш, старче.

Лутър се напъна отново и повдигна дървото. Спайк подмуши количката и, естествено, металната стойка се оказа по-широка от дъното на този модел „Рейдио Флайър“. Лутър я закрепил в някакво близко до хоризонталното положение и минута-две я изучава.

– Ти седни тук – рече той, като посочи на момчето местенцето в количката непосредствено под елхата. – Ще я държиш да не се килне. Аз ще бутам.

– Мислите, че ще стане? – Спайк май не беше много-много убеден.

Оттатък улицата Нед Бекър си човъркаше нещо, когато внезапно мярна как елхата изчезва от прозореца на Трогдън. Изминаха пет

минути и ето че тя се появи в гаража, където двама – възрастен мъж и момче – нещо се бореха с нея. Взя се по-усърдно и разпозна Лутър Кранк. Без да го изпуска от поглед, той се обади на Уолт Шийл от мобилния си телефон.

– Здравсти, Уолт, тук е Нед.

– Весела Коледа, Нед.

– Весела Коледа, Уолт. Виж, в момента гледам към къщата на Трогдън. Изглежда, Кранк се е побъркал.

– Че как тъй?

– Краде им елхата.

Лутър и Спайк стъпиха на алеята пред дома на Трогдън, която имаше лек наклон към улицата. Лутър беше отзад и държеше здраво, оставяйки количката лекичко да напредва. Уплашеният Спайк стискаше дървото.

Шийл отиде до предната врата на дома си и когато с очите си видя, че се върши кражба, набра 911.

– Девет едно едно – обади се диспечер.

– Тук е Уолт Шийл, Хемлок Стрийт четиринайсет осем едно. В момента се извършва грабеж.

– Къде?

– Ами тук. На същата улица, номер четиринайсет осем три. Виждам ги. Побързайте.

Елхата на Трогдън прекоси улицата, точно пред дома Бекър, от чийто преден прозорец Нед, съпругата му Джуд и тъщата наблюдаваха вражеските действия. Лутър внимателно изви ръчката надясно и потегли количката към дома си.

Щеше му се да побегне, преди някой да го е видял, но Спайк не спираше да му повтаря колко важно е да се движат бавно. Лутър не смееше и да се огледа, а и не вярваше да е останал незабелязан. Когато наближи алеята пред своя дом, чу Спайк да изрича една-единствена дума:

– Ченгета.

Лутър се извърна и точно в този момент патрулната кола намали и спря наред улицата с включени сигнални светлини, но без пусната сирена. Двама униформени изскочиха отвътре с такъв устрем, сякаш си имаха работа с терористи. Лутър разпозна Салино с голямото шкембе, а също и младия Трийн с дебелия врат. Същите двама, които се бяха опитали да му натресат календарите в полза на Полицейското благотворително дружество.

– Здравейте, мистър Кранк – подсмихна се Салино.

– Здравейте.

– Къде сте тръгнали с това дърво? – попита Трийн.

– Към моя дом – отвърна Лутър, сочейки мястото. Толкова малко му оставаше.

– Най-добре ще е да обясните.

– Как да ви кажа, Уес Трогдън ми позволи да взема на заем коледната елха. Замина преди час, а ние със Спайк тъкмо я пренасяме.

– Спайк ли?

Лутър се обърна, погледна количката, тясното местенце, където допреди малко се беше свирало момчето. Него го нямаше, а и по улицата не се виждаше.

– Да, едно от съседските деца.

Уолт Шийл се оказа на първия ред. Шоуто бе жестоко. Бев си беше легнала, опитваше се да си почине. Но смехът на съпруга ѝ беше толкова силен, че тя дойде да провери какво става.

– Изнеси си стол да погледаш, мила, спипаха Кранк да краде чужда елха.

Бекърови също си умираха от възторг.

– Получихме обаждане, че се върши грабеж – рече Трийн.

– Няма такова нещо. Кой се е обадил!

– Мистър Шийл. Чия е количката?

– Не зная. На Спайк.

– Значи и нея сте откраднали – заключи Трийн.

– Нищо не съм откраднал.

– Съгласете се, мистър Кранк, че всичко това изглежда доста подозрително – намеси се Салино.

Да, при нормални обстоятелства Лутър би бил принуден да признае, че цялата сцена е някак необичайна. Блеър обаче скъсяваше разстоянието до дома си с всяка изминала минута и сега нямаше време да се огъва.

– Съвсем не, сър – заяви той. – Толкова често взимам от Трогдън елхата на заем.

– Най-добре ще е да дойдете с нас за разпит – отсъди Трийн и дръпна чифт белезници от колана си. Гледката на сребърните кръгове направо довърши Уолт Шийл. Бекърови вече дъх не можеха да си поемат.

А Лутър усещаше коленете си да омекват.

– Недейте така, сигурно не говорите сериозно.

– Качвайте се отзад!

Лутър седеше приведен на задната седалка и за пръв път в живота

си обмисляше възможността за самоубийство. Двете горили отпред разговаряха по радиостанцията нещо за издирване на собственика на откратнатото. Лампите отгоре все още святкаха, а Лутър искаше да им наговори толкова много неща. Пуснете ме! Ще ви съдя! Спрете проклетите светлини! Догодина ще купя десет календара! Просто вземете и ме застреляйте!

Ако в този момент Нора се прибереше у дома, щеше да подаде молба за развод.

Близнаците Кърби, истински осемгодишни бандитчета, живееха в долния край на Хемлок, но сега по някаква причина се оказаха наблизно. Те приближиха колата, минаха отзад и зяпнаха право в очите Лутър, който просто си пожела земята да се продъни. Ето че се присъедини и малкият Белингтън и тримата се вторачиха немигашо в него, сякаш бе убил майките им.

Спайк пристигна на бегом, следван от Вик Фромайър. Полицайте излязоха от колата, поговориха с него, после Трийн разгони хлапетата и позволи на Лутър да излезе.

– Той има ключ – обясняваше Вик и Лутър едва тогава си припомни, че наистина разполага с ключа от гаража на Трогдън. Ама че тъпанар! – Познавам и двамата – не спираше Вик. – Това не е обир.

Ченгетата си шушукаха минута-две, а в това време Лутър полагаше усилия да избегне широко отворените втрещени очи на Вик и Спайк. Той се огледа, едва ли не очаквайки Нора да се появи с колата на алеята и тутакси Да получи инфаркт.

– Ами елхата? – обърна се Салино към Вик.

– Ако казва, че Трогдън му я е дал на заем, значи такава е истината.

– Сигурен ли сте?

– Сигурен съм.

– Добре де – все така подигравателно се примири Салино и стрелна Лутър, сякаш никога не бе виждал по-жалък престъпник. Двамата бавно заеха местата си в колата и потеглиха.

– Благодаря – рече Лутър.

– Какви ги вършиш бе, човече? – попита Вик.

– Взимам елхата на заем. Спайк ми помага. Да вървим, Спайк.

Без повече прекъсвания Лутър и Спайк избутаха елхата по алеята, под навеса за коли, поборичкаха се с нея на входа и накрая я настанаха до прозореца в хола. По пътя бяха наръсили борови иглички, червени и зелени гирлянди, а и пуканки.

– По-късно ще пусна една пряхосмукачка – обеща Лутър. – Дай да

проверим лампичките.

Телефонът иззвъня. Обаждаше се Нора, вече в пълна паника.

– Нищо не намирам, Лутър. Няма пуйка, няма шунка, няма шоколади, нищо няма. И един свестен подарък не откривам.

– Подаръци ли? Защо търсиш подаръци?

– Коледа е, Лутър. Обади ли се на Ярбър и Фриски?

– Да – излъга той. – И на двете места дава заето.

– Продължавай да звъниш, защото иначе съвсем никоой няма да дойде. Опитах при Мактиър, Морис и Уорнър, всички са заети. Как е елхата?

– Скоро ще се получи.

– Пак ще се обадя.

Спайк включи лампичките и елхата грейна. Двамата заровиха в деветте кутии с играчки, без да гледат кое къде слагат.

Застанал отсреща, Уолт Шийл ги наблюдаваше с бинокъл.

* * *

Спайк се беше покатерил на стълбата и се бе промушил под опасен гъгл между клоните. Стискаше в една ръка кристален ангел, а в другата рошаво еленче, когато Лутър чу шум от гуми на кола по алеята. Надникна през прозореца и видя аудито на Нора да заковава отпред.

– Нора е – каза той.

Някаква светкавична мисъл му внуши, че участието на Спайк в осигуряването на елхата трябва да остане в тайна.

– Спайк, налага се да си вървиш, и то веднага.

– Защо?

– Работата свърши, синко, ето ти другата двайсетачка. Хиляди благодарности. – И той помогна на детето да слезе от стълбата, даде му парите и го поведе към предната врата. Когато Нора влезе в кухнята, Спайк се измъкна бързо навън и изчезна.

– Разтовари колата – разпореди се Нора. Нервите й бяха така опънати, че всеки момент щеше да избухне.

– Какво има? – попита Лутър и тутакси съжали, че изобщо си е отворил устата. Очевидно бе какво има.

Жена му завъртя очи, без малко да се развика, но само скръцна със зъби и повтори:

– Разтовари колата.

Лутър демонстративно се отправи към вратата и беше вече навън, когато чу:

– Ама че грозна елха!

Той се завъртя на пета, готов за бой, и отсече:

– Друга няма, тъй че това е.

– Червени лампички? – в недоумение процеди Нора. Трогдън бе използвал само един низ червени лампички, които бе увил стегнато около ствола. Лутър си беше казал, че може и да опита да ги махне, но щеше да му отнеме цял час. Затова двамата със Спайк се бяха постарали да ги прикрият с играчки. Нора, естествено, бе забелязала лампичките още от кухнята.

И сега вече завираше нос между клонките.

– Червени лампички? Никога не сме имали такива.

– В кутията бяха – излъга Лутър. Не обичаше да лъже, но си даваше сметка, че още ден-два само лъжи ще ръси.

– Коя кутия?

– Как така „коя кутия“? Накачих сума ти неща с бясна скорост, Нора. Не е сега времето да се заяждаш за елхата.

– Зелени гирлянди? – бе следващото й откритие, което тя дори свали. – Откъде си взел тая елха?

– Купих последната от скаутите. – Това поне частично отговаряше на истината.

Нора огледа стаята, втренчи се в нахвърляните празни кутии, но реши, че има по-важни неща, за които да се тревожи.

– Освен това – най-неразумно изтърси Лутър – при тая скорост, с която се движим, кой ли ще я види?

– Млъквай и разтоварвай.

Лутър откри четири торби с храна от магазин, за който не беше и чувал, три плика от някакъв бутик, каса безалкохолни, каса минерална вода и ужасяващ букет от цветарница, прочута с възмутителните си цени. Счетоводителският му мозък понечи да изчисли загубите, но почти веднага благо разумно се отказа.

Как щеше да обясни всичко това в кантората? Всички пари, които бе спестил, вече се топяха. Освен това непредприетото пътешествие също трябваше да се отнесе към загубите, защото той бе отказал да си направи застраховка за пътуването и сега нямаше да му върнат никакви пари. Лутър бе пред финансова катастрофа и по никакъв начин не можеше да я предотврати.

– Свърза ли се с Леърд и Уорнър? – попита Нора, хванала слушалката.

– Да, не могат да дойдат.

– Извади продуктите от торбите – нареди тя, после изрече в телефона: – Сю, Нора се обажда, весела Коледа. Виж, имаме голяма изненада. Блеър си идва у дома със своя годеник, довечера пристигат, а ние се опитваме в последния момент да организираме празненство. – Пауза. – От Перу, макар че не очаквахме да я видим преди следващата Коледа. – Пауза. – Да, наистина, страхотна изненада. – Пауза. – Да, с годеника си. – Пауза. – Лекар е. – Пауза. – Оттам някъде е, от Перу, струва ми се, запознали се преди три седмици и вече са решили да се женят, тъй че разбираш защо сме в шок. Та за довечера... – Пауза.

Лутър извади четири килограма пушена орегонска пъстърва, опакована в стегнат целофан, от онези пакети, които създават впечатлението, че рибата е издъхнала преди години.

– Сигурно ще прекарате хубаво – продължаваше да бърби Нора. – Съжалявам, че няма да сме заедно. Да, ще поздравя Блеър. Весела Коледа, Сю. – Тя затвори и си пое дълбоко въздух.

В най-неподходящия момент Лутър изтърси:

– Пушена пъстърва?

– Другото останало беше замразена пица – срази го Нора с отведен залп. – Никъде нямаше нито пуйки, нито шунка, а дори да бях намерила, нямам време да готвя. Затова да, Лутър, мистър Плажен сваляч, на Коледа ще ядем пушена пъстърва.

В следващия момент телефонът звънна и тя вдигна на мига.

– Здравей, да, Емили, как си? Благодаря, че се обаждаш.

Лутър не смяташе, че жена му познава тази Емили. Той извади огромна бучка сирене „Чедър“, голяма опаковка швейцарски шоколад, кутийки солени бисквити, консерва миди и цели три шоколадови пая със съмнителна годност, купени от сладкарница, която Нора по принцип избягваше. Жена му продължаваше да обяснява защо в последния момент са решили да направят тържество и ето че внезапно възкликна:

– Можете ли! Това е чудесно. Към седем, не се обличайте официално, просто искам да се чувствате удобно. – Пауза. – Твоите родители? Разбира се, че могат да дойдат, колкото повече хора се съберем, толкова по-весело ще бъде. Страхотно, Емили. До скоро. – Когато затвори, на лицето ѝ нямаше и следа от усмивка.

– Емили коя?

– Емили Ъндъруд.

Лутър изпусна кутия бисквити.

– Не – рече той.

Нора внезапно се засуети с останалото в торбата.

– Не мога да повярвам, Нора. Кажи ми, че не си поканила Мич Ъндъруд. Не тук, не и в нашия дом. Не си го направила, Нора, моля те, кажи, че не си.

– Положението беше отчайващо.

– Не чак толкова.

– Аз харесвам Емили.

– Тя е вещица и ти много добре го знаеш. Нима я харесваш? Кога за последен път си обядвала с нея, кога за последен път сте пили заедно кафе?

– Нужни са ни човешки тела, Лутър.

– Мич Голямата уста не е тяло, той е вечно недоволен търбух. Горещ въздух под налягане. Хората се крият от Ъндърудови, Нора. Защо го направи?

– Те ще дойдат и точка. Бъди благодарен.

– Ще дойдат, защото никой друг нормален човек не би ги поканил в дома си или където и да било. Те винаги са свободни.

– Подай ми сиренето.

– Това е шега, нали?

– Той ще е приятна компания за Енрике.

– След като двамата Ъндъруд го обработят, Енрике никога повече няма да стъпи в Съединените щати. Та Мич мрази всичко, града, щата, демократите, републиканците, независимите, чистия въздух, каквото ти дойде на ума. Няма по-голям досадник от него. Ще направи главата и съседите през две улици ще го чуват какви ги бръщолели.

– Успокой се, Лутър. Въпросът е приключен. Като стана дума за пиене, няхах време да купя вино. Ще се наложи да отидеш ти.

– Не и в тая навалица. Никъде не мърдам.

– Напротив. Освен това не забелязах и Скрежко.

– Ще минеш без Скрежко. Вече реших.

– Дума да не става.

Телефонът отново зазвъня и Нора грабна слушалката.

– Кой ли може да е? – промърмори под носа си Лутър. – По-лошо едва ли ще стане.

– Блеър – оживи се Нора. – Здравей, скъпа.

– Дай ми слушалката – продължи да мънка Лутър. – Ще ги пратя обратно в Перу.

– Значи сте в Атланта, чудесно. – Пауза. – Готвим, пиленце, подготвяме празненството. – Пауза. – И ние се вълнуваме, детето ми, просто изгаряме от нетърпение. – Пауза. – Разбира се, че ще направя карамелов

пай, не съм забравила, че ти е любимият. – Тя стрелна Лутър с ужасен поглед. – Да, миличко, в шест ще бъдем на летището. Обичам те.

Лутър си погледна часовника. Три и половина. Нора затвори и обяви:

– Нужен ми е килограм карамел и буркан сметана.

– Аз ще доукрася елхата – предложи Лутър. – С тълпите няма да се блъскам.

Нора гриза ноктите си секунда-две, колкото да прецени ситуацията. Което означаваше, че се готви план, по всяка вероятност много подробен.

– Ето какво ще направим – започна тя. – Дай да свършим с украсяването до четири. Колко ще ти отнеме Скрежко?

– Три дни.

– В четири за последен път ще отскоча до магазините, а ти ще качиш Скрежко на покрива. Междувременно ще прегледам указателя и ще се обадя на всички, които сме срещали, макар и веднъж.

– Да не си се изтървала, че очакваме Ъндъруд.

– Млъквай, Лутър.

– Пушена пъстърва с Мич Ъндъруд. Ще налетят като мухи на мед.

Нора пусна коледния диск с песни на Синатра и в продължение на двацет минути Лутър кичеше елхата с украшения, а тя наизвади свещи и керамични фигурки на Дядо Коледа, сетне нареди по полицата над камината пластмасови клонки хвойна и имел. Дълго не си казаха нищо; накрая Нора стопи леда с последните нареждания:

– Тия кутии могат да се върнат на тавана.

От всичко около Коледа Лутър най-много мразеше гадното разнасяне на кутии нагоре-надолу по стълбището за тавана. Нагоре до втория етаж, после се пхваш в тясното коридорче между двете спални, завърташ се, така че кутията, която неизбежно е огромна, да може да бъде носена по паянтовата стълба пред отвора към тавана. Надолу или нагоре, няма значение. Цяло чудо бе, че не си беше счупил нещо през тия години.

– Така и така ще се качваш, на връщане можеш да свалиш частите на Скрежко – изляз Нора като същински адмирал.

Притиснала слушалката до ухото си, тя явно успя да размекне сърцето на преподобния Забриски и той най-накрая склони да се отбие за половин час. Под заплаха от опрян в челото му макар и въображаем пистолет Лутър се обади на секретарката си Докс и я държа на телефона, докато тя не му обеща да отскочи за няколко минути. Докс се бе

омъжвала три пъти, в момента беше свободна, но винаги разполагаше с някакъв приятел. Те двамата плюс преподобния и мисис Забриски, добавени към групата на Ъндъруд, възлизаха на оптимистичното число дванайсет, ако се засечаха по едно и също време.

Числото дванайсет без малко отново да разплаче Нора. Дванайсет бе все едно трима души в хола им на Бъдни вечер.

Тя позвъни в два от любимите си магазини за вино. Единият беше затворен, другият щеше да работи още двацет минути. Точно в четири Нора излетя, изстрелвайки канонада от инструкции за Лутър, който вече сериозно обмисляше възможността да нападне коняка, скрит в кабинета му.

Няколко минути след като Нора излезе, телефонът звънна. Лутър се втурна да го вдигне. Може би отново се обаждаше Блеър. Щеше да ѝ признае истината. Щеше да ѝ каже колко неразумна е според него тая изненада в последния момент, че и егоистична на всичко отгоре. Тя щеше да се почувства обидена, но щеше да ѝ мине. При предстоящата сватба тя повече отвсякога щеше да се нуждае от родителите си.

– Ало – викна рязко той.

– Обажда се Мич Ъндъруд, Лутър – ревно глас в мембраната, при което на Лутър му се прииска да пхне глава във фурната.

– Здравсти, Мич.

– Весела Коледа ти желая. Виж, благодаря, че ни поканихте всички накуп, но просто не можем да ви сместим. Много ангажименти се събраха, нали разбираш.

О, да, всеки бързаше пръв да си осигури компанията на Ъндъруд. Хората си умираха за непоносимите тиради на Мич относно прекомерно високия данък сгради и градоустройствените проблеми.

– Ужасно съжалявам, Мич – рече Лутър в слушалката. – Може пък догодина да се съберем.

– Разбира се, вие само звъннете.

– Весела Коледа, Мич.

Компанията от дванайсет души се бе смалила до осем, при това не бяха изключени и други прояви на дезертърство. Лутър още не бе напавил и крачка, когато телефонът пак се обади.

– Мистър Кранк, аз съм, Докс – чу се припрян глас.

– Здравей, Докс.

– Много съжалявам за пътешествието и всичко останало.

– Това вече ми го каза.

– Вижте, изникна нещо неочаквано. Приятелят ми се готви да ме

изненада с вечеря в Танър Хол. Шампанско, хайвер, такива неща. Направил е резервацията преди месец. Наистина не мога да му откажа.

– Разбира се, че не можеш, Докс.

– Наел е и лимузина, избощо всичко е организирал. Страхотен сладур.

– Без съмнение, Докс.

– Не вярвам да успеем да се отбием, а толкова ми се искаше да видя Блеър.

Блеър бе заминала преди месец. Докс не я беше виждала от две години.

– Ще ѝ предам.

– Съжалявам, мистър Кранк.

– Не се притеснявай.

Оставаха шестима. Трима с името Кранк плюс Енрике, преподавателят и мисис Забриски. Лутър се изкушаваше да се обади на Нора с лошата вест, но после реши, че не си струва. Горкичката, бездруго си блъскаше главата как да предотврати провала. Защо да я разплаква? Защо да ѝ предостави още един повод да го навиква за провала на грандиозната му идея?

Не му се щеше да го признае, но разстоянието до бутилката коняк застрашително се скъсяваше.

* * *

Спайк Фромайър докладва за всичко, което бе видял и чул. С четирийсет долара в джоба и дадената все пак пред съседа клетва да си държи езика зад зъбите, момчето прояви известно колебание. Но пък в края на краищата обитателите на Хемлок не се славеха с особена дискретност. След няколко залпа насочващи въпроси от страна на баща му той си изпя всичко.

Докладва как му платили да пренесе елхата от дома на Трогдън; как помогнал на мистър Кранк да я монтира в хола, а после я обсипал надвенатри с играчки и лампички; как мистър Кранк току се прокрадвал до телефона да звъни на кого ли не; как самият той чул достатъчно, за да разбере, че семейство Кранк се готвят в последния момент да си организират коледно празненство, на което никой не ще да отиде. Виж, причината за празненството не можел да назове, нито защо било всичкото бързане. Не му станало ясно, понеже мистър Кранк използвал телефона в кухнята и говорел с много тих глас. Мисис Кранк тичала по задачи и се обаждала през десет минути.

Според Спайк обстановката у семейство Кранк беше крайно напрегната.

Вик се обади на Нед Бекър, който вече беше информиран от Уолт Шийл, че става нещо, и скоро тримата проведоха конферентен разговор, като Уолт и Нед не преставаха да държат под око къщата на Кранк.

– Тя току-що отново излезе, при това на бегом – докладва Уолт. – Не сме виждали Нора да фучи така.

– Къде е Лутър? – поиска да знае Фромайър.

– Още си е вътре – отвърна Уолт. – По всичко изглежда, че с елхата приключиха. Честно да ти кажа, у Трогдънови тази елха по ми харесваше.

– Става нещо – отсече Нед Бекър.

* * *

В количката си Нора бе натоварила каса вино, шест бутилки червено и шест бутилки бяло, макар да не беше наясно защо купува толкова много алкохол. Кой всъщност щеше да го пие? Защо пък да не го изпие сама?! Без никакво колебание беше купила от най-скъпото. Искаше й се Лутър да кипне от яд, като види сметката. Колко пари се канеха да спестят около Коледа, а ето каква я забъркаха.

Някакъв мъж вече спускаше щорите и се канеше да затваря. Единствената останала касиерка обслужваше последните клиенти на опашката. Трима бяха преди Нора, един зад нея. От джоба на палтото й се чу мелодията на клетъчния й телефон.

– Ало – почти прошепна тя.

– Нора, обажда се Дъг Забриски.

– Здравейте, отче – с примаялял глас откликна Нора. По тона беше познала какво ще чуе.

– Тук се получи известно затруднение – тъжно започна свещеникът. – Типичният коледен хаос, нали разбирате, всеки тегли в различна посока. А току-що най-неочаквано пристигна и лелята на Бет от Толедо и това окончателно обърка нещата. Боя се, че ще бъде невъзможно доведера да се отбием да видим Блеър.

По думите му човек би помислил, че не я е виждал от години.

– Много неприятно наистина – успя да смутолеви Нора с известна доза съчувствие. А й се искаше да плаче и Да кълне безспир. – Ще го отложим за друг път.

– Значи няма проблем?

– Съвсем не, отче.

Пожелаха си весела Коледа и всичко останало, след което Нора прехапа треперещите си устни. Плати виното и избута количката до колата, паркирана на близо километър от магазина, като не преставаше да реди гневни думи по адрес на съпруга си. Отскочи до един магазин от веригата „Кроджър“, пребори се с тълпата на входа и най-сетне тръгна между рафтовете да търси карамел.

Позвъни на Лутър, но никой не вдигна. Закани се, че ако не е на покрива, лошо му се пише.

Срещнаха се при фъстъченото масло и се забелязаха почти едновременно. Тя разпозна буйната червеникава коса, прошарената рижа брада и малките тъмни очила с кръгли стъклца, но името ѝ убягваше. Мъжът обаче тутакси я поздрави:

– Весела Коледа, Нора.

– Весела и на вас – отвърна тя с топла усмивка. Нещо лошо бе сплетяло съпругата му, доколкото си спомняше, или я беше уморила някаква болест, или бе избягала с по-млад мъж. Бяха се запознали преди няколко години на един бал, на който всички дами бяха с вечерни рокли. По-късно бе научила за съпругата му. А как му беше името? Май че работеше в университета. Беше добре облечен, под елегантното палто се виждаше жилетка.

– Защо пазарувате толкова късно? – попита мъжът. В неговата кошница нямаше абсолютно нищо.

– А, нали знаете, в последния момент все ще изникне нещо. А вие? – Бе останала с впечатлението, че той се мотае абсолютно безцелно, че се е гмурнал сред тълпата просто за да не се чувства самотен.

Какво, за бога, се беше случило с жена му? Венчална халка не се виждаше.

– Само някои неща. Утре ще е голямото угощение, нали? – попита мъжът, като хвърли поглед към фъстъченото масло.

– Тази вечер всъщност. Дъщеря ни си идва от Южна Америка, та се наложи набързо да спретнем малко тържество.

– Говорите за Блеър, нали?

– Да.

Значи познаваше Блеър!

Готова да скочи отвисоко със затворени очи, Нора инстинктивно налучка думите:

– Защо не дойдете и вие?

– Наистина ли ме каните?

– Разбира се, много хора ще се отбият. Ще има гости, вкусно

ядене. – Сети се за пушената пъстърва и сякаш ѝ се повдигна. Разбира се, ей сега ще си спомни и името на мъжа.

– В колко? – попита той, видимо зарадван от поканата.

– Колкото по-рано, толкова по-добре, да кажем, шест и половина.

Мъжът си погледна часовника.

– Остават по-малко от два часа.

Два часа! Не че Нора си нямаше часовник, но в чуждите уста катастрофално малкият промеждутък прозвуча ужасно. Два часа!

– Е, трябва да побързам – рече тя.

– Живеете на Хемлок, нали?

– Да. Четиринайсет седем осем.

Кой беше този все пак?

Нора се отдалечи бързо, като мислено редеше молитви отнякъде да изникне името на мъжа. Откри карамела, сметаната и тестената подложка за пая.

Пред бързата каса – за 10 или по-малко на брой стоки – имаше опашка, която опираше чак в шанда за замразени храни. Нора зае мястото си. Оттук дори не виждаше касиерката, а отказваше да си погледне часовника от страх, че е на прага на пълното поражение.

* * *

Изчака възможно най-дълго, макар да нямаше нито секунда за губене. Към пет и половина щеше изведнъж да се стъмни; в бесния водовъртеж на последните събития Лутър се бе вкопчил в налудничавата мисъл да сложи на място стария Скрежко под прикритието на мрака. Нямаше да се получи и той си го знаеше, ала му беше трудно да се вслуша в гласа на разума.

Отдели минута-две да състави план. Настъплението откъм задната страна на къщата бе задължително – за нищо на света нямаше да позволи Уолт Шийл, Вик Фромайър или който и да било друг да стане свидетел на маневрите му.

Лутър избута някак Скрежко от тавана, без да го повреди, а и сам себе си опази, но докато стигне до площадката, вече ругаеше най-яростно. Извади стълбата от барачката в задния двор. Дотук бе останал незабелязан, или поне така си мислеше.

Покривът беше мокър, тук-там просветваха ледени петна. А горе беше и много студено. Привързал на кръста си дебело найлоново въже, Лутър запълзя нагоре, приведен ниско като котарак и треперещ от страх; издраска някак по покривните плочи и погледна надолу –

семейство Шийл бяха право насреща му, долу в ниското.

Той праметна въжето около комина, после запълзя заднишком по обратния път, но ето че се натъкна на ледено островче и се хлъзна близо петдесет сантиметра. Успя да се спре, задържа се и сърцето му затуптя отново. Ужасен погледна надолу. Ако по някакво нещастно стечение на обстоятелствата паднеше, полетът щеше да е кратък и щеше да завърши сред тръбните мебели на площадката, върху настилката от твърди тухли. Смъртта нямаше да настъпи веднага, съвсем не. Той щеше да страда, а дори да не издъхнеше, щеше да си счупи врата или да получи сътресение на мозъка.

Ама че безумие! Петдесет и четири годишен солиден мъж да играе такива игрички.

Най-опасната част бе да стъпи отново на стълбата, за да слезе, и ето че успя, като заби нокти в плочите и прехвърли първо единия, после другия си крак над улука. Вече на земята, той си пое дълбоко дъх и се поздрави, че е оцелял след първия преход догоре и обратно.

Скрежко се състоеше от четири части – широка кръгла основа, после топка с почти правилна сферична форма и накрая тяло с една махаща ръка и другата, опряна на кръста, към което бе прикрепена глава с усмихнато лице и черен цилиндър. Лутър не спря да мърмори, докато сглобяваше конструкцията – монтажът се състоеше в натикването на една пластмасова част в друга. Той завинти крушката в средната част, пхна триметровия кабел, уви найлоновото въже около кръста на Скрежко и го приготви за изкачването.

До пет оставаха петнайсет минути. Дъщеря му и нейният ненадеен годеник щяха да кацнат на летището след час и петнайсет. Пътят дотам отнемаше двайсет минути, а трябваше да се предвиди и време за паркиране, вземане на автобусчето от паркинга, бутане, блъскане.

Лутър изпита горещо желание да се откаже и да посегне към бутилката.

Все пак той пристегна въжето около комина и Скрежко пое нагоре. Лутър се катереше с него по стълбата, прекара го край улука, опря го на плочите. Оттук нататък щеше да дърпа, а Скрежко да се придвижва. Та това бяха не повече от двайсет килограма пластмаса, макар че скоро като че ли натежаха прекалено много. Двамата бавно се издигаха нагоре, почти успоредно, Лутър на четири крака, Скрежко – пълзейки по гръб.

Тази вечер сякаш нямаше да се стъмни, никаква утеха не идеше от небето. Стигнаха ли до върха, Лутър щеше да бъде разкрит. Щеше да се види принуден да се изправи, докато се бори със своя Скрежко, за да го

закрепи отпред на комина. Когато човечето застанеше на мястото и светнеше със своята 200-вагова крушка, щеше да се присъедини към своите четирийсет и един побратими и цялата улица щеше да разбере, че Лутър се е предал. Затова спря за момент, точно под върха, и се опита да си внуши, че за него няма значение нито какво ще си мислят, нито какво ще говорят съседите му. Стисна въжето, което държеше Скрежко, и в този момент осъзна, че едновременно се поти и зъзне. Щяха да му се смеят, да му се подиграват, с години да разказват историята за Лутър, който си бе наумил да пропусне Коледата. Щеше да се превърне направо в посмешище, но всъщност какво значение имаше?

Блеър щеше да бъде щастлива. Енрике щеше да види една истинска Коледа по американски. А имаше и определена надежда Нора да бъде умилостивена.

Скоро се сети и за „Островна принцеса“, която утре щеше да отплава от Маями с двама липсващи пътници и да се насочи към жадуваните от Лутър плажове и острови.

Усети, че му се повръща.

Уолт Шийл беше в кухнята, където Бев привършваше приготвянето на пая. Вече по навик той пристъпи към предния прозорец да хвърли едно око към къщата на Кранк. Отначало нищо не му направи впечатление, но в следващия миг замръзна. От покрива, близо до комина, надничаше Лутър, а ето че изплува и черният цилиндър на Скрежко, накрая и самият той.

– Бев! – викна Уолт.

Лутър се изтегли нагоре, бързо се огледа, като да беше крадец, опря се на комина и започна да тегли Скрежко.

– Сигурно се шегуваш – рече Бев и побърза да си избърше ръцете.

Уолт се превиваше от смях и не беше в състояние да изрече и дума. Въпреки това грабна телефона да се обади на Фромайър.

Когато Скрежко се извиси, та всички да го видят, Лутър внимателно се прехвърли към предната част на комина, на мястото, където държеше да закрепил пластмасовия снежен човек. Планът му предвиждаше по някакъв начин да го задържи там за секунда, докато го увие с брезентовата лента през най-дебелата част по средата и го фиксира към опората на комина. Също както бе сторил предишната година. Тогава се беше получило идеално.

Вик Фромайър хукна към сутерена, където децата му гледаха коледен филм.

– Мистър Кранк вдига Скрежко. Идете да позяпате, но стойте на

трогоара.

Стаята тутакси се опразни.

Върху предната част на покрива, на сантиметри от комина, имаше малък участък, покрит с ледена кора, който обаче оставаше извън ползването на Лутър. Както беше закрепил Скрежко, но без да го е фиксирал, той искаше едновременно да махне найлоновото въже и да опъне кабела, да стегне брезентовата лента около комина и тъкмо когато пристъпваше към най-опасната част от цялата операция, някъде отдолу чу гласове. И когато се извърна да види кой го зяпа, той неусетно стъпи върху леда и всичко рухна отведнъж.

Скрежко се катурна и полетя по наклона, защото нямаше какво да го задържи – нямаше въже, нямаше пристягаща лента, абсолютно нищо. Лутър щеше да го последва, но за щастие беше успял да се уплете в безбройните приспособления. Той полетя с главата надолу по стръмния покрив, надавайки толкова силен вик, че чак Уолт и Бев го чуха у дома си, и се понесе като лавина към сигурна смърт.

По-късно щеше да си припомни – без да споделя с никого, разбира се, – че падането ясно се е запечатало в съзнанието му. Очевидно отпред покривът беше заледен на много повече места, тъй че хлъзнал се по първата гладка като стъкло плоча, той се бе почувствал като хокейна шайба. Добре си спомняше и как полетя от покрива – с главата надолу, право към настланата с бетон аляя. Имаше спомен и че е чул, макар че не видя как се разбива Скрежко. В някакъв момент го прониза остра болка и падането свърши – болката идеше от глезените, здраво стегнати от въжето и кабела, превърнали Лутър в тежест на края на як камшик. Какво пък, това бе цената на спасения му живот.

Гледката на полетелия с главата надолу Лутър, хукнал сякаш да догони Скрежко, съвсем довърши Уолт Шийл. Той тъй дълго се превива от смях, че накрая и коремът го заболя. Бев наблюдаваше гледката ужасена.

– Млъквай, Уолт! – викна тя. И после: – Направи нещо!

В този момент увисналото тяло на Лутър се въртеше с бясна скорост близо до бетонната площадка, а краката му сочеха към улука.

Лутър безпомощно се люлееше във въздуха. След първите няколко завъртания кабелът и въжето здравата се бяха уплели и въртенето спря. На Лутър толкова му призля, че той затвори очи за секунда. Как повръща човек, когато виси с главата надолу?

Уолт набра 911 за втори път този следобед, за да съобщи, че един човек е изпаднал в беда и може би дори умира, да изпратят веднага

спасителен отряд на Хемлок Стрийт. След което на бегом излезе, прекося улицата и застана при децата на Фромайър, събрали се под нещастния Лутър. Зададе се Вик Фромайър, а също и кланът Бекър от съседната къща.

– Горкият Скрежко – чу Лутър едно от децата. Горкият Скрежко да върви на майната си, дощя му се да отвърне.

Найлоновото въже се впиваше в мускулите около глезените му. Лутър не смееше да помръдне, защото въжето можеше и да се скъса. От земята все още го деляха повече от два метра, тъй че едно падане щеше да е фатално. Както си висеше с главата надолу, той се опита да диша равномерно, а и да си събере ума. Отдолу чу гръмогласния Фромайър. О, няма ли някой да се смили и да ме застреля? – простена безгласно той.

– Добре ли си, Лутър? – попита Фромайър.

– Страхотно, Вик, благодаря, а ти? – Лутър отново се завъртя, съвсем леко, от вятъра. Скоро се озова с лице към улицата, по-точно към събралите се съседи, хората, които най-малко искаше да вижда в момента.

– Донесете стълба – предложи някой.

– Това кабел ли е около краката му? – попита друг.

– Къде е закрепено въжето? – поиска да знае трети. Всички гласове бяха познати, но Лутър не бе в състояние да различи кой чий е.

– Обадих се на деветстотин и единайсет – чу се и гласът на Шийл.

– Благодаря ти, Уолт – отчетливо произнесе Лутър по посока към тълпата. Само дето отново се завърташе към къщата.

Както си висеше и чакаше смъртта, по-точно въжето да се изхлузи или да се скъса, Лутър още по-силно намрази Коледата. Ето какво му причиняваше тоя празник.

Виновна за всичките беди беше Коледата.

А мразеше и съседите си до един, и млади, и стари. Те се тълпяха на алеята долу, чуваше ги как приближават и както се въртеше, виждаше и закъснелите, които бързаха да не изпуснат зрелището.

Някъде горе въжето припука, може би някой взел се развърза, Лутър пропадна с още двайсетина сантиметра и пак увисна неподвижно. Тълпата ахна; без съмнение някои бяха готови да нададат окуражителни възгласи.

С гръмовен глас Фромайър раздаваше заповеди, сякаш подобни ситуации за него бяха всекидневие. Появиха се две стълби, които Лутър видя да застават от двете му страни. От задната площадка Нед Бекър се развика, че е открил на какво се крепят кабелът и въжето и че по негово

мнение нямало да издържат още дълго.

- Кабелът включен ли е? – попита Фромайър.
- Не – отвърна Лутър.
- Ще те свалим, без да пострадаш, ясно?
- О, да, моля ви се.

Фромайър се катереше по едната стълба, Нед Бекър по другата, а някъде долу Лутър мяркаше и Суейд Кър, Ралф Бриксли, Джъд Голди и други от по-старите приятели от улицата.

Животът ми е в техните ръце, каза си Лутър и затвори очи. Тежеше осемдесет и седем килограма, с пет килограма и половина по-малко от обичайното заради отслабването преди пътешествието, и сега вече започна да се пита как точно възнамеряват да го развържат, че и да го спуснат невредим на земята. Спасителите му бяха мъже на средна възраст, които напрягаха мускули единствено на игрището за голф. Не знаеше някой от тях да вдига тежести. Суейд Кър беше мършав вегетарианец, който и вестника си не можеше да държи, а ето че тъкмо той пръв се изстъпи с план как да приземят Лутър.

– Какъв е планът, Вик? – поиска да знае все пак Лутър. Трудно му беше да говори с навирени нагоре крака. Гравитацията бе изтеглила всичката кръв в главата му и сега тя пулсираше болезнено.

Вик се поколеба. Същност все още не разполагаша с план.

Онова, което Лутър не можеше да види, бе събралата се група мъже, застанали точно под него, за да омокотят евентуалното падане.

Виж, слухът му бе облагодетелстван и затова чу две неща. Първо някой се провикна:

– Ето я Нора!

А после се чу воят на сирените.

Тълпата се раздели на две, за да направи проход за линейката, която спря на три метра от стълбите, от увисналото тяло на Лутър и неговите спасители. Двама фелдшери и един пожарникар изскочиха отвътре, махнаха стълбите, направиха знак на Фромайър и неговите помощници да се отдръпнат, а после единият от тях внимателно придвижи колата, така че да застане точно под мистър Кранк.

– Какво правиш там горе, Лутър? – викна Нора.

– А ти какво си мислиш? – викна в отговор той и пулсирането в главата му се усили.

– Добре ли си?

– Направо чудесно.

Фелдшерите и пожарникарят се покатериха на покрива на

линейката, повдигнаха Лутър на няколко сантиметра, освободиха го от кабела и въжето, после леко го пуснаха. Неколцина от зяпачите изръкопляскаха, повечето обаче останаха безучастни.

Фелдшерите провериха жизнените показатели на пострадалия, после го спуснаха на земята и го отнесоха към отворените врати на линейката. Лутър не усещаше краката си, просто не можеше да стъпи на тях. Целият трепереше, затова от медицинския екип хвърлиха отгоре му две оранжеви одеяла. Той седна в линейката и погледна към улицата, като се опита да не обръща внимание на зяпачите, които без съмнение злорадстваха над унижението му, ала все пак почувства огромно облекчение. Спускането му по покрива с главата надолу бе траяло кратко, но това не го правеше по-малко страховито. Имаше късмет, че все още е в съзнание.

Нека си гледат. Нека си зяпат. Твърде силната болка го караше да нехае.

Нора дойде да провери състоянието му. Тя разпозна пожарникаря Кендъл и фелдшера Кистлър, двамата хубави младежи, които се бяха отбили преди две седмици, за да им продадат плодови кексчета за благотворителната акция по празниците. Тя им благодари, че са спасили съпруга ѝ.

– Искате ли да ви откараме в болница? – попита Кендъл.

– За всеки случай – додаде Кистлър.

– Не, благодаря – отвърна Лутър с тракащи зъби. – Нямам нищо счупено. – В този момент обаче имаше чувството, че целият е натрошен.

Появи се и полицейска кола, която спря на улицата, естествено, със святкащи светлини. Трийн и Салино изскочиха отвътре и разбутаха хората да огледат положението.

Фромайър, Бекър, Кър, Шийл, Бриксли, Кроп, Голди, Белингтън – всички те се скупчиха около Лутър и Нора. Сред тях беше и Спайк. Лутър си седеше, попипваше болезнените места, отговаряше на баналните въпроси на момчетата в униформи и ето че скоро всички обитатели на Хемлок го наобиколиха, та да виждат по-добре.

Когато Салино схвана каква е историята, той самодоволно извиси глас:

– Скрежко ли? Аз пък мислех, че тая година пропускате Коледата, мистър Кранк. Първо взимате на заем елха. Сега пък и друго научавам.

– Какво става, Лутър? – провикна се Фромайър. Въпросът бе зададен сякаш от името на цялата общност. Всички очакваха да чуют отговора.

Лутър погледна към Нора и му стана ясно, че тя няма и дума да каже. Обяснението трябваше да дойде от него.

– Блеър се прибира за Коледа – избълва той, като не преставаше да разтрива левия си глезен.

– Блеър си идва у дома – на висок глас повтори Фромайър, та новината да стане достояние на всички. Каквото и да изпитваха към Лутър в момента, съседите обожаваха Блеър. Бяха я гледали как расте, после я изпратиха в колежа и я очакваха да си дойде всяко лято. Тя беше се грижила за повечето от малките деца по Хемлок в отсъствие на родителите им. А понеже беше единствено дете, се бе отнасяла към другите деца като към свои братя и сестри. Всички я имаха за своя по-голяма сестра.

– Ще доведе и годеника си – добави Лутър и още повече срази тълпата.

– Коя е Блеър? – попита Салино, сякаш бе детектив, разследващ убийство.

– Моята дъщеря – обясни Лутър. – Замина преди около месец за Перу с Корпуса на мира. Нямахше да я видим цяла година или поне така предполагахме. Обади се към обяд. В Маями е и пътува насам да ни изненада за Коледа. Ще доведе и годеника си, някакъв лекар, с когото се запознала съвсем наскоро.

Нора се приближи по-плътно към съпруга си и го прихвана за лакътя.

– И тя очаква да види у дома си коледна елха? – запита Фромайър.

– Да.

– И Скрежко?

– Естествено.

– Ами обичайното празненство в дома на Кранк на Бъдни вечер?

– Това също.

Хората се скупчиха още по-нагъсто, за да чуют разбора на Фромайър.

– В колко пристига? – попита той.

– Самолетът каца в шест.

– В шест!

Стотина души едновременно си погледнаха часовниците. Лутър разтърква и другия си глезен. Усещаше сърбеж в стъпалата си, което беше добър знак. Кръвта му отново се движеше.

Вик Фромайър отстъпи крачка назад и огледа лицата на съседите си. Прочисти гърло, вирна брадичка и започна:

– И тъй, приятели, ето каква е стратегията. Ще направим тържество

у семейство Кранк, коледно тържество за добре дошла на Блеър. Онези, които нямат друг по-важен ангажимент, оставете всичко друго и се включвайте. Нора, имаш ли пуйка?

– Не – отвърна тя. – Пушена пъстърва.

– Пушена пъстърва?

– Друго не успях да намеря.

– Пушена пъстърва? – недоумяващо заповтаряха жените.

– Някой да има излишна пуйка? – попита Фромайър.

– Ние имаме две – отзова се Джъд Бекър. – И двете се пекаат.

– Чудесно. Клиф, кажи колко хора са ти нужни и вървете у Брикли да вземете неговия Скрежко. Вземете и лампички, ще ги опънем в чимшира на Кранк. Всички си вървете, преоблечете се, вземете нещо за хапване, от което сте купили в повече, и ще се срещнем тук след час.

Той погледна към Салино и Трийн. За тях също имаше задача.

– Вие, момчета, тръгвайте към летището.

– Защо? – не разбра Салино.

– Блеър очаква някой да я посрещне.

– Не знам дали ще можем...

– Нужно ли е да звъня на шефа ви?

Трийн и Салино тръгнаха към колата. Получили точните инструкции на Фромайър, съседите взеха да се пръскат. Лутър и Нора ги проследиха с поглед как тръгват по Хемлок, всичките забързани, всичките с определена цел.

Нора се взря в съпруга си с насълзени очи, а Лутър имаше чувството, че и той ще заплаче. Глезените му вече горяха.

– Колко гости ще дойдат на тържеството? – попита Фромайър.

– А, нямам представа – отвърна Нора, загледала в опустялата улица.

– По-малко, отколкото си мислиш – каза ѝ Лутър. – Ъндъруд се обади да откаже поканата. Също и Докс.

– Също и отец Забриски – рече Нора.

– Не говорите за Мич Ъндъруд, нали? – поиска уточнение Фромайър.

– А, точно за него, но той няма да дойде.

Каква тъжна компания, помисли си Вик.

– Та колко гости са ви нужни?

– Всички да се чувстват поканени – отвърна Лутър. – Всички от нашата улица.

– Да, цялата улица – добави Нора.

– Колко от вашите ще бъдат в участъка тая вечер? – попита Фромайър, като погледна към Кистлър.

– Осем души.

– Може ли да дойдат и фелдшерите, и пожарникарите? – кимна Вик към Нора.

– О, да, всички са поканени.

– А също и полицаите – добави Лутър.

– Много ще станат.

– Колкото повече, толкова по-добре, нали, Лутър? – въодушеви се Нора.

Лутър се уви по-плътно в одеялата и отвърна:

– Да, на Блеър страшно ще й хареса.

– Ами коледарчета? – продължи да пита Фромайър.

– Колко хубаво би било да дойдат.

Помогнаха на Лутър да влезе в дома си и докато стигне до кухнята, той вече пристъпваше сам, макар да куцаше. Кендъл му остави пластмасов бастун, а той се закле, че нямало да го използва.

Когато останаха сами в хола, при елхата на Трогдън, Лутър и Нора поседяха мълчаливо пред запаления огън. После заговориха за Блеър. Напразно се опитваха да отгатнат доколко е вярно това за годеника, дали наистина ще им стане зет. Лутър отново се запритеснява за Енрике, по-точно колко ли е мургав този доктор, но нищичко не каза. Още не се беше съвзел от премеждието, тъй че не намираше сили да проявява високомерие.

Двамата бяха безкрайно трогнати от сплотеността на съседите си. И дума не отвориха за пътешествието.

Нора си погледна часовника и обяви, че е време да се приготви.

– Как ми се иска да имахме камера – рече тя на излизане от стаята. – Да те снимам как висиш с главата надолу пред очите на половината град. – Смахът й отекна по коридора.

Блеър се почувства леко обидена, като не видя родителите си да я чакат на изхода за пристигащи. Наистина им беше съобщила твърде късно, пък и летището гъмжеше от хора, те сигурно бяха заети с тържеството, но в края на краищата тя водеше у дома си своя любим, избраника за цял живот. Не каза нищо, разбира се, и двамата с Енрике забързаха по пътеката ръка за ръка, крачейки в пълен синхрон, като сръчно избягваха всякакъв сблъсък с тълпата, макар да се гледаха непрестанно в очите и да не се отделяха един от друг.

Никой не ги поздрави и когато застанаха край линията да изчакат багажа си. И ето че тъкмо когато потъртриха куфарите към изхода, Блеър зърна двама полицаи, вдигнали табела, на която пишеше „Блеър и Енрике“.

Името на Енрике бяха написали погрешно, но пък няма това имаше значение в момента? Тя ги повика и двамата тутакси се отзоваха, грабнаха багажа и ги поведоха през гъстия човешки поток. Офицер Салино обясни, че шефът им лично изпратил полицейски ескорт за Блеър и Енрике. Добре дошла у дома!

– Тържеството е в ход – добави той, когато натикаха куфарите в багажника на полицейската кола, паркирана пред спрелите таксито в пълно нарушение на правилата. Втора синьо-бяла кола бе паркирана пред тяхната.

Южноамериканецът Енрике по навик се поколеба, преди да влезе в полицейската кола. Той се огледа притеснено – тълпите пешеходци, такситата, автобусите, опрели броня в броня, викащите изнервени хора, пазителите на реда, надули свирки. Хрумна му да побегне, но в следващия миг отново извърна очи към красивото лице на любимата си.

– Хайде – рече тя и той спря да се колебае. Нея би последвал навсякъде.

С включени светлини двете коли полетяха напред – стряскаха другите шофьори, принуждаваха ги да се отместват плътно вдясно, за да им направят път.

– Винаги ли е така? – шепнешком попита Енрике.

– Никога досега – отвърна Блеър. Какво хубаво хрумване, рече си тя наум.

Офицер Трийн караше с бясна скорост. Офицер Салино се усмихваше при спомена за увисналия надолу с главата Лутър Кранк пред очите на целия квартал. Нямаше да каже нито дума, разбира се. Блеър никога нямаше да научи истината, както гласеше заповедта на Вик Фромайър, който най-сетне бе успял да се свърже с кмета, пък и шефът на участъка си имаше слабост към него.

Наближавайки предградията, потокът коли се разреди, заваля лек сняг.

– По прогноза ще натрупа десетина сантиметра – подхвърли Салино през рамо. – В Перу има ли сняг?

– Само в планините – отвърна Енрике. – Но аз живея в Лима, това е столицата.

– Мой братовчед преди време замина за Мексико – започна Салино,

но бързо млъкна, защото нямаше какво повече да добави. Братовчедът без малко не беше срещнал смъртта си, а Салино мъдро реши да не навлиза в разкази за разни ужасии в страни от Третия свят.

Блеър бе решила да закриля своя годеник от всякакви досадници на родна земя, затова побърза да смени темата:

– Досега валяло ли е? Май е рано за сняг.

Виж, по темата за времето всички можеха да се включат.

– До пет-шест сантиметра натрупа само преди седмица, нали? – погледна Салино към Трийн, който стискаше волана така, че кокалчетата на ръцете му бяха побелели, но пък успяваше да се държи на не повече от метър и половина от предната полицейска кола.

– Десет сантиметра – произнесе се Трийн.

– А, не бяха май повече от пет – опъна се Салино.

– Десет – поклати глава младокът и това подразни по-старшия.

Най-сетне се спряха на средното положение от седем-осем сантиметра, а Блеър и Енрике, прегърнати на задната седалка, вече оглеждаха редиците празнично украсени къщи.

– Почти стигнахме – тихо рече Блеър. – Това е Стантън, следващата е Хемлок.

Спайк бе оставен на пост. Той светна два пъти със зелената сигнална светлина на своето скаутско фенерче. Завесата можеше да се вдигне.

Лутър докуцука до банята, където Нора довършваше грима си. В продължение на двацет минути с настървено отчаяние бе опитвала всички мазила, с които разполагаше – фон дьо тен, пудра, сенки. Чудесният ѝ загар бе прикрит от шията надолу, а тя бе твърдо решена да го заличи и по лицето си.

За жалост обаче не се получаваше.

– Изглеждаш изпита – искрено рече Лутър. Около лицето на жена му се носеха облачета пудра.

Болките му пречеха да се разтревожи за тена си. По предложение на Нора се беше облякъл в черно – черна жилетка върху черно поло и тъмносиви панталони. Колкото по-тъмно облеклото, толкова по-бледа изглежда кожата, гласеше нейната преценка. Жилетката бе обличал само два пъти, за щастие беше му подарък от Блеър за някакъв рожден ден. Полото не беше слагал досега, а и двамата с Нора не успяха да си спомнят откъде се е взело.

Чувстваше се като шеф на мафията.

– Просто се откажи – предложи Лутър, като гледаше как жена му мята шишенцата едно подир друго. Уплаши се да не вземе и него да

замери.

– Не се надявай – отсеке тя. – Блеър няма да научи за пътешествието, това ясно ли ти е, Лутър?

– Ами тогава няма да ѝ казваш, и толкова. Спомени, че лекарят ти е препоръчал да почернееш заради... кой витамин беше?

– Витамин С се натрупва на слънце, не на изкуствена светлина. Поредната тъпа идея, Лутър.

– Кажй ѝ тогава, че е имало неочаквано затопляне, прекарвали сме много време навън, сред лехите с цветя.

– Тая лъжа ти ѝ я кажи. Няма да мине. Дъщеря ни не е сляпа. Ще погледне цветните лехи и ще разбере, че от месеци не сме припарвали до тях.

– Ох!

– Други блестящи идеи?

– Готвим се да мръднем някъде през пролетта? Затова сме се пекли в бронзотат.

– Много смешно, няма що.

– Чакай, сетих се. Щом ще се омъжва за перуанец, решили сме и ние да си потъмним кожата. Какво ще кажеш? Не може двама бледолики да изпъкват на сватбената снимка, нали?

Нора профуча край него, оставяйки го сред облак пудра. Въоръжен с новия пластмасов бастун, Лутър пак закуцука по коридора към хола, към събралите се гости, и ето че някой извика:

– Идват!

Лентата за закрепване се бе прокъсала на няколко места и затова Ралф Брикли се видя принуден с ръце да крепи своя Скрежко на покрива на Лутър, на снега и студа. Той обаче пръв забеляза зелената сигнална светлина откъм края на улицата.

– Идват – извика той към площадката на Кранк, където неговият помощник Джъд Белингтън чакаше край стълбата и се опитваше да снади здравите части на лентата.

От високото Ралф гледаше с известна гордост (а и с известно недоволство, защото на покрива беше студено, а и ставаше все по-лошо) как съседите наобиколиха колите, за да помогнат на своя побратим, макар това да бе Лутър Кранк.

Многобройният хор, строен под вещото ръководство на мисис Елън Мълхоланд близо до алеята, подхвана „Пейте, звънчета“. Линда Голди бе раздала собствените си камбанки и сега нейният набързо сформирани оркестър присъедини техния звън към песента на хора. Предната моравя

беше пълна с деца от квартала, всичките очакващи с нетърпение Блеър и нейния тайнствен годеник.

Когато полицейските коли намалиха пред дома на семейство Кранк, се поде радостен възглас, поздрав от децата на Хемлок.

– Божичко! – възкликна Блеър. – Колко много хора!

Една пожарна беше паркирана пред Бекърови, огромна бледозелена линейка проблясваше пред Трогдънови и ето че по даден знак светлините замигаха, приветствайки завръщащата се Блеър. Полицейските коли най-сетне спряха на алеята и Вик Фромайър лично отвори задната врата.

– Весела Коледа, Блеър! – избоботи той.

Скоро Блеър и Енрике бяха наобиколены от десетки съседи под несекващата песен на хора. Блеър представи годеника си, който изглеждаше леко смутен от посрещането. Двамата изкачиха предните стълби и пристъпиха към хола, където ги посрещнаха нови възгласи. По молба на Нора четирима пожарникари и трима полицаи стояха рамо до рамо пред елхата, стараяйки се да я скрият от погледа на Блеър.

Лутър и Нора чакаха притеснени в спалнята да прегърнат детето си, а и да им бъде представен Енрике.

– Ами ако не го харесаме? – промърмори Лутър, присядайки на крайчеца на леглото да разтрие глезените си. Шумотевицата по коридора се извисяваше неударимо.

– Млъквай, Лутър. Отгледали сме умно дете. – Нора полагаше последния слой пудра на лицето си.

– Ама те едва се познават.

– Любов от пръв поглед.

– Не е възможно.

– Може и да си прав. На мен ми отидоха три години да проумея докъде се простират възможностите ти.

Вратата се отвори и при тях връхлетя Блеър. Нора и Лутър погледнаха най-напред нея, после бързо отместиха очи, да видят колко тъмнокож е Енрике.

Та той изобщо не беше тъмнокож! Дори бе значително по-светъл от Лутър в момента!

Запрегръщаха дъщеря си, сякаш не бяха я виждали от години, а после с огромно облекчение протегнаха ръце към бъдещия зет.

– Чудесно изглеждате – рече Блеър, като отстъпи назад.

Нора си беше облякла огромен коледен пуловер. За пръв път в живота си желаше да изглежда по-дебела. Лутър приличаше на застаряващ жиголо.

– Вече внимаваме с килограмите – вметна Лутър, който продължаваше да разтърсва ръката на Енрике.

– Почернели сте – рече Блеър на баща си.

– Ами да, имаше ненадейно затопляне. А миналата седмица дори поизгоряхме отвън сред цветята.

– Хайде да вървим при гостите – намеси се Нора.

– Да не ги караме да чакат – додаде Лутър и тръгна напред.

– Хубав е, нали? – прошепна Блеър на майка си. А Енрике вървеше само на крачка пред тях.

– Много е хубав – гордо се произнесе Нора.

– Татко защо куца?

– Удари си стъпалото. Нищо му няма.

Стаята беше пълна с хора, съвсем различни от обичайните гости, разсеяно отбеляза Блеър. Повечето лица, които очакваше да види, отсъстваха. От друга страна, с малки изключения, всички съседи май бяха тук. А на въпроса защо и полицаите, и пожарникарите са поканени, още нямаше отговор.

На Енрике му връчиха куп подаръци, които той заразтваря в средата на стаята. Нед Бекър му даде червена фланелка за голф с емблемата на местния клуб. Джон Голди току-що бе получил албум с избрани крайпътни заведения. Жена му го уви в нова опаковка и двамата го поднесоха на Енрике, който се трогна до сълзи. Пожарникарите му подариха две плодови кексчета, а той призна, че в Перу нямат такива лакомства. Полицейското благотворително дружество му даде своя календар.

– Английският му е съвършен – прошепна Нора на дъщеря си.

– По-добър от моя – отвърна Блеър.

– Нали каза, че никога не е бил в Щатите.

– Завършил е в Лондон.

– Аха. – Точките в полза на Енрике нараснаха с още една. Красив, образован в чужбина, лекар, при това и кожата му не беше тъмна.

– Къде се запознахте?

– В Лима, по време на подготовителния курс.

Чуха се ръкопляскания, когато Енрике отвори висока кутия и извади от нея красива настолна лампа – подарък от Белингтънови.

Когато приключиха с подаръците, Лутър обяви:

– Хайде на вечеря.

И множеството се премести в кухнята, където масата бе отрупана с излишъците на съседите, макар храната да бе многократно подреждана, докато добие оригинален празничен вид. Дори пушената пъстърва на

Нора изглеждаше апетитно благодарение на намесата на Джесика Бриксли, като че ли най-добрата кулинарка на цялата улица.

Певците бяха изморени и премръзнали от снега, макар да не валеше силно. Те чуха, че ще има вечеря, и нахлуха вътре заедно с ансамбъла от звънки камбани, воден от мисис Линда Голди.

Мъжът с рижата брада, когото Нора бе срещнала в магазина при фъстъченото масло, изникна изневиделица. Той сякаш познаваше всички, а гостите като че ли не го познаваха. Нора го поздрави с добре дошъл и го следи с крайчеца на окото си, докато най-сетне чу, че се представя като Марти някой си. Марти обичаше събиранията и бързо се приобщи към празненството. Той заприказва Енрике, които ядеше сладкиши и сладолед, и двамата потънаха в дълъг разговор, и то на испански, представете си.

– Кой е този? – шепнешком попита докуцукалият Лутър.

– Марти – също така тихо отвърна Нора, сякаш го познаваше от години.

Когато всички се нахраниха, вкупом се върнаха в хола, където бумтеше камината. Децата изпяха две коледни песни, после напред излезе Марти с китара в ръце. Енрике също пристъпи и обясни, че той и новият му приятел искали да изпеят няколко традиционни перуански коледни песни.

Марти настървено задърпа струните и дуетът се получи учудващо хармоничен. Думите не бяха познати на публиката, но посланието бе повече от ясно. Коледа бе време за радост и мирно веселие по целия свят.

– Че той можел и да пее – прошепна Нора на дъщеря си, която цяла грейна от щастие.

Когато спряха за кратка почивка между песните, Марти обясни, че навремето е работил в Перу, а тъкмо тези мелодии сега най-много му липсвали. Енрике грабна китарата, изсвири няколко акорда и започна нова песен.

Подпрян на камината, Лутър местеше тежестта ту на единия, ту на другия крак и бодро се усмихваше, макар да му се искаше да си легне и да заспи завинаги. Оглеждаше лицата на съседите си, до едно погълнати от музиката. Всички бяха тук, с изключение на Трогдънови.

Нямаше ги също Уолт и Бев Шийл.

След още една чуждестранна песен, наред бурните ръкопляскания за дуета Енрике и Марти Лутър се прокрадна незабелязано към кухнята и оттам в тъмното към навеса за коли. Дебело облечен – с палто,

вълнена шапка, шалче, ботуши и ръкавици, – той продължи напред, като си помагаше с пластмасовия бастун, който се бе зарекъл да не използва. Опитваше се да не обръща внимание на болката в двата подути глезена.

Стискаше бастуна в дясната си ръка, а в лявата носеше плик. Снегът не се бе усилил, но земята вече бе покрита в бяло.

На тротоара Лутър се обърна и погледна събралите се в дома му. Пълно с гости. Елха, която отдалеч изглеждаше съвсем прилично. На покрива – взетият на заем Скрежко.

В ранната привечер по Хемлок беше тихо. Пожарната, линейката и полицейските коли си бяха заминали, слава богу. Лутър погледна и на изток, и на запад, но не зърна никого. Повечето съседи бяха в дома му, вече всички пееха и по този начин му помагаша по-лесно да преживее този епизод, който без съмнение щеше да бъде запомнен като едно от най-странните негови изпълнения.

Домът на Шийл отвън бе ярко осветен, ала вътре цареше пълен мрак. Лутър запристъпя по алеята. На всяка крачка ботушите болезнено притискаха наранените места, но бастунът все пак правеше придвижването възможно. На площадката той натисна звънеца и отново се извърна към своята къща отсреща. Ралф Брикли и Джъд Белингтън дотичаха отнякъде и бързешком заопъваха кабели с лампички в неговите храсти чимшир.

Лутър затвори очи за секунда, поклати глава и се взря в краката си.

Уолт Шийл отвори вратата с поздрав:

– Весела Коледа, Лутър.

– Весела и на вас – рече Лутър с искрена усмивка.

– Оставил си гостите.

– Само за секунда, Уолт. Мога ли да вляза?

– Разбира се.

Лутър влезе в преддверието и застана на малкото килимче. Ботушите му бяха целите в сняг, а той не искаше да оставя мокри следи.

– Да ти взема палтото, а? – предложи Уолт. В кухнята нещо се печеше във фурната и Лутър възприе това като добър знак.

– Не, благодаря – учтиво отказа той. – Как е Бев?

– Днес е добре, благодаря. Канехме се и ние да дойдем да видим Блеър, но снегът завали. Какво ще кажеш за годеника?

– Много приятен млад човек – отвърна Лутър.

Бев Шийл се появи откъм трапезарията, поздрави го и му пожела весела Коледа. Беше облякла красив червен пуловер и наглед си беше

същата, поне доколкото му се видя на Лутър. Слуховете говореха, че лекарите ѝ давали шест месеца.

– Лошо падане беше – подхвърли Уолт с усмивка.

– Можеше и по-лошо да бъде – рече Лутър и също се усмихна, дори направи героичен опит да се посмее на шегата, в чийто главен герой се беше превърнал. Няма да се разпростираме по темата, реши наум. След това се прокашля. – Вижте, Блеър ще остане десетина дни, тъй че няма да ходим на пътешествието. Ние с Нора бихме искали вие да отидете вместо нас. – Той вдигна плика и леко го размаха насреща им.

Реакцията на двамата закъсня. Те се спогледаха, явно не знаеха какво да кажат. Определено бяха изненадани и не успяха да отворят уста. Затова Лутър продължи:

– Полетът е утре на обяд. Ще трябва да отидете по-рано, за да се сменят имената върху билетите и другите резервации. Формалностите едва ли са приятни на някого, но пък си струва. Десет дни на Карибите, плажове, острови, всички екстри. Ваканция мечта.

Уолт леко поклати глава. Очите на Бев блестяха от влага. Дълго не можеха да проговорят, но накрая Уолт все пак пръв се съвзе.

– Не можем да приемем, Лутър. Не е редно.

– Не говори глупости. Не съм платил туристическа застраховка, тъй че ако не заминете, цялата програма отива на кино.

Бев погледна към Уолт и когато очите им се срещнаха, Лутър се опита да отгатне какво си казват. Налудничава идея наистина, но защо пък не?

– Не знам дали ще ми позволи лекарят – плахо се обади Бев.

– Сделката с „Лексон“ мира не ми дава – промърмори Уолт на себе си и се почеса по главата.

– А и обещахме на семейство Шорт да им гостуваме на Нова година – някак замислено добави Бев.

– Бени каза, че може да се отбие. – Бени беше най-големият им син, който от години не си беше идвал у дома.

– Ами котаракът? – сепна се Бев.

Лутър ги остави да си поблъскат главите и когато им се свършиха неоснователните извинения, заяви:

– Това е подарък от нас за вас, искрен, от сърце, едно необвързващо коледно предложение към двама души, които в този момент трудно успяват да си намерят извинение. Просто приемете и заминавайте.

– Не съм сигурна дали имам подходящи дрехи – направи нов опит Бев.

На което Уолт отвърна:

– Не ставай смешна.

Съпротивата отслабваше и Лутър реши, че е време за главния удар. Той побутна плика към Уолт.

– Всичко е тук, самолетни билети, ваучери за кораба, брошури, всичко, включително и телефонният номер на туристическия агент.

– Каква е цената, Лутър? Ако приемем, ще ти възстановим сумата.

– Това е най-обикновен подарък, Уолт. Няма цена, няма какво да ми връщате. Не усложнявай нещата.

Уолт бе разбрал, ала гордостта му пречеше.

– Ще трябва да го обсъдим, когато се върнем. Чудесно, още не бяха тръгнали, а вече говореха за връщане.

– Тогава за всичко ще можем да поговорим.

– Ами котаракът? – отново се обади Бев. Уолт потърка брадичката си замислено.

– Това наистина се явява сериозен проблем. Твърде късно е да се обаждаме в някой приют за домашни любимци.

С безпогрешен нюх, огромната пухкава черна котка се промъкна при тях, отърка се в десния крак на Уолт, после погледна Лутър.

– Не можем да го оставим просто така – въздъхна Бев.

– Наистина не можем – съгласи се Уолт. Лутър мразеше котки.

– Можем да помолим Джъд Бекър – предложи Бев.

– Няма проблеми, аз ще се грижа за него – изтърси Лутър, като преглътна тежко, с пълното съзнание, че ще стовари всички грижи на Нора.

– Сигурен ли си? – попита Уолт някак прибръзано.

– Няма проблеми.

Котаракът изгледа още веднъж госта и се прибра. Очевидно чувствата бяха взаимни.

Сбогуването отне много по-дълго от поздравите при посрещането, а когато Лутър прегърна Бев, остана с чувството, че ще се счупи. Толкова бе крехка. Под обемистия пуловер усети слабото тяло на изтощена от продължително боледуване жена. Сълзите още малко и щяха да рукнат по бузите ѝ.

– Ще се обадя на Нора – прошепна тя. – Благодаря. Очите на храбривия неуниващ Уолт също бяха влажни.

Отпред на стъпалата, когато за последен път си стиснаха ръцете, той прошепна:

– Това значи толкова много, Лутър. Благодаря ти.

Лутър изчака да се приберат и тогава тръгна към своя дом. Освободен от тежестта на плика, от скъпите билети, дебелите брошури и от всички трепетни желаниа, с които бяха свързани, той крачеше по-бързо. Изпълнен с доволството, че е направил съвършения подарък, Лутър запристъпя гордо изправен, дори куцането му вече не се забелязваше.

На улицата спря и погледна през рамо. Домът на Шийл, тъмен като пещера допреди минути, сега грееше ярко осветен и на горния, и на долния етаж. Цяла нощ ще стягат багажа, каза си Лутър.

Отреща се отвори врата и шумното семейство Голди излезе от къщата на Кранк. Последваха ги смехове и музика, които отекнаха по пустата улица. Празненството нямаше да приключи скоро.

Лутър спря в края на улицата, леките снежинки се лепяха по шапката и яката на палтото му, а той отново се загледа в набързо украсената си къща, побрала почти всичките му съседи, и си каза, че сега е моментът да си даде сметка колко хубави неща има в живота му. Блеър си беше у дома, беше довела този приятен, хубав и възпитан младеж, който очевидно бе лудо влюбен в нея. И който в този момент сякаш даваше тон на празненството заедно с Марти не знам си кой.

Самият Лутър се чувстваше щастлив, че стои на краката си, а не се е проснал върху някоя маса в погребалното бюро „Франклин“, нито пък е прикован към система в болницата „Мърси“ с тръбички, пъхнати навсякъде из тялото му. Споменът за стремителното спускане по покрива, и то с главата напред, все още го ужасяваше. Той наистина беше късметлия.

Истинско щастие бе, че има приятели и съседи, готови да пожертват собствените си планове за коледната вечер, само и само да го спасят.

Той погледна нагоре към комина, откъдето го зяпаше Скрежкото на Бриксли. Кръгло усмихнато лице, цилиндър, лула от царевичен кочан. Изведнъж му се стори, че човечето му намигна. Сигурно беше от снежинките, които влизаха в очите му.

Господи, колко беше гладен! И как му се беше приляла пушена пьстърва. Тръгна направо през снега.

– Ще изям и едно плодово кексче – зарече се той. Да пропуснат Коледа. Ама че нелепа идея! Може би догодина.

КРАЙ

© 2001 Джон Гришам
© 2001 Здравка Славянова, превод от английски

John Grisham
Skipping Christmas, 2001

Източник: <http://bezmonitor.com>

OCR: Ани

Публикация:

ДА ПРОПУСНЕШ КОЛЕДА. 2001. Изд. Обсидиан, София. Повест. Превод: Здравка СЛАВЯНОВА [Skipping Christmas / John GRISHAM (2001)]. Формат: 130×200 мм.
Страници: 176 стр. ISBN: 954-769-018-3.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2026>]